

NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES

EDITURA MIRON

JULIA QUINN

PROPUNEREA UNUI GENTLEMAN

A JURAT SĂ O GĂSEASCĂ PE FEMEIA MISTERIOASĂ
DE LA BAL ȘI SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ IMEDIAT CU EA...

JULIA QUINN

PROPUNEREA UNUI GENTLEMAN

Este anul 1815 și, deși s-ar spune că majoritatea veștilor vor fi legate de Wellington și Waterloo, adevărul e că discuțiile nu sunt atât de diferite de acelea din 1814, care s-au învățat în jurul veșnicului subiect al înaltei societăți.

Ca de obicei debutantele care abia așteaptă să se mărite sunt foarte interesate de tinerii din familia Bridgerton, și mai ales de cel mai mare dintre frații încă necăsătoriți, anume Benedict. Poate că nu are titlu, dar figura lui frumoasă, trupul armonios și punga plină compensează acest neajuns. Chiar eu am auzit, nu de puține ori, câte o mamă ambițioasă spunând despre fiica ei că se va mărita cu un duce. Sau cu un tânăr Bridgerton.

Cât despre domnul în discuție, el nu pare deloc interesat de tinerele care frecventează evenimentele din societate. Deși participă la aproape orice petrecere, nu face decât să privească spre ușă, ca și cum ar aștepta pe cineva special.

Poate că așteaptă o viitoare soție?

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY
WHISTLEDOWN, 12 IULIE 1815

PROLOG

Toată lumea știa că Sophie Beckett e un copil din flori. Toți servitorii știau, dar o iubeau pe micuța Sophie. O iubeau încă de când sosise la Penwood Park, pe când avea numai trei ani și era un boț învelit în într-o haină prea mare, părăsit în pragul ușii într-o noapte ploioasă de iulie. Pentru că o iubeau, se prefăceau că era cine spunea al șaselea conte de Penwood că este, adică fiica orfană a unui bun prieten de-al său. Chiar dacă ochii ei verzi și părul nisipiu semănau mult cu ale contelui, chiar dacă forma chipului ei era, clar, aceea a mamei lui de curând decedate și chiar dacă zâmbea la fel ca sora lui, nimeni nu voia să o jignească, sau să-și riște slujba, spunând așa ceva cu voce tare.

Contele Richard Gunningworth nu vorbea niciodată despre Sophie sau despre familia ei, dar probabil că știa că este fiica lui. Nimeni nu putea spune ce conținea scrisoarea găsită de menajeră în buzunarul micuței, în noaptea ploioasă în care aceasta fusese lăsată în prag. Contele arsese biletul la numai câteva secunde după ce îl citise. Privise hârtia răsucindu-se în flăcări, apoi ordonase să fie pregătită o cameră pentru Sophie. Acolo locuia ea de atunci. El o striga Sophie, iar ea îi spunea lui alteță. Se vedeau de câteva ori pe an, atunci când contele se întorcea de la Londra. Însă asta se întâmpla rar.

Mai important, Sophie știa că e un copil din flori. Nu era sigură de unde știa, dar știa. Știuse dintotdeauna. Avea puține amintiri de dinainte să sosească la Penwood Park, dar își amintea de o călătorie lungă cu trăsură, prin Anglia, și își amintea de bunica ei, slabă, tușind, strănutând și spunându-i că va merge să locuiască la tatăl ei. Își amintea bine cum a stat în prag, în ploaie, știind că bunica e ascunsă și așteaptă să vadă dacă ea e primită în casă.

Contele îi apucase bărbia și îi ridicase chipul spre lumină, iar în acel moment știuseră amândoi adevărul.

Toți știau că Sophie este un copil din flori, dar nimeni nu vorbea despre asta, și tuturor le convenea de minune acest lucru.

Asta până când contele decisese să se însoare.

Sophie s-a bucurat când a primit vestea. Menajera i-a spus că majordomul a auzit-o pe secretara contelui spunând că acesta se pregătea să petreacă mai mult timp la Penwood Park, acum, că va avea o familie. Deși lui Sophie nu îi lipsea contele, fiindcă era greu să-ți fie dor de cineva care nu îți dedică prea mult timp, cu siguranță i-ar fi putut fi dor dacă l-ar fi cunoscut mai bine. Iar dacă l-ar fi cunoscut mai bine, poate că el nu ar mai fi plecat atât de des. În plus, camerista de la etaj o auzise pe menajeră spunându-i majordomului casei vecine că viitoarea soție a contelui are două fiice cam de aceeași vârstă cu Sophie.

După șapte ani în care fusese singurul copil din casă, Sophie abia aștepta. Spre deosebire de ceilalți copii din comitat, ea nu era niciodată invitată la petreceri și evenimente. Nimeni nu îi spunea în față că e un copil nelegitim. Ar fi fost ca și cum i-ar fi spus contelui, care declarase că este protejata lui, că e un mincinos.

Cu toate astea, contele nu făcuse vreun efort ca Sophia să fie acceptată. Așa că, la zece ani, cei mai buni prieteni ai fetei erau cameristele și servitorii, iar părinți i-ar fi putut fi, foarte bine, menajera și majordomul.

Dar acum o să aibă surori adevărate.

Știa că nu poate să le spună surori. Știa că o să fie prezentată drept Sophia Maria Beckett, protejata contelui. Dar o să fie ca niște surori. Și, până la urmă, asta conta.

Așa că, într-o după-amiază de februarie, Sophie aștepta în sala mare împreună cu servitorii, privind de la fereastră cum trage în curte trăsură contelui și din ea coboară contesa și cele două fiice ale ei. Și, desigur, contele însuși.

- Crezi că o să mă placă? îi șopti Sophie doamnei Gibbons, menajera. Soția contelui, adică.

- Sigur că da, draguță, îi răspunse doamna Gibbons, tot în

șoaptă. Dar privirea ei nu era la fel de sigură ca glasul. Contesa ar putea fi deranjată de prezența fetei, dovada unui pas greșit al soțului ei.

- Și o să fac lecții cu fiicele ei?

- Nu ar avea rost să le faceți separat.

Sophie înclină, gânditoare, capul, apoi începu să se foiască, pentru că trăsura intrase pe poartă.

- Au ajuns, șopti ea.

Doamna Gibbons întinse mâna ca să o mângâie pe creștet, dar Sophie fugise deja spre fereastră, luptându-se cu totul de sticlă.

Contele coborî primul, apoi le ajută pe cele două copile. Erau îmbrăcate cu haine negre, asemănătoare. Una dintre ele avea o panglică roz în păr, cealaltă, una galbenă. Apoi, după ce fetele au pășit la o parte, contele întinse mâna ca să o ajute să coboare pe cealaltă persoană din trăsură.

Sophie nici nu putca respira de emoție, așteptând să o vadă pe noua contesă. Degetelele ei micițe făcură un semn rapid, iar buzele șoptiră:

- Te rog.

Te rog, să mă iubească.

Poate că, dacă o iubea contesa, contele o va iubi și el. Și poate, deși nu îi va spune fiică, o va trata ca și cum ar fi copilul lui și vor fi o familie adevărată.

Sophie privea de la fereastră cum contesa coboară din trăsură. Fiecare mișcare era atât de grațioasă și de pură încât lui Sophie îi aminti de o privighetoare delicată care venea uneori în grădină, la baia pentru păsări. Pălăria contesei era împodobită cu o pană lungă, al cărei albastru strălucea în soarele rece al iernii.

- E foarte frumoasă, șopti Sophie, aruncându-i o privire doamnei Gibbons, ca să vadă reacția acesteia.

Dar menajera era nemișcată, cu privirea înainte, așteptând ca noua familie a contelui să intre și să se prezinte.

Sophie înghiți cu dificultate, nu tocmai sigură unde să stea. Ceilalți păreau a ști, toți, unde le e locul. Servitorii erau aliniați în funcție de rang, de la majordom până la cel mai netrebnic

servitor. Chiar și câinii stăteau cumiți în colțul lor, alături de cel care se ocupa de ei.

Dar Sophie nu avea niciun loc. Dacă ar fi fost fata contelui, ar fi stat alături de guvernanta ei, așteptând-o pe contesă. Dacă ar fi fost, cu adevărat, protejata contelui, ar fi fost cam tot acolo. Dar domnișoara Timmons era răcită și refuzase să coboare din camera copiilor. Niciunul dintre servitori nu credea că guvernanta e cu adevărat bolnavă. Seara trecută se simțise foarte bine. Dar nimeni nu o învinuia pentru mica înșelătorie. Sophie era, până la urmă, copilul nelegitim al contelui, și nimeni nu voia să fie cel care ar fi insultat-o pe contesă prezentându-i copilul făcut din greșală de soțul ei.

Contesa ar fi trebuit să fie oarbă, proastă, sau amândouă ca să nu înțelegă imediat că Sophie nu era numai protejata contelui.

Timidă parcă din senin, Sophie se făcu mică într-un colț, în timp ce doi portari deschideau ușile mari din față. Cele două fete intrară primele, apoi pășiră la o parte, iar contele o conduse pe contesă înăuntru și i le prezentă pe toate trei majordomului, care, la rândul său, le prezentă personalului. Iar Sophie așteptă. Majordomul le prezentă servitorilor, bucătarului, menajerei și grăjdarilor. Iar Sophie așteptă. Le prezentă și ajutoarelor de la bucătărie, cameristelor și spălătoarelor. Iar Sophie așteptă.

Până la urmă majordomul, Rumsey, le prezentă celei mai de jos servitoare, o spălătoareasă de vase pe nume Dulcie, angajată cu numai o săptămână înainte. Contele îi mulțumi, iar Sophie încă mai aștepta, neștiind ce să facă.

Așa că, la un moment dat, își dresе vocea și păși înainte, zâmbind timid. Nu petrecea prea mult timp cu contele, dar îl vedea când vizita Penwood Park, iar el o întreba mereu despre lecții, înainte să o trimită înapoi în camera ei.

Cu siguranță că va dori să știe cum se descurcă la învățătură, chiar dacă acum era însurat. Sigur va dori să afle că știe să înmulțească fracții și că domnișoara Timmons i-a spus că franceza ei e perfectă.

Dar el vorbea cu fiicele contesei și nu o auzeau. Sophie își dresе

vocea din nou, mai tare de data asta, și spuse:

- Alteță? cu o voce mai ascuțită decât și-ar fi dorit.

Contele se răsuci spre ea.

- Sophia, murmură el. Nu mi-am dat seama că ești aici.

- Și ea cine e? întrebă contesa pășind înainte, ca să o vadă mai bine.

- Protejata mea, spuse contele. Domnișoara Sophia Beckett.

Contesa o sfredeli pe Sophie cu privirea, măsurând-o din cap până-n picioare. Ochii i se îngustară. Și se îngustară. Și apoi se mai îngustară puțin.

- Am înțeles, spuse ea până la urmă.

Toți cei din cameră știură imediat că ea într-adevăr înțelese.

- Rosamund, spuse contesa, întorcându-se spre fiicele ei. Posy, hai cu mine.

Fetele se apropiară imediat de mama lor. Sophie le zâmbi timid. Cea mică îi zâmbi la rândul ei, dar cea mai mare, al cărei păr era de culoarea aurului vechi, întui atitudinea mamei ei, ridică nasul și se uită cu hotărâre în altă direcție.

Sophie înghiți cu greutate și îi zâmbi din nou copilei care îi arătase prietenie, dar acum micuța își mușca buzele, indecisă, apoi privi spre podea.

Contesa îi întoarse spatele lui Sophie și i se adresă contelui.

- Presupun că ai pregătit camere pentru Rosamund și Posy.

- Aproape de camera copiilor, alături de Sophie.

Urmă o tăcere prelungă, după care contesa păru a decide că unele bățalii nu trebuie purtate în fața servitorilor, pentru că nu spuse decât:

- Aș vrea să merg sus. Plecă, luându-i cu ea pe conte și pe fiicele sale.

Sophie privi proaspăta familie dispărând în sus pe scări și apoi se răsuci spre doamna Gibbons, întrebând:

- Crezi că ar trebui să urc și eu, ca să le ajut? Le-aș putea arăta fetelor camerele pentru copii.

Doamna Gibbons scutură din cap.

- Păreau obosite, minți ea. Sunt sigură că vor să se odihnească.

Sophie se încruntă. I se spusese că Rosamund are unsprezece ani, iar Posy, zece. Cu siguranță că erau prea mari ca să mai doarmă după-amiaza. Doamna Gibbons o mângâie puțin.

- De ce nu vii cu mine? Mi-ai putea ține companie, iar bucătăreasa mi-a spus că a pregătit niște chec. Poate mai e cald.

Sophie aprobă din cap și o urmă afară din salon. Va avea destul timp diseară să le cunoască pe cele două fete. O să le arate camera copiilor, apoi vor fi prietene și, repede după aceea, surori.

Sophie zâmbi. O să fie minunat să aibă două surori. Însă nu le mai întâlnește pe cele două fete, și nici pe conte sau pe contesă, până a doua zi. Atunci când intră în camera copiilor, pentru cină, masa fusese pregătită pentru două persoane, nu pentru patru, iar domnișoara Timmons, care își revenise miraculos după boală, îi spusese că proaspăta contesă declarase că Rosamund și Posy erau prea obosite după călătorie și nu pot veni la cină.

Dar fetele aveau nevoie de lecții, așa că a doua zi dimineață își făcuseră apariția în camera copiilor, pășind în urma contesei. Sophie învăța deja de o oră, așa că ridică imediat privirea de la exercițiile de aritmetică. De această dată nu le mai zâmbi fetelor. Cumva, părea că e mai bine așa.

- Domnișoară Timmons, spuse contesa.

Domnișoara Timmons făcu o plecăciune și murmură:

- Alteță.

- Conte, îmi spune că tu te vei ocupa de lecțiile fiicelor mele.

- Voi face tot ce pot, alteță.

Contesa îi făcu un semn fetei celei mari, cea cu părul auriu și ochi albaștri. Lui Sophie i se părea că seamănă cu păpușa de porțelan pe care i-o trimisese contele din Londra, când împlinise șapte ani.

- Ea e Rosamund, spuse contesa, și are unsprezece ani, iar ea e Posy, spuse arătând spre cealaltă fată, care nu ridicase ochii din podea, și are zece ani.

Sophie o privi pe Posy cu mare curiozitate. Spre deosebire de mama și sora ei, avea părul și ochii cafenii, iar obrajii, bucălați.

- Sophie are tot zece ani, spuse domnișoara Timmons.

Contesa subțic buzele.

- Mi-ar plăcea să le arăți fetelor casa și grădina.

Domnișoara Timmons aprobă din cap.

- Foarte bine. Sophie, lasă caietul jos. Putem să ne întoarcem la aritmetică...

- Numai fetelor mele, o întrerupse contesa, cu un ton în același timp aprins și detașat. Vreau să discut singură cu Sophie.

Sophie înghiți în sec și încercă să o privească pe contesă, dar nu reuși să ridice ochii decât până la bărbia ei. Domnișoara Timmons le conduse pe fete afară, iar Sophie se ridică, așteptând indicațiile noii soții a tatălui ei.

- Știi cine ești, spuse contesa în clipa în care ușa se închise.

- Doamnă?

- Ești copilul lui din flori. Nu încerca să negi.

Sophie nu spuse nimic. Era adevărat, desigur, dar nimeni nu o spusese vreodată cu voce tare. Cel puțin, nimeni nu îi spusese ei.

Contesa o apucă de bărbic și strânse, apoi trase până când Sophie o privi în ochi.

- Ascultă-mă bine, spuse ea pe un ton amenințător. Poate că locuiești tu la Penwood Park, și poate că o să faci lecții împreună cu fetele mele, dar nu ești decât un copil din flori și asta o să rămâi întotdeauna. Să nu faci greșcala să crezi că te poți compara cu noi, ceilalți.

Lui Sophie îi scăpă un geamăt. Unghiile contesei îi străpunseseră pielea.

- Soțul meu, continuă contesa, simte un fel de datorie nefirească pentru tine. E admirabil că se ocupă de consecința greșelilor lui, dar e o insultă la adresa mea ca tu să locuiești aici și să fii hrănită, îmbrăcată și educată ca și cum ai fi copilul lui adevărat.

Dar ea chiar era copilul lui. Și casa lui fusese căminul ei mult mai mult timp decât fusese al contesei. Contesa îi eliberă cu brutalitate bărbia.

- Nu vreau să te văd, șuieră ea. Să nu vorbești cu mine și să faci tot posibilul să nu fii niciodată în preajma mea. Nu ai voie să vorbești cu Rosamund sau cu Posy în afara orelor de lecție. Ele

sunt fiicele familiei acum și nu trebuie să fie obligate să aibă de-a face cu una ca tine. Ai vreo întrebare? Sophie scutură din cap.

- Bine.

Cu asta, contesa ieși din cameră, lăsând-o pe Sophie speriată și tremurând. Și cu ochii în lacrimi.

Cu timpul, Sophie află și mai multe despre poziția ei nesigură. Servitorii știau mereu totul și totul ajungea, până la urmă, și la urechile ei.

Contesa, al cărei nume era Araminta, insistase încă de la început ca Sophie să fie dată afară din casă. Conteșe refuzase. Araminta nu trebuia să o iubească pe Sophie, spusese ei. Nu trebuia nici măcar să o placă. Dar trebuia să o accepte. El își asumase responsabilitatea ei timp de șapte ani și nu avea de gând să se dezică acum.

Rosamund și Posy copiaseră atitudinea mamei lor și o tratau pe Sophie ostil și disprețuitor. Lui Posy, totuși, nu îi plăcea să fie crudă. Pe sora ei nu o bucura nimic mai mult decât să o ciupească pe Sophie și să îi răsucescă pielea de pe brațe atunci când domnișoara Timmons nu era atentă. Sophie nu spunea niciodată nimic. Se îndoia că guvernanta ar fi avut curajul să o certe pe Rosamund, care ar fi alergat într-un suflet la Araminta cu o poveste inventată. Dacă cineva observase că ea avea mereu vânățai, nimeni nu spusese nimic.

Posy era blândă uneori, deși de obicei ofta doar și spunea:

- Mami nu-mi dă voie să mă port frumos cu tine.

Cât despre conte, acesta nu intervenea niciodată.

Viața lui Sophie continuă astfel timp de patru ani, până când contele surprinse pe toată lumea ducând mâna la piept în timpul ceaiului, în grădina de trandafiri, șuierând o dată și căzând cu fața înainte pe dalele de piatră.

Nu și-a mai revenit niciodată.

Toți erau șocați. Conteșe avea numai patruzeci de ani. Cine ar fi crezut că îi va ceda inima atât de devreme? Nimeni nu fusese mai uimit decât Araminta, care încerca încă din noaptea nunții să conceapă un moștenitor.

- S-ar putea să fiu însărcinată! se grăbi ea să le spună avocaților contelui. Nu îi puteți da titlul vreunui văr îndepărtat. Poate că port un copil.

Dar nu era însărcinată și, la citirea testamentului, o lună mai târziu, Araminta fusese obligată să stea alături de viitorul conte, un tânăr de o morală îndoicnică și care era mai des beat decât treaz.

Majoritatea dorințelor contelui erau obișnuite. Le lăsase câte ceva servitorilor loiali. Stabilise sume de bani pentru Rosamund, Posy și chiar și pentru Sophie, asigurându-se că toate trei fetele vor avea o zestre respectabilă.

Apoi avocatul ajunse la numele Aramintei.

„Soției mele, Araminta Gunningworth, Contesă de Penwood, îi las suma anuală de două mi de lire...”

- Asta e tot? strigă Araminta.

„Cu excepția cazului în care e de acord să o găzduiască și să o îngrijească pe protejata mea, domnișoara Sophia Maria Beckett, până ce aceasta va împlini vârsta de douăzeci de ani. Caz în care venitul anual al soției mele va fi triplat la suma de șase mii de lire...”

- Nu o vreau, șopti Araminta.

- Nu sunteți obligată să o primiți, îi aminti avocatul. Puteți...

- Să trăiesc din numai două mii de lire? îl repezi ea. Nu prea cred.

Avocatul, care câștiga cu mult mai puțin decât atât, nu spuse nimic. Proaspătul conte, care băuse conștiincios în tot timpul întâlnirii, dădu din umeri. Araminta se ridică.

- Ce ați decis? întrebă avocatul.

- O primesc, spuse ea, aproape în șoaptă.

- Să o caut pe fată, ca să îi spun?

Araminta scutură din cap.

- Îi spun eu.

Dar când contesa o găsi pe Sophie, ea uită să menționeze unele lucruri importante.

Capitolul I

Toată lumea vrea să fie invitată la balul mascat de luna viitoare, de la familia Bridgerton. Nu poți să faci un pas fără să fii obligată să asculți mame din înalta societate dându-și cu părerea despre cine va veni și, poate mai important, cine, ce va purta.

Niciunul dintre subiectele mai sus menționate, oricum, nu este mai interesant decât discuția despre cei doi frați Bridgerton, Benedict și Colin. Înainte să spună ceva că mai există și un al treilea frate în familie, autoarea vă asigură că are cunoștință de existența lui Gregory Bridgerton. El are, însă, numai 14 ani și de aceea nu poate fi menționat în acest articol care are de-a face cu cea mai sfântă dintre îndeletniciri, și anume căutarea unui soț.

Deși băieții Bridgerton sunt foarte tineri, ei sunt considerați doi dintre cei mai căutați burlaci ai sezonului. Este cunoscut faptul că amândoi au averi respectabile. Nu e nevoie să ai ochi de vultur ca să observi că și ei, la fel ca și restul moștenitorilor familiei, sunt și foarte chipeși.

Oare va reuși vreo domnișoară să profite de misterul balului mascat și să-l ademenească pe vreunul dintre burlaci?

Autoarea acestor rânduri nici nu îndrăznește să se aventureze cu vreun răspuns.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN. 13 MAI 1815

- Sophie! Sophieeeee!

Strigătul ar fi putut sparge o sticlă. Sau măcar o pereche de timpane.

- Vin, Rosamund. Imediat! Sophie ridică poalele rochiei ponosite pe care o purta și se grăbi să urce scările, alunecând pe o treaptă și abia reușind să apuce balustrada înainte să cadă. Ar fi trebuit să-și amintească despre scările ceruite în acea dimineață.

Oprindu-se abrupt în fața ușii Rosamundei și încă respirând sacadat, Sophie întrebă:

- Da?

- Mi s-a răcit ceaiul.

Lui Sophie îi venea să-i spună că era cald atunci când îl adusese sus, cu o oră în urmă. Însă rosti doar :

- Îți aduc alt ceainic.

Rosamund pufni.

- Așa să faci.

Sophie își schimonosi gura într-o grimasă pe care numai cineva aproape orb ar fi putut-o confunda cu un zâmbet și ridică serviciul de ceai.

- Să las biscuiții? întrebă ea.

Rosamund scutură din capul ei frumos.

- Vreau unii proaspeți.

Cu umerii ușor aplecați din cauza greutateii serviciului de ceai, Sophie părăsi încăperea având grijă să nu protesteze decât odată ajunsă în hol. Rosamund cerea mereu ceai, apoi nu se deranja să-l bea decât după o oră. Până atunci, normal, băutura era rece, iar ea cerea un ceainic proaspăt.

Ceea ce însemna că Sophie era nevoită să alerge mereu în sus și în jos pe scări, de foarte multe ori. Uneorii se părea că asta era tot ce făcea fără oprire.

Sus și jos și iarăși sus.

Sigur, mai erau cusutul, călcatul, coafatul, lustruitul pantofilor, făcutul paturilor...

- Sophie! Fata se răsuci și o văzu pe Posy îndreptându-se spre ea.

- Voiam să te întreb dacă îți place cum îmi vine culoarea asta.

Sophie măsură din priviri costumul de sirenă al lui Posy. Croiala nu îi venea prea bine, pentru că fata era încă plinuță, dar culoarea

se potrivea cu tenul ei.

- E o nuanță frumoasă de verde, spuse cu sinceritate, și îți scoate în evidență rozul obrazilor.

- Bine. Mă bucur că îți place. Tu știi cum să-mi alegi hainele.

Posy îi zâmbi și luă un biscuit pudrat cu zahăr de pe tava de ceai.

- Mama a tot insistat cu balul mascat, și știu că nu o să mă lasc în pace dacă nu arăt cât pot de bine.

Posy se strâmbă.

- Sau dacă ea crede că nu arăt cât se poate de bine. E hotărâtă ca una dintre noi să-l seducă pe unul dintre frații Bridgerton.

- Știu.

- Colac peste pupăză, femeia aia, Whistledown, a scris din nou despre ei. Asta nu face decât, Posy înghiți restul biscuitului, să o ațâțe și mai tare pe mama.

- Cum e articolul de azi? Întrebă Sophie, sprijinind tava de șold. Nu am apucat să-l citesc.

- Ca de obicei, spuse Posy, fluturând o mână. Destul de plictisitor.

Sophie încercă să zâmbească, dar nu reuși. Ar fi dat orice ca să trăiască o zi din viața plictisitoare a lui Posy. Poate că nu era bine să fii fata Aramintei, dar petrecerile, plimbările și spectacolele nu erau de lepădat.

- Să vedem, zise Posy cu un aer visător. A făcut o recenzie a balului dat de curând de Lady Worth, a scris puțin despre Vicontele Guelph, care pare a fi îndrăgostit de o scoțiancă, apoi era un articol destul de lung despre balul mascat de la familia Bridgerton.

Sophie oftă. Citea de săptămâni întregi despre bal și, chiar dacă nu era decât o biată cameristă, ba chiar, ocazional, și menajeră atunci când Araminta decidea că nu muncește suficient, nu putea să nu-și dorească să meargă și ea.

- Eu m-aș bucura să se logodească Vicontele Guelph, spuse Posy, luând încă un biscuit. O să fie mai puțini burlaci cu care să ne bată mama la cap. Oricum nu am cum să-i atrag atenția. Mușcă din biscuit, făcând un zgomot puternic. Sper că Lady Whistledown

are dreptate în privința lui.

- Probabil că are, răspuse Sophie. Citea *Jurnalul de Societate al lui Lady Whistledown* de la început, încă din 1813, și jurnalista avea aproape întotdeauna dreptate când era vorba despre astfel de chestiuni.

Nu că Sophie ar fi avut ocazia să cunoască din proprie experiență așa ceva. Dar, dacă citeai articolele des, puteai să te simți parte din înalta societate londoneză chiar și fără să fi mers la vreun bal.

Articolele lui Lady Whistledown erau singura ei bucurie. Citise deja toate romanele din bibliotecă și cum nici Rosamund, nici Posy și nici Araminta nu erau îndrăgostite de cărți, Sophie nu putea spera că va citi vreuna nouă prea curând.

Dar articolele erau foarte distractive. Nimeni nu știa cu siguranță cine este jurnalista. Când ziarul apăruse pentru prima dată, cu doi ani înainte, toată lumea își dăduse cu părerea despre identitatea autoarei. Chiar și acum, dacă Lady Whistledown scria ceva mai interesant, oamenii începeau să vorbească și să se întrebe cine e și de unde află atât de repede și cu atâta acuratețe aceste vești.

Whistledown îi oferea lui Sophie ocazia să arunce o privire în lumea din care ar fi putut face parte dacă părinții ei și-ar fi oficializat relația. Ar fi fost fiica unui conte, nu copia lui din flori. Ar fi chemat-o Gunningham, nu Beckett.

Doar o dată, i-ar fi plăcut să fie ea cea care urcă în trăsură și pleacă la bal.

În loc de asta, era cea care le ajuta pe altele să se pregătească pentru petreceri, strângându-i corsetul lui Posy sau aranjându-i părul Rosamundei sau lustruind o pereche de pantofi pentru Araminta.

Dar nu putea, sau cel puțin n-ar fi trebuit, să se plângă. Poate că trebuia să le fie cameristă Aramintei și fiicelor ei, dar măcar avea un acoperiș deasupra capului. Ceea ce era mai mult decât aveau alte fete aflate în situația ei.

Atunci când murise contele, ea nu primise nimic. În afară de adăpost. În testament, el se asigurase că nu o vor da afară înainte

să împlinească douăzeci de ani. Araminta nu ar fi renunțat la patru mii de lire pe an doar ca să o dea pe ea afară.

Dar cele patru mii erau ale Aramintei, nu ale Sophiei, iar fata nu văzuse niciun bănuț. Nu mai avea haine frumoase. Fuseseră înlocuite de rochiile de lână ale servitoarelor. Mânca la masa cameristelor din orice lăsau în farfurie Araminta, Rosamund și Posy.

Sophie împlinise deja douăzeci de ani acum aproape un an, și iat-o aici, încă locuind la Penwood, încă servind-o pe Araminta. Din nu se știe ce motiv, probabil pentru că nu voia să pregătească sau să plătească pe altcineva, aceasta îi permitea lui Sophie să rămână în casă.

Sophie nu plecase. Dacă Araminta era diavolul cunoscut, atunci restul lumii era ceva cu totul nou, iar fata nu știa cum e mai rău.

- Nu e grea tava?

Sophie clipi, revenindu-și din visare, și o privi pe Posy, care lua ultimul biscuit din tavă. Fir-ar să fie. Sperase să îi rămână ei.

- Ba da, murmură ea. Ba da, e destul de grea. Trebuie să o duc la bucătărie.

Posy zâmbi.

- Nu te mai țin. Dar, când termini treaba, poți să-mi calci rochia roz? O să o port diseară. Și presupun că ar trebui pregătiți și pantofii de aceeași culoare. I-am cam murdărit ultima dată când i-am purtat, și știi cum e mama când ai pantofii murdari. Nu contează că nu se văd de sub rochie. O să observe și cel mai mic fir de praf dacă ridic poalele ca să urc vreo treaptă.

Sophie aprobă, adăugând în gând sarcinile trasate de Posy la lista ei de treburi zilnice.

- Ne vedem mai târziu, atunci! Mușcând din ultimul biscuit, Posy se întoarse și dispăru în camera ei. Sophie se îndreptă spre bucătărie.

Câteva zile mai târziu, Sophie, în genunchi, ținând câteva ace între dinți, făcea ultimele retușuri costumului de bal mascat al Aramintei. Rochia de Regina Elizabeth fusese livrată de croitor pe

măsură, dar aceasta insistase că era prea largă în talie.

- Cum e acum? întrebă Sophie, vorbind printre dinți, ca să nu scape acele.

- Prea strâmtă.

Sophie ajustă câteva ace.

- Dar acum?

- Prea largă.

Fata scoase un ac și împunse materialul cu altul exact în același loc.

- Aici cum e?

Araminta se răsuci dintr-o parte în alta, apoi decretă:

- E suficient.

Sophie zâmbi pentru sine și se ridică, pentru a o ajuta pe Araminta să dezbrace rochia.

- Sigur, murmură ea. Găsise că era cel mai simplu să spună asta des în conversațiile cu Araminta.

- Balul este foarte important, spuse aceasta pe un ton ascuțit. Rosamund trebuie să se căsătorească anul ăsta. Noul conte... Se cutremură, dezgustată. Mi-a spus că e ultimul an în care mai putem locui la Penwood. Cât tupeu! Eu sunt contesa moștenitoare, până la urmă, iar Rosamund și Posy sunt fiicele contelui. „Fiicele vitrege“, o corectă Sophie în gând.

- Avem dreptul să locuim aici sezonul ăsta. Habar nu am ce intenționează să facă acesta cu casa.

- Poate că dorește să participe și el la evenimentele din societate. Poate caută o soție, sugeră Sophie. Cu siguranță dorește să aibă un moștenitor.

Araminta se încruntă.

- Dacă Rosamund nu se mărită cu un tânăr bogat, nu știu ce ne facem. E dificil să închiriezi o locuință bună. Și costă foarte mult.

Sophie nu spuse că Araminta era scutită de la a plăti o cameristă. De fapt, înainte să împlinească ea douăzeci de ani, chiar primise câte patru mii de lire pe an ca să o țină pe ea pe post de cameristă.

Araminta pocni din degete.

- Nu uita că Rosamund trebuie coafată.

Rosamund voia să poarte costumul de Maria Antoaneta. Sophie întrebase dacă o să poarte și un ștreang sau niște pete de sânge pe gât. Pe Rosamund nu o amuzase remarca.

Araminta își puse rochia și strânse centura cu mișcări scurte, exersate.

- Și Posy, spuse ea strâmbând din nas, o să aibă nevoie de ajutorul tău, într-un fel sau altul.

- Pe Posy o ajut mereu cu plăcere, spuse Sophie.

Araminta îi aruncă o privire iscoditoare, încercând să-și dea seama dacă fata fusese impertinentă.

- Ai grijă să o ajuți, spuse ea pe un ton tăios.

Apoi plecă spre sala de baie, mărșăluind. Sophie duse mâna la frunte, ca într-un salut milităresc, când ușa se închise în urma Aramintei.

- Aici erai, spuse Rosamund dând buzna în încăpere. Am nevoie de tine, imediat.

- Mă tem că trebuie să aștepti...

- Am spus imediat! o repezi Rosamund.

Sophie îndreptă umerii și o privi cu hotărâre.

- Mama ta vrea să îi modific rochia.

- Scoate pur și simplu acele și spune-i că e gata. Nu o să-și dea seama.

Sophie se gândise deja la asta, așa că oftă, descurajată. Dacă făcea cum îi cerea Rosamund, aceasta i-ar fi spus imediat mamei ei, care ar fi fost furioasă o săptămână. Acum era nevoită chiar să facă modificările.

- De ce ai nevoie, Rosamund?

- Mi s-a descusut tivul rochiei. Nu știu cum.

- Poate că, atunci când ai probat-o...

- Nu fi impertinentă!

Sophie închise gura. Era mai greu să primească ordine de la Rosamund. Mai ales pentru că, odată, fuseseră egale și împărțiseră aceeași cameră și aceeași guvernantă.

- Trebuie reparată imediat! spuse Rosamund pufnind afectat.

Sophie oftă.

- Adu-o încoace. Mă ocup de ea după ce termin rochia mamei tale. Promit că o termin la timp.

- Nu voi întârzia la acest bal! o avertiză Rosamund. Dacă se întâmplă așa ceva, o să fie vai de tine!

- Nu o să întârzi, promise Sophie.

Rosamund pufni din nou, apoi ieși grăbită ca să aducă rochia.

- Au!

Sophie le văzu pe cele două surori lovindu-se una de cealaltă, în pragul ușii.

- Ai grijă pe unde mergi, Posy! o repezi Rosamund pe sora ei.

- Ai putea tu să te uiți pe unde mergi! veni imediat replica.

- Eu eram atentă. Nu am cum să mă feresc din calea ta, fiindcă ești prea mare!

Obrajii lui Posy se îmbujorară și fata păși la o parte.

- Ai nevoie de ceva, Posy? întrebă Sophie după plecarea Rosamundei.

- Poți să-ți faci timp să mă coafezi diseară? Am găsit niște funde verzi ca algele.

Sophie oftă. Fundele verzi nu aveau cum să arate bine în părul ei șaten, dar nu avu inima să rostească asta.

- O să încerc, dar am de reparat rochia Rosamundei și de modificat costumul mamei tale.

Posy păru descumpănită. Aproape că îi frânse inima lui Sophie. Era singura care se purta frumos, în afară de servitori.

- Nu te teme, o asigură ea. Părul tău o să arate minunat, oricât de puțin timp am avea.

- Mulțumesc, Sophie!

- Nu ai început să lucrezi la costumul meu? tună Araminta, proaspăt reîntoarsă din sala de baie.

Sophie înghiți cu greutate.

- Vorbeam cu Rosamund și cu Posy. Rosamund și-a rupt rochia...

- Treci odată la treabă!

- Da. Imediat. Sophie se așeză pe sofa și întoarse rochia pe dos, ca să o poată strâmta în talie. Mai repede decât imediat! mormăi

ea. Mai repede ca aripile unei colibri. Mai repede decât...

- Ce tot șoptești acolo?

- Nimic.

- Termină imediat. Ai o voce enervantă.

Sophie strânse din dinți.

- Mamă, spuse Posy, Sophie o să mă coafeze diseară ca pe...

- Sigur că o să te coafeze. Nu mai pierde vremea și pune-ți niște comprese pe ochi, ca să nu mai fie așa umflați.

Posy se schimbă la față.

- Am ochii umflați?

Sophie clătină din cap, în speranța că, poate, Posy decide să se uite spre ea.

- Tu ai mereu ochii umflați, replică Araminta. Nu e așa Rosamund?

Posy și Sophie priviră spre ușă. Rosamund intră, ducând cu ea costumul de Maria Antoaneta. - Întotdeauna. Dar o compresă o să remedieze problema. Sunt sigură.

- Arăți minunat în seara asta, îi spuse Araminta Rosamundei. Și nici măcar nu ai început să te pregătești. Auriul rochiei se potrivește de minune cu părul tău!

Sophie îi aruncă o privire compătimitoare lui Posy cea cu păr castaniu, care nu primea niciodată astfel de complimente de la mama ei.

- O să-l cucerești pe unul dintre frații Bridgerton, continuă Araminta. Sunt convinsă.

Rosamund privi, timid, spre podea. Era o expresie exersată, iar Sophie trebui să admită că i se potrivea foarte bine. Pe de altă parte, aproape totul i se potrivea. Părul auriu și ochii albaștri erau la modă în acel an și, datorită moștenirii generoase lăsată de regretatul conte, probabil că fata avea să-și găsească un soț bun înainte să se termine sezonul.

Sophie se uită din nou la Posy, care își privea mama cu tristețe și resemnare.

- Și tu arăți minunat, Posy, îi scăpă ei.

Posy se luminează dintr-o dată.

- Crezi?

- Absolut. Și costumul tău e foarte original. Sunt convinsă că vei fi singura sirenă.

- De unde știi tu? întrebă Rosamund, râzând. Doar nu ai fost la vreo petrecere, vreodată.

- Sunt sigură că o să te simți minunat, Posy, spuse Sophie apăsător, ignorând înțepătura Rosamundei. Sunt foarte invidioasă. Mi-ar fi plăcut să pot merge și eu.

Oftatul lui Sophie nu primi, la început, niciun răspuns, pentru ca apoi să fie urmat de hohote de râs din partea Aramintei și a Rosamundei. Chiar și Posy chicoti puțin.

- Asta-i bună, spuse Araminta, sufocându-se de râs. Micuța Sophie la balul Bridgerton. Înalta societate nu primește copii nelegitimi, să știi.

- Nu am spus că mă aștept să merg, spuse Sophie, apărându-se. Am spus că mi-aș dori să pot.

- N-ar trebui nici să te gândești la una ca asta, se amestecă și Rosamund. Dacă îți dorești lucruri pe care nu le poți obține în veci, o să fii dezamăgită.

Dar Sophie nu o auzi, fiindcă în acel moment se întâmplă un lucru dintre cele mai neobișnuite, în timp ce ea se întorcea către Rosamund, o văzu cu coada ochiului pe menajeră, care stătea în prag. Era doamna Gibbons, care venise de la Penwood Park din provincie atunci când murise menajera de la reședința din oraș. Când li se întâlnește, aceasta îi făcu cu ochiul.

Îi făcu cu ochiul!

Sophie nu credea să o mai fi văzut pe doamna Gibbons făcând asta.

- Sophie! Mă ascuți?

Sophie o privi pe Araminta.

- Îmi pare rău, murmură ea. Ce spuneai?

- Spuneam, zise ea pe un ton răutăcios, că ai face bine să începi să coși costumele. Dacă întârziem la bal, tu o să suporti consecințele.

- Da, sigur, spuse Sophie în grabă. Înfiptese acul în material și

începu să coasă, dar gândul la doamna Gibbons nu îi dădea pace. A făcut cu ochiul? De ce ar face asta?

.....

Trei ore mai târziu Sophie stătea pe treptele de la intrare și se uita la cele trei femei ajutate de vizitiu să urce în trăsură. Îi făcu semn cu mâna lui Posy, care îi întoarse gestul. Fata privi trăsura care se îndepărta până când aceasta dispăru la colțul străzii.

Distanța era mică până la casa familiei Bridgerton, acolo unde se ținea balul mascat, dar Araminta ar fi insistat să plece cu trăsura, chiar dacă locuiau alături.

Era important să îți faci intrarea așa cum trebuie.

Oftând, Sophie se răsuci pe călcâie și urcă treptele. Măcar Araminta uitase, în toiul pregătirilor să îi lase o listă cu sarcini de îndeplinit cât lipsca ea. O scară liberă era un adevărat răsfăț. Ar putea citi un roman. Sau, poate, ar putea găsi ediția de astăzi a jurnalului. Își amintea că o văzuse pe Rosamund luându-l la ea în cameră mai devreme.

Dar când călcă pragul, doamna Gibbons apăru de nicăieri și o apucă de braț.

- Nu ai timp de pierdut!

Sophie o privi ca și cum ar fi văzut o stafie.

- Poftim?

Doamna Gibbons o trase de mână.

- Vino cu mine.

Sophie se lăsă condusă în sus pe scări, în camera ei, încăperca micuță de sub streșini. Doamna Gibbons se purta foarte ciudat, dar Sophie îi făcu pe plac și o urmă. Menajera se purtase întotdeauna foarte frumos cu ea, chiar și atunci când era clar că Aramintei nu-i plăcea acest lucru.

- Trebuie să te dezbraci, spuse doamna Gibbons, deschizând ușa.

- Poftim?

- Ne grăbim.

- Doamnă Gibbons, dumneavoastră...

Sophie deschise gura să vorbească, dar amuți văzând ce o aștepta în camera ei. O cadă cu apă fierbinte era pregătită în mijloc

și toate trei cameristele își făceau de lucru în preajma ei. Una turna apă, alta meșterea la încuietoarea unui cufăr misterios și a treia, care avea un prosop, o îndemnă să se grăbească.

Sophie le aruncă o privire nedumerită.

- Ce se petrece?

Doamna Gibbons se întoarse spre ea și spuse, mândră de sine însăși:

- Dumneata, domnișoară Sophia Maria Beckett, o să mergi la balul mascat!

O oră mai târziu, Sophie era total transformată. Cufărul ascundea rochii ale mamei regretatului conte. Erau învechite, dar nu conta. La un bal mascat nimeni nu se aștepta ca rochiile să fie croite după ultima modă.

Pe fundul cufărului era o rochie minunată, argintie, cu un corset strâmt, încrustat cu perle și cu valuri de volane, atât de la modă în secolul trecut. Sophie se simțea ca o prințesă numai atingând-o. Era puțin umedă după atâta timp de stat în cufăr, dar una dintre cameriste o duse afară, la aer, și o stropi cu apă de trandafiri.

Cât despre ea, fusese spălată și parfumată, coafată și chiar rujată puțin.

- Să nu-i spui domnișoarei Rosamund, îi șoptise camerista. I.-am furat din colecția ei.

- Uite, spuse doamna Gibbons. Am găsit mănuși asortate.

Sophie o privi pe menajeră, care ținea o pereche de mănuși lungi până la cot.

- Însemnele reședinței Penwood. Și sunt cu monogramă. Chiar lângă tiv.

Doamna Gibbons o întoarse pe cealaltă și citi:

- SLG. Sarah Louisa Gunningworth. Bunica ta.

Sophie o privi surprinsă. Doamna Gibbons nu spusese niciodată că tatăl ei fuscse contele. Nimeni de la Penwood Park nu recunoscuse cu voce tare că ea ar fi fost rudă de sânge cu familia Gunningworth.

- Ei bine, este, totuși bunica ta, declară doamna Gibbons.

Am evitat cu toții subiectul destulă vreme. E o crimă că Rosamund și Posy sunt tratate ca moștenitoare, iar tu, sânge din sângele contelui, trebuie să mături precum servitoarele.

Cele trei cameriste aprobă din cap.

- Numai o dată, spuse doamna Gibbons, numai pentru o noapte, tu o să fii frumoasa balului. Zâmbind, o răsuci ușor pe Sophie cu fața spre oglindă.

Fetei i se opri respirația.

- Eu sunt?

Doamna Gibbons aprobă, cu ochi strălucitori.

- Arăți minunat, draga mea, șopti ea.

Sophie ridică încet mâna spre păr.

- Nu atinge coafura! țipă una dintre cameriste.

- Nu o stric, promise ea, zâmbind nesigur ca să-și ascundă lacrimile.

Părul îi fusese pudrat cu puțin scilpicici, iar acum strălucea ca al unei prințese din povești. Buclele blond închis erau prinse într-un coc lejer, iar o șuviță îi aluneca de-a lungul gâtului. Ochii, de obicei colorați în verde întunecat, acum străluceau ca smaraldele.

Deși Sophie bănuia că asta se datora lacrimilor.

- Poftim masca, spuse brusc doamna Gibbons. Accesoriul îi acoperea jumătate de față și se lega la spate, deci nu trebuia ținută cu mâna. Mai avem nevoie de pantofi.

Sophie se uită cu regret la pantofii ei comozi, dar urâți, așezați într-un colț al încăperii.

- Mă tem că nu am nimic potrivit cu un costum atât de delicat.

Camerista care o rujase ridică o pereche de conduri albi.

- Din dulapul lui Rosamund.

Sophie încălță un picior, dar îl retrase repede.

- E mult prea mare, spuse ea, privind la doamna Gibbons. Nu o să pot merge cu ei.

Doamna Gibbons se întoarse spre cameristă.

- Adu unii din dulapul lui Posy.

- Ai ei sunt și mai mari, spuse Sophie. Știu, pentru că i-am curățat de multe ori.

Doamna Gibbons oftă adânc.

- Nu avem ce să facem. Trebuie să luăm din colecția Aramintei.

Sophie se cutremură. Gândul că trebuie să intre undeva purtând pantofii Aramintei era înfricoșător. Dar putea să facă asta sau să meargă desculță. Și nu credea că ar fi primită la bal fără pantofi.

Câteva minute mai târziu, camerista se întoarse cu o pereche de conduri de satin, cusuți cu argintiu și împodobiți cu diamante false.

Sophie avea, încă, sentimentul neplăcut de dinainte, dar încălță oricum unul dintre pantofi. Îi venea perfect

- Și se potrivesc, spuse una dintre cameriste, arătând cusătura argintie. Ca și cum ar fi fost făcuți pentru rochia asta.

- Nu avem timp să admirăm pantofii, spuse doamna Gibbons. Ascultă bine ce îți spun. Vizitiul s-a întors și o să te ducă și pe tine la casa Bridgerton. Dar trebuie să le aștepte în fața conacului, pregătit oricând vor ele să place. Asta înscamnă că trebuie să ieși la miezul nopții și nici o secundă mai târziu. Ne-am înțeles?

Sophie aprobă și se uită la ceasul de pe perete. Era puțin după ora nouă, ceea ce însemna că avea de petrecut la bal două ore.

- Mulțumesc, șopti. Mulțumesc mult.

Doamna Gibbons își tamponă colțul ochiului cu o batistă.

- Să te simți bine, draga mea. Numai asta îmi doresc.

Sophie privi din nou la ceas. Două ore. Două ore pe care să și le amintească toată viața.

Capitolul II

Familia Bridgerton este cu adevărat deosebită. Sunt sigură că nu există nimeni în Londra care să nu știe cât de mult seamănă între ei, sau că numele lor sunt în ordine alfabetică. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory și Hyacinth.

Mă întreb cum s-ar fi numit al nouălea copil al regretatului viconte și al văduvei lui foarte plină de viață. Imogen ? Inigo ?

Poate că e mai bine că au rămas la numai opt.

DIN JURNALUL LUI LADY
WHISTLEDOWN. 2 Iunie 1815

Benedict Bridgerton era al doilea dintre cei opt copii, deși uneori avea impresia că este cel de-al o sutălea. Petrecerea pe care mama lui insistase să o găzduiască era un bal mascat, așa că Benedict purta o mască neagră. În ciuda ei, toată lumea știa cine este. Sau aproape că știa. „Un Bridgerton!” exclamau ei, aplaudând bucuroși. „Probabil că ești din familia Bridgerton! Recunosc un Bridgerton dintr-o mie!”

Benedict era într-adevăr din familia Bridgerton. Deși nu își dorea să facă parte din altă familie, uneori ar fi vrut să fie considerat mai puțin ca parte a acesteia și mai mult ca o persoană diferită, unică.

Chiar atunci, o femeie de vârstă incertă, costumată în păstoriță,

se apropie de el.

- Cineva din familia Bridgerton! Aș recunoaște părul ăsta castaniu oriunde. Tu care dintre ei ești? Nu-mi spunc. O să ghicesc. Nu ești viconte, pentru că pe el tocmai l-am întâlnit. Probabil că ești numărul doi sau numărul trei.

Benedict o privi cu răceală.

- Care dintre ei? Doi sau trei?

- Doi, se răsti el.

Ea aplaudă.

- Așa credeam și eu! Trebuie să o găsec pe Portia. I-am spus că ești al doilea...

Benedict își stăpâni cu greu un mormăit nemulțumit.

- Dar ea a spus că nu, ești cel tânăr, dar eu...

Benedict simți că trebuie să plece imediat, altfel ar fi sugrumat-o pe privighetoarea asta și nu credea că ar fi putut scăpa basma curată cu atâția martori prin preajmă.

- Mă scuzați, spuse el cu o voce blândă. Am văzut pe cineva căruia trebuie să îi vorbesc.

Era o minciună, dar nu îi prea păsa. Cu o aplecare politicoasă a capului se îndepărtă, îndreptându-se cu viteză spre ușile laterale, nerăbdător să scape de mulțime și să se furișeze în biblioteca fratelui său unde să aibă parte de puțină liniște și pacc. Și, poate, de un pahar de coniac.

- Benedict!

La naiba. Aproape că scăpase. Ridică privirea spre mama sa, care se grăbea să-l prindă din urmă. Era îmbrăcată într-un costum din epoca elisabetană. Probabil că voia să fie un personaj al lui Shakespeare, dar el, unul, nu-și putea da seama care anume.

- Cu ce te pot ajuta, mamă? Și nu mă pune să dansez cu Hermione Smythe-Smith. Ultima dată când am făcut asta era să-mi pierd piciorul.

- Nu voiam să îți cer una ca asta, replică Violet. Vreau să dansezi cu Prudence Featherington.

- Ai milă de mine, mamă, gemu, el. Ce îmi ceri acum e și mai rău.

- Nu te pun să o iei de nevastă. E suficient să dansezi cu ea.

Benedict își stăpâni un mormăit. Prudence Featherington, deși era o persoană drăguță, avea mintea scurtă și un râs atât de enervant încât făcuse câțiva bărbați în toată firea să fugă astupându-și urechile.

- Să-ți spun cum facem, zise el. Dansez cu Penelope Featherington, dacă tu o ții departe de mine pe Prudence.

- E bine și așa, spuse mama lui, aprobând mulțumită și lăsându-l pe Benedict cu impresia că asta era exact ce-și dorise ea de la început.

- E acolo, lângă paharele de limonadă. Costumată în spiriduș, draga de ea. Culoarea îi vine bine, dar trebuie să vorbească cineva cu mama ei data viitoare când merg la croitor. Poartă un costum tare nefericit. Nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla așa ceva.

- E clar că nu ai văzut sirena, murmură Benedict.

Ea îl lovi ușor cu palma peste braț.

- Nu ai voie să râzi de oaspeți.

- Dar e așa de ușor.

Mama sa îl privi cu reproș, apoi spuse:

- Mă duc să o caut pe sora ta.

- Pe care dintre ele?

- Pe cea nemăritată, spuse Violet cu voioșie. Poate că vicontele Guelph e interesat de scoțiancă, dar nu sunt încă promiși unul celuilalt.

Benedict îi ură, în gând, noroc vicontelui. Sărmanul băiat va avea nevoie.

- Și mulțumesc că dansezi cu Penelope, spuse ea apăsător.

El îi zâmbi pe jumătate, cu ironie. Știa amândoi că voia să-i amintească, nu că îi era recunoscătoare. Încrucișă brațele într-un gest ca de apărare și își privi mama îndepărtându-se. Trase aer adânc în piept și își croi drum spre masa cu pahare de limonadă. O adora pe mama sa, dar aceasta avea prostul obicei să se amestece prea mult în viețile sociale ale copiilor ei. Ceva ce o deranja mai mult decât că el nu avea o soție era chipul trist al unei femei pe care nu o invita nimeni la dans. Așa că Benedict petrecea mult

timp pe ringul de dans, uneori alături de femei cu care ea voia să-
 însoare, dar mai des cu fetele pe care nimeni altcineva nu le invita
 la dans.

Le prefera pe cele din a doua categorie. Fetele foarte căutate
 erau superficiale și cam plictisitoare. Mama lui o plăcuse
 întotdeauna pe Penelope Featherington, care era la al... Benedict
 se încruntă, gânditor. La al treilea ei sezon? Probabil că da. Și
 nimeni nu părea interesat să îi devină soț. Lui nu îi rămânea decât
 să își facă datoria. Penelope era o fată destul de drăguță,
 inteligentă și cu personalitate. Într-o zi avea să-și găsească un soț.
 Nu va fi el acela, desigur. Nici vreunul dintre cunoscuții lui, dar cu
 siguranță va găsi pe cineva.

Oftând, Benedict se îndreptă spre ea. Aproape că simțea gustul
 coniacului, delicat și nu prea aspru. Va trebui să se mulțumească
 să bea limonadă.

- Domnișoară Featherington! spuse, încercând să nu se
 cutremure atunci când trei domnișoare cu acest nume se întoarseră
 în direcția lui. Zâmbind neconvingător, spuse:

- Domnișoara Penelope, la dumneaei mă refer.

De la distanță, Penelope îl privi încântată, iar Benedict își aminti
 din nou că pe ea chiar o plăcea. Ar fi fost mai populară dacă nu
 erau surorile ei, femei care îl puteau face ușor pe orice bărbat să-și
 dorească să plece cât mai repede în Australia.

Aproape că ajunsese alături de ea când auzi un val de șoapte în
 urmă. Știa că trebuie să înainteze și să termine cu dansul-datorie,
 dar curiozitatea învinse. Se răsuci. Și se pomeni față în față cu cea
 mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

De fapt, nu își dădea seama dacă era frumoasă. Avea părul de un
 blond închis, comun, și cu masca bine strânsă nu i se vedea decât
 jumătate din față.

Dar avea ceva ce îl făcu să rămână nemișcat, mut de admirație.
 Zâmbetul ei, forma ochilor, felul în care arăta și felul în care se
 uita prin sală, uimită de invitați în ciuda costumelor ridicole.
 Frumusețea ei venea din interior. Sclipea. Strălucea. Radia, iar
 Benedict înțelege imediat că asta se datora faptului că era fericită.

Fericită să se afle unde era, și să fie cine era. Fericită într-un fel pe care Benedict abia dacă și-l mai amintea. Era adevărat că el avea o viață bună. Poate chiar una foarte bună. Avea șapte frați grozavi, o mamă care îl iubea și o mulțime de prieteni. Dar femeia asta cunoștea bucuria. Și Benedict dorea să o cunoască pe ea.

Uitând de Penelope, își făcu loc printre invitați până când ajunse la câțiva pași de nou-venită. Alți trei domni ajunseseră înaintea lui și o copleșeau deja cu complimente. Benedict o privi cu interes. Nu reacționa precum alte femei. Nu era timidă. Nici nu se purta ca și cum s-ar fi așteptat să fie complimentată. Nu era intimidată, speriată, dar nici nu îi privea de sus, ironic, așa cum te-ai fi putut aștepta de la o femeie din înalta societate. Ea zâmbea pur și simplu. De fapt, aproape că râdea de fericire. Benedict presupunea că e plăcut să primești complimente, dar nu mai văzuse niciodată o femeie care să reacționeze cu atâta bucurie. Pășii înainte. Voia să simtă și el bucuria ei.

- Mă scuzați, domnilor, dar doamna mi-a promis deja un dans, minți.

Tăieturile măștii ei, cele din jurul ochilor, erau puțin prea mari, iar Benedict îi văzu uimirea. Apoi zâmbetul amuzat. Întinse mâna, provocând-o în tăcere să îl contrazică. Dar ea zâmbi. Larg, radios. Un zâmbet care îi străpunse pielea și îi atinse sufietul. Abia când ea își așeză mâna peste a lui, Benedict realizează că își ținuse respirația.

- Valsezi?

- Nu pot dansa.

- Glumești.

- Mă tem că nu. Adevărul este că...

Ea se aplecă și, zâmbind ușor, spuse:

- Nu știi să dansezi.

O privi surprins. Mișcărilor îi erau grațioase și, în plus, ce domnișoară de vârsta ei nu știa să danseze?

- Putem face un singur lucru, atunci, murmură el. O să te învăț să dansezi.

Îl privi uimită, apoi izbucni în râs.

- Ce e amuzant? întrebă el încercând să pară serios.

Ea îi zâmbi ironic, așa cum ți-ar zâmbi un coleg de școală, nu o tânără domnișoară la un bal, și spuse:

- Chiar și eu știu că lecțiile de dans nu se iau în timpul balurilor.

- Mă întreb, șopti el, ce înseamnă „chiar și eu“.

Ea nu răspunse.

- Atunci va trebui să iau atitudine, spuse el, și să te forțez să-mi faci pe plac.

- Să mă forțezi?

Dar o spuse zâmbind, pentru că nu era ofensată.

- Ar fi lipsit de politețe să las să continue o astfel de situație, atât de tristă.

- Tristă?

El ridică din umeri.

- O doamnă atât de frumoasă care să nu știe să danseze... Mi se pare o crimă împotriva naturii.

- Dacă îți dau voie să mă înveți să dansez...

- Când o să îmi dai voie, da?

- Dacă îți dau voie... Unde se țin lecțiile?

Benedict ridică bărbia și se uită de jurîmprejur. Nu îi era greu să privească peste capetele invitaților. Era, cu siguranță, cel mai înalt bărbat din încăpere.

- Vom fi nevoiți să ieșim pe terasă, spuse el până la urmă.

- Pe terasă? Nu o să fie foarte aglomerat? E cald afară.

Se aplecă spre ea.

- Nu și pe terasa privată.

- Terasa privată, spui? întrebă ea, amuzată. Nu te supăra, dar de unde știi tu despre terasa asta privată?

Benedict o privi înmărmurit. Oare nu îl recunoscuse? Nu se aștepta să-l știe întreg orașul, dar făcea parte din familia Bridgerton ei, dacă îl cunoșteai pe unul dintre ei, puteai să îi recunoști pe toți. Toată lumea din Londra știa pe cineva din familia lui. Benedict era recunoscut aproape peste tot. Chiar dacă, uneori, drept „Al doilea“.

- Nu mi-ai răspuns, îi aminti femeia misterioasă.

- Despre terasa privată? Benedict îi ridică mâna înmșnusată și îi sărută degetele. Să spunem că am metodele mele.

Ea păru nehotărâtă, așa că o trase de mână, mai aproape de el. Numai cu câțiva centimetri, dar, cumva, fata păru la numai un sărut distanță.

- Vino. Danseză cu mine.

Ea păși înainte, iar el știu că viața i se schimbase pentru totdeauna.

.....
Sophie nu îl văzuse din prima clipă, dar simțise magia din aer și, atunci când el apăruse în sfârșit în fața ei, ca un prinț dintr-o poveste, știuse că el era motivul pentru care se strecurase în sala de bal. Înalt, chipeș din ce își putea da seama, cu buze curbate într-un zâmbet ușor ironic și cu o piele abia atinsă de un început de barbă. Avea părul închis la culoare, un castaniu bogat căruia lumina lumânărilor îi dădea o strălucire arămie. Oamenii păreau a-l cunoaște. Atunci când se mișca, invitații îi făceau loc. Iar când mințise cu nerușinare și o furase pentru un dans, ceilalți bărbați cedaseră și se dăduseră la o parte. Era frumos și puternic și, pentru o noapte, era al ei.

Când orologiul avea să bată miezul nopții, trebuia să se întoarcă la viața ei de muncă, de cusut și de spălat. La viața ei în slujba Aramintei. Oare era greșit să își dorească o singură noapte de magie și iubire? Se simlțea ca o prințesă, una nesăbuită, și, când el o invitase la dans, ca îl luase de mână. Chiar dacă știa că totul e o minciună, că era un copil din flori și camerista unei contese, că rochia era împrumutată și pantofii, aproape furați, nimic din toate acestea nu aveau importanță când el o luase de mână.

Pentru câteva ore, Sophie se putea preface că acest domn este al ei și că, de acum înainte, viața i se va schimba pentru totdeauna. Era un vis, dar trecuse tare mult de când nu mai visase. Uitând de orice, ieși împreună cu el din sala de bal. Mergeau repede, croindu-și drum prin mulțime, iar ea începu să râdă și se împiedică în urma lui.

- De ce oare, spuse el oprindu-se o clipă în afara sălii de bal, mi

se pare că mă iei mereu în râs?

Ea chicoti din nou. Nu se putea abține.

- Sunt fericită, spuse ridicând neajutorată din umeri. Sunt foarte bucuroasă că am venit.

- De ce? Un astfel de bal e un eveniment obișnuit pentru o domnișoară ca tine.

Sophie zâmbi ironic. Dacă îl convinsese că face parte din înalta societate și că participă des la astfel de petreceri, își juca bine rolul. El îi atinse colțul gurii.

- Zâmbești tot timpul, îi murmură.

- Îmi place să zâmbesc.

O apucă de talie și o trase mai aproape. Distanța era decentă, dar apropierea îi tăie Sophiei răsuflarea.

- Îmi place să te privesc zâmbind, spuse el. Tonul era adânc și seducător, iar vocea îi era răgușită. Sophie aproape crezu că poate fi mai mult decât cucerirea lui din seara asta. Înainte să poată răspunde, însă, o voce acuzatoare strigă:

- Aici erai!

Stomacul Sophiei se răsuci dureros. Fusese descoperită. Va fi dată afară și probabil că mâine va fi la închisoare, acuzată că i-a furat pantofii Aramintei, și...

Bărbatul care strigase era lângă ea. Și îi spunea seducătorului ei misterios:

- Mama te-a căutat peste tot. Te-ai strecurat afară din sala de bal ca să nu dansezi cu Penelope, iar eu am fost nevoit să-ți țin locul.

- Îmi pare rău, șopti Benedict.

Scuza nu părea suficientă pentru noul venit, fiindcă spuse cu o privire aspră:

- Dacă pleci și mă lași pe mine cu diavolițele alea de debutante, jur că o să mă răzbun până la ultima suflare.

- Sunt dispus să risc, spuse Benedict.

- Am dansat cu Penelope în locul tău, mormăi celălalt. Ai noroc că eram acolo. Săraca fată a părut distrusă când i-ai întors spatele.

Domnul misterios al Sophiei avu politețea să roșească.

- Mă tem că unele lucruri sunt inevitabile.

Sophie privi de la unul la celălalt. Chiar și sub măști, era mai mult decât evident că sunt frați, iar ca realiză într-o clipă că sunt, probabil, frații Bridgerton, iar casa era a lor, și... Dumnezeu mare, se făcuse de râs întrebându-l de unde știe despre terasa privată? Dar care dintre frați era? Benedict. Trebuia să fie Benedict. Sophie îi mulțumi în gând doamnei Whistledown, care scrisese un articol dedicat numai felului în care puteau fi deosebiți între ei frații Bridgerton. Benedict, își aminti ea, era menționat ca fiind cel mai înalt. Cel care îi făcuse inima să tresară era cu câțiva centimetri mai înalt decât fratele lui. Care, Sophie realiză brusc, o privea foarte atent.

- Înțeleg de ce ai plecat, spuse Colin. Probabil că era el. Nu putea fi Gregory, care avea numai paisprezece ani. Anthony era însurat, așa că pentru el nu ar fi contat dacă Benedict dispărea și îl lăsa cu debutantele. Îl privi pe Benedict cu o expresie poznașă.

- Pot să te rog să mă prezinți? Benedict ridică o sprânceană.
- Poți să încerci, dar nu cred că vei avea succes. Nici măcar eu nu știu cum o cheamă.

- Nu m-ai întrebat, nu se putu abține Sophie.

- Și dacă te-aș întreba, mi-ai răspunde?

- Ți-aș răspunde ceva.

- Dar nu ar fi adevărul.

Ea scutură din cap.

- Nu e noaptea potrivită pentru adevăr.

- Genul meu de noapte, spuse Colin pe un ton glumeț.

- Tu nu trebuia să fii în altă parte? întrebă Benedict.

Colin negă dând din cap.

- Sunt sigur că mama preferă să fiu în sala de bal, dar nu e obligatoriu.

- Spun eu că e obligatoriu, răspuse Benedict.

Lui Sophie îi venia să râdă.

- Foarte bine, suspină Colin. O să plec.

- Excelent, spuse Benedict.

- Singur cu lupii...

- Lupii? întrebă Sophie.

- Domnișoarele de măritat, o lămuri Colin. O haită de lupi hămesiți, toate. Sigur, persoanele de față se exclud.

Sophie se gândi că nu e cazul să menționeze că ea nu face parte dintre domnișoarele de măritat, oricum.

- Mama... începu Colin.

Benedict mormăi.

- Nu vrea nimic mai mult decât să îl vadă pe fratele meu drag însurat odată. Făcu o pauză, gândindu-se la ce să spună în continuare. Decât, poate, să mă vadă pe mine însurat.

- Măcar ca să te mai scoată din casă, rosti Benedict sec.

De data asta Sophie pufni în râs.

- Totuși el e mult mai în vârstă, așa că ar fi bine să-l condamnăm, pardon, să-l însurăm pe el mai înainte.

- Vrei să spui ceva anume? protestă Benedict.

- Nimic. Pe de altă parte, rareori urmăresc așa ceva.

Benedict se răsuci către Sophie.

- Așa este.

- Atunci, îi spuse Colin lui Sophie, făcând o reverență, fie-ți milă de mama mea suferindă și trage-l pe fratele meu după tine, la altar.

- Nu mi s-a propus nimic, spuse ea, încercând să glumească.

- Cât ai băut?

- Eu? întrebă fata.

- Ei.

- Nu am băut absolut deloc, spuse Colin jovial. Dar mă gândesc serios să remediez situația. De fapt, se poate ca numai datorită băuturii să supraviețuiesc serii ăsteia.

- Dacă băutura te va face să ne părăsești, spuse Benedict, atunci și pe mine tot ea o să mă ajute cel mai mult.

Colin rânji, salută vesel și plecă.

- Îmi place să văd atâta iubire fraternă, murmură Sophie.

Benedict, care se uita amenințător spre ușa prin care dispăruse fratele său, se întoarse spre ea.

- Asta crezi că e iubire?

Sophie se gândi la Rosamund și la Posy, care se înțepau mereu, și nu în glumă.

- Da, spuse ea hotărât. E clar că ți-ai da viața pentru el. Și invers.
- Poate că ai dreptate. Benedict oftă patetic, apoi râse, distrugând efectul. Oricât mi-ar fi de greu să recunosc.

Se sprijini de perete, încrucișând brațele. Arăta foarte sofisticat și modern.

- Spune-mi, rosti el, tu ai frați sau surori?

Sophie se întrebă ce să răspundă, apoi spuse, hotărâtă:

- Nu.

El ridică o sprânceană. Aplecă ușor capul și spuse:

- Sunt curios de ce ți-a trebuit atât de mult ca să răspunzi. Păreai a nu fi sigură.

Sophie își feri privirea, fiindcă nu voia ca el să-i vadă durerea. Își dorise întotdeauna o familie. De fapt, nu era nimic pe lume mai important pentru ea. Tatăl ei nu o recunoscuse ca fiică, nici măcar în intimitatea casei lor, iar mama ei murise la naștere. Araminta o trata ca pe bolnavii de ciumă, iar Rosamund și Posy nu îi fuseseră niciodată surori. Posy era prietenoasă uneori, dar chiar și ea îi cerea mereu câte ceva. Deși o ruga și nu îi dădea ordine, cum făceau sora și mama ei, Sophie nu putea să o refuze.

- Sunt singură la părinți.

- Și nu vrei să vorbești despre asta.

- Nu vreau.

- Foarte bine. Zâmbi leneș, masculin. Atunci ce îmi dai voie să te întreb?

- Nimic.

- Nimic?

- M-aș putea lăsa convinsă să îți spun că îmi place mult verdele, dar nimic mai mult legat de identitatea mea.

- La ce bun să ai atâtea secrete?

- Dacă ți-aș răspunde, spuse ea cu un zâmbet enigmatic, fiindcă începea să-i placă rolul de străină misterioasă, atunci n-ar mai fi niciun secret. Nu?

El se înclină spre ea, foarte puțin.

- Ai putea să ai secrete noi.

Sophie făcu un pas înapoi. Privirea lui era foarte intensă. Auzise

destule despre asta în camerele servitorilor și știa ce înseamnă. Deși era incitant, nu avea curaj, așa cum se prefăcuse.

- Întreaga noapte e destul de secretă, spuse.
- Atunci întreabă-mă tu ceva. Eu nu am secrete.

Sophie făcu ochii mari.

- Nici unul? Chiar? Nu are toată lumea secrete?
- Eu nu. Viața mea e foarte banală.
- Îmi vine greu să cred asta.
- Dar așa e. Ridică din umeri. Nu am sedus niciodată vreo

fecioară neprihănită sau vreo doamnă măritată, nu am datorii la pariuri, iar părinții mei și-au fost credincioși unul celuilalt.

Adică el nu era copil din flori. Cumva, gândul o făcu să sufere. Nu fiindcă el era un oopil legitim, ci pentru că știa că nu i-ar fi făcut niciodată curte ei, cel puțin nu într-un mod onorabil, dacă ar fi știut că tatăl ei nu o recunoscuse.

- Nu m-ai întrebat nimic, îi aminti el.
- Sophie clipi, surprinsă. Vorbea serios?
- Bine, îngână. Care e culoarea ta preferată?

El zâmbi larg.

- Pe asta vrei să irosești întrebarea?
- Nu pot să-ți pun decât o întrebare?
- Așa e cinstit. Mai ales că tu nu îmi dai voie să te întreb nimic.

Se aplecă spre ea, cu ochii strălucind. Iar răspunsul este albastru.

- De ce?
- De ce? repetă el.
- Da. De ce? Fiindcă e culoarea oceanului? Sau a cerului? Sau îți place pur și simplu?

Benedict o privi curios. Părea o întrebare ciudată. De ce e albastru culoarea lui preferată. Oricine ar fi acceptat răspunsul și gata. Dar femeia asta, al cărei nume nu-l aflase încă, voia ceva mai profund.

- Ești pictoriță? întreabă el.
- Ea scutură din cap.
- Sunt doar curioasă.
- Tu de ce preferi verdele?

Ea oftă și privirea îi deveni melancolică.

- Din cauza ierbii, cred, și poate a frunzelor. Dar mai ales a ierbii. Felul în care se simte sub tălpile goale, vara. Mirosul ei după ce e tunsă prin grădini...

- Ce legătură au felul în care se simte și în care miroase iarba cu culoarea ei?

- Niciuna. Sau poate pe toate. Eu am locuit în provincie... Se opri. Nu voia să îi spună asta, dar nu i se păruse nimic periculos.

- Și erai mai fericită acolo? întrebă el încet.

Ea aprobă, realizând ce spusese. Probabil că Lady Whistledown nu vorbise niciodată cu Benedict Bridgerton mai mult decât lucruri superficiale, pentru că nu menționase niciodată că e cel mai atent bărbat din Londra. Când o privea în ochi, Sophie avea impresia că poate vedea până în adâncul inimii ei.

- Înseamnă că îți place să te plimbi prin parc, spuse el.

- Da, minți Sophie. Nu avea timp să meargă în parc. Araminta nu îi dădea zile libere ca altor servitori.

- Să ne plimbăm împreună odată, spuse el.

Sophie evită să îi dea un răspuns.

- Tot nu mi-ai spus de ce îți place albastrul.

El înclină capul și o privi atent. Își dăduse seama. Dar spuse numai:

- Nu știu. Poate, ca și ție, îmi amintește de ceva de care mi-e dor. E un lac la Aubrey Hall, unde am crescut eu, în Kent, unde apa mi se părea mereu mai mult cenușie decât albastră.

- Probabil că reflecta cerul, comentă Sophie.

- Care e adesea cenușiu, nu albastru, spuse el amuzat. Poate că de asta mi-e dor. De cerul albastru și de lumina soarelui.

- Dacă nu ar ploua, spuse ea zâmbind, nu ar fi Anglia.

- Am fost în Italia odată, spuse Benedict. Acolo era mereu soare.

- Pare de vis.

- Așa ai crede, spuse el, dar să știi că mi se făcea dor de ploaie.

- Nu se poate, râse ea. Mie mi se pare că-mi petrec cel puțin jumătate din timp privind pe fereastră, nemulțumită de ploaie.

- Dacă nu ar mai ploua, ți-ar lipsi.

Sophie căzu pe gânduri. Oare existau lucruri în viața ei cărora le-ar fi putut duce dorul? Nu i-ar lipsi Araminta, cra sigură. Și nici Rosamund. Poate că i-ar fi dor de Posy, și clar i-ar fi dor de felul în care strălucea soarele prin fereastra ei din pod, dimineața. I-ar fi dor de felul în care râdeau și glumeau servitorii, chiar și cu ea, deși era copilul din flori al ducelui.

Nu era în pericol să îi lipsească lucrurile astea. Nu pleca nicăieri. După seara asta, care fusese minunată, magică, se întorcea la viața obișnuită. Poate că, dacă ar fi fost mai puternică sau mai curajoasă, ar fi părăsit demult casa Penwood. Oare ar fi avut o soartă diferită? Nu ar mai fi locuit cu Araminta, dar nu ar fi avut nici un destin mai bun. I-ar fi plăcut să fie guvernantă. Avea calificările necesare, dar slujbele erau puține pentru cei fără recomandări, iar Araminta sigur nu ar fi fost de acord să scrie așa ceva.

- Ești foarte tăcută, spuse Benedict încet.

- Mă gândeam.

- La ce?

- La lucrurile de care mi-ar fi dor și la cele de care nu mi-ar fi, dacă viața mea s-ar schimba mult.

El o privi atent.

- Te aștepti să se schimbe atât de mult?

Clătină din cap și încercă să nu lase tristețea să îi răzbată în privire sau în glas.

- Nu.

Benedict vorbi încet, aproape în șoaptă.

- Ai vrea să se schimbe?

- Da, oftă ea înainte să se poată opri. O, da.

El îi apucă și îi sărută amândouă mâinile, pe rând.

- Să începem chiar acum. Măine vei fi cu totul alta.

- În seara asta sunt alta, șopti ea. Măine o să dispar.

Benedict o strânse aproape și o sărută foarte ușor pe frunte.

- Atunci trebuie să trăim în seara asta cât pentru o viață.

Capitolul III

Autoarea așteaptă cu răsuflarea tăiată să afle cum arată costumele pentru balul mascat al familiei Bridgerton. Se zvonește că Eloise Bridgerton vrea să se deghizeze în Ioana D'Arc, iar Penelope Featherington, aflată la al treilea sezon de baluri și recent revenită dintr-o vizită la verii ei irlandezi, se va costuma în spiriduș. Domnișoara Posy Reiling, fiica vitregă a regretatului duce de Penwood, vrea să îmbrace haine de sirenă, costumație pe care autoarea abia așteaptă s-o vadă. Sora sa mai mare, Rosamund Reiling, nu a vrut să spună nimic despre costumul său.

Cât despre bărbați, dacă ar fi să judecăm după cum s-au prezentat la alte baluri mascate, cei mai rotunji vor fi Henry al VIII-lea, cei de statură medie vor fi Alexandru cel Mare sau, poate, diavoli, iar cei plictisiți (dintre care fac parte, cu siguranță, și frații Bridgerton) vor veni îmbrăcați în hainele lor obișnuite, de seară, dar vor purta o mască pe jumătate de față, ca să nu îi supere pe ceilalți invitați.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN, 5 Iunie 1815

- Dansează cu mine, spuse Sophie cedând impulsului.

Zâmbetul lui era amuzat, dar degetele i le apucară pe ale ei, și șopti:

- Credeam că nu știi să dansezi.

- Ai spus că vrei să mă înveți.

El o privi lung, apoi o trase de mână și spuse:

- Vino cu mine.

Trăgând-o după el, se strecură pe un coridor. Urcară niște scări și ajunseră în fața unor uși. Benedict le deschise, descoperind o terasă privată, cu plante în ghiveci și cu două fotolii.

- Unde suntem? întrebă Sophie privind în jur.

- Chiar deasupra terasei sălii de bal.

Închise ușile în urma lor.

- Auzi muzica?

Ce se putea auzi bine erau conversațiile, dar, dacă se străduia, Sophie putea să audă sunetul lin al orchestrei.

- Handel, spuse ea zâmbind incintată. Guvernanta mea avea o cutie muzicală cu melodia asta.

- Ai iubit-o pe guvernantă, spuse el încet.

Ea închisese ochii, ascultând muzica, dar la auzul vorbelor lui îi deschise speriată.

- Cum ai știut?

- La fel cum am știut că erai mai fericită în provincie.

Benedict îi atinse obrazul, lăsându-și degetul înmănușat să alunece încet pe pielea ei, până la bărbie.

- Văd asta pe fața ta.

Ea tăcu o clipă, apoi se retrase spunând:

- Da. Am petrecut mai mult timp cu ea decât cu oricine altcineva din casă.

- Cred că ai fost un copil singuratic.

- Uneori.

Păși aproape de marginea terasei și își sprijini mâna pe balustradă, privind cerul întunecat.

- Alteori nu eram singură.

Apoi se răsuci brusc, zâmbind larg, iar Benedict știu că nu avea de gând să îi mai spună nimic despre copilăria ei.

- Cred că tu ai crescut cu totul altfel, spuse ea, cu atâția frați și atâtea surori.

- Știi cine sunt, spuse el.

Ea aprobă.

- Nu am știut de la început.

El se apropie de balustradă și se sprijini, cu brațele încrucișate.

- Ce m-a dat de gol?
- Mi-am dat seama când a apărut fratele tău. Semănați atât de mult...
- Chiar și în spatele măștilor?
- Chiar și așa, spuse ea zâmbind. Lady Whistledown scrie despre voi adesea, și nu uită niciodată să menționeze cât de mult semănați.
- Și știi care dintre frați sunt?
- Benedict. Dacă Lady Whistledown are dreptate când spune că tu ești cel mai înalt dintre frați.
- Ești o micuță doamnă detectiv.
- Sophie se simți stânjenită.
- Am citit doar un ziar. Nu sunt diferită de ceilalți invitați.
- Benedict o privi o clipă, întrebându-se dacă știa că i-a mai dat un indiciu legat de identitatea sa. Dacă îl recunoscuse numai din descrierile lui Whistledown, însemna că nu participase des la petrecerile de societate. Sau poate nu participase deloc. Oricum, nu era una dintre multele tinere cu care îi făcuse cunoștință mama sa.
- Ce altceva mai știi despre mine din ziar? întrebă el, zâmbind leneș.
- Încerci să mă determini să te complimentez? întrebă ea întorcându-i zâmbetul.
- Probabil că știi. Frații Bridgerton sunt întotdeauna cruțați de criticile ei. Lady Whistledown vorbește aproape întotdeauna foarte frumos despre familia ta.
- Asta a dus la ceva speculații despre identitatea ei. Unii cred că face parte din familie.
- Și face?
- El dădu din umeri.
- Nu, din câte știu. Și nu mi-ai răspuns.
- La care întrebare?
- Ce știi despre mine de la Whistledown.
- Ea păru surprinsă.
- Chiar vrei să auzi ?

- Dacă nu pot să aflu nimic despre tine, vreau măcar să știu ce știi tu despre mine.

Ea zâmbi și își duse arătătorul la buza de jos, într-un gest inconștient și amuzant.

- Să vedem. Luna trecută ai câștigat o cursă stupidă de cai în Hyde Park.

- Nu a fost deloc stupidă, spuse el zâmbind ironic. Am cu o sută de lire mai mult după asta.

Ea îl privi de sus.

- Cursele de cai sunt stupide aproape întotdeauna.

- Asta e părerea tuturor femeilor, protestă el.

- Ei bine...

- Nu vorbi despre lucrurile evidente, o întrerupse.

Ea zâmbi.

- Ce altceva știi?

- De la Whistledown? Își atinse obrazul cu degetele. Odată i-ai decapitat surorii tale o păpușă.

- Încă încerc să îmi dau seama de unde a aflat.

- Poate că, până la urmă, lady Whistledown face parte din familia Bridgerton.

- Imposibil. Nu că n-am fi suficient de inteligenți pentru așa ceva. Mai degrabă, restul rudelor ar fi prea inteligente ca să nu își dea seama.

Ea râse, iar Benedict o studie atent, întrebându-se dacă știa că îi mai dăduse un indiciu. Lady Whistledown scrisese despre soarta păpușii în urmă cu doi ani, într-unul dintre primele ei articole. Mulți oameni primeau acum ziarul direct la poartă, dar la început el era citit numai de londonezi. Ceea ce însemna că domnișoara cea misterioasă era în Londra cu doi ani în urmă. Și cu toate astea nu știuse cine este el înainte să apară Colin. Era din Londra, dar nu ieșise în societate. Poate că era cea mai tânără din familie, și citea jurnalul lui Whistledown în timp ce surorile ei mai mari mergeau la petreceri. Nu era suficient ca să își dea seama cine este, dar era un început.

- Ce altceva mai știi? întrebă, nerăbdător să afle dacă nu cumva

îi vor scăpa și alte detalii. Ea chicoti, bucuroasă.

- Numele tău nu a fost legat de al nici unei domnișoare, iar mama ta abia așteaptă să te vadă însurat.

- Acum, când fratele meu și-a găsit soție, nu mai e atât de insistentă.

- Vicontele?

Benedict aprobă.

- Lady Whistledown a scris și despre asta.

- Cu foarte multe detalii. Deși... Benedict se aplecă spre ea și vorbește în șoaptă. Nu știa chiar totul.

- Chiar așa? întrebă ea curioasă. Ce nu a spus?

Benedict scoase un sunet dezaprobator și clătină din cap.

- Nu pot să-ți spun secretele seducției fratelui meu când nu-ți știu nici măcar numele.

Ea pufni.

- Seducție este un cuvânt prea puternic. Lady Whistledown scria...

- Lady Whistledown, o întrerupse el zâmbind ironic, nu știe tot ce se întâmplă în Londra.

- Dar știe destul de multe.

- Crezi? Eu nu. De exemplu cred că, dacă Lady Whistledown era aici, cu noi, nici ea nu ar ști cine ești.

Ea făcu ochii mari. Benedict se bucură. Încrucișă brațele și spuse:

- Așa e?

- Da. Dar sunt așa de bine deghizată încât nimeni nu m-ar putea recunoaște.

El ridică o sprânceană.

- Dar dacă ai scoate masca? Atunci și-ar putea da seama cine ești?

Ea se îndepărtă de balustradă și păși spre intrarea terasei.

- Nu o să-ți răspund.

El o urmă.

- Nici nu mă așteptam. Dar am vrut să te întreb oricum.

Sophie se întoarse și tresări, fiindcă el era la câțiva centimetri

distanță. Îl auzise urmând-o, dar nu credea că e atât de aproape. Deschise gura dar, spre uimirea ei, nu avea nimic de spus. Nu putea decât să se uite în ochii lui întunecați și pătrunzători. Nu avea cum să vorbească. Abia dacă reușea să respire.

- Nu ai dansat cu mine încă, spuse el.

Sophie rămase încremenită. El îi atinse talia, iar ea simți fiori. Aerul era fierbinte și greu de respirat. Simțea dorință, realiză. Despre asta le auzise pe cameriste șoptind. Era lucrul despre care nu se cădea să știe nicio doamnă din înalta societate. Dar ea nu era o doamnă, gândi. Era un copil din flori, o greșală a unui nobil. Nu era membră a aristocrației ei nici nu avea să fie vreodată. Chiar era nevoie să asculte de regulile lor? Își jurase că nu va deveni niciodată amanta vreunui bărbat și că nu va aduce pe lume un copil care să îndure soarta pe care o avea ea. Dar acum nu plănuia ceva atât de nerușinat. Aici era vorba de un singur dans, de o singură seară și, poate, de un singur sărut. Era suficient pentru o reputație distrusă, dar ce fel de reputație avea ea? Nu făcea parte dintre ei. Și voia o seară de vis. Ridică privirea.

- Deci nu ai de gând să fugi, murmură el, cu ochii căprui strălucind întunecat și intens.

Ea scutură din cap, dându-și seama din nou că el îi ghicise gândurile. Ar fi trebuit să se sperie, dar în noaptea seducătoare, cu vântul care îi mângâia șuvițele și cu muzica urcând din sala de bal, ei i se păru incitant.

- Unde să țin mâna? Vreau să dansez.

- Aici, pe umărul meu. Puțin mai jos. Așa.

- Probabil crezi că sunt cea mai toantă dintre femei, fiindcă nu știu să dansez.

- De fapt, cred că ești foarte curajoasă pentru că ai recunoscut. Îi luă mâna liberă și o ridică. Majoritatea femeilor pe care le cunosc s-ar fi prefăcut că le doare ceva sau că nu doresc să danseze.

Ea îl privi în ochi deși știa că i se va tăia răsuflarea.

- Nu sunt o actriță suficient de bună ca să mă prefac că nu vreau, recunosc.

Mâna pe care el o ținea pe talia ei se încordă.

- Ascultă muzica, o îndrumă, cu vocea dintr-o dată răgușită.

Simți cum se ridică și coboară?

Ea scutură din cap.

- Ascultă cu mai multă atenție, șopti aproape de urechca ei. Unu, doi, trei.

Sophie închise ochii și, cumva, nu mai auzi murmurul invitațiilor, ci numai muzica. Respirația îi încetini și simți cum începe să se miște în ritmul orchestrei, odată cu instrucțiunile șoptite ale lui Benedict.

- Unu, doi, trei. Unu, doi, trei.

- Simt muzica, șopti ea.

El zâmbi. Nu era sigură cum știuse, fiindcă avea ochii încă închiși. Dar simțise zâmbetul. Îl auzise în respirația lui.

- Bine, spuse el. Acum privește-mi picioarele și dă-mi voie să te conduc.

Sophie deschise ochii și privi în jos.

- Unu, doi, trei. Unu, doi, trei.

Ezitând, păși odată cu el. Și îl călcă.

- Îmi pare rău! aproape că strigă ea.

- Surorile mele sunt mult mai periculoase, o asigură el.

Nu renunța.

Ea încercă din nou, și, deodată, picioarele ei prinseră ritmul.

- E minunat!

- Ridică privirea, îi ordonă el cu blândețe.

- Dar o să mă împiedic.

- Ba nu, promise el. Nu o să te las eu. Uită-te în ochii mei.

Sophie îl privi în ochi și simți că tocmai se întâmplase ceva predestinat. Nu-și putea muta privirea. El o răsuci în cercuri largi, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până când ea nu mai putu respira și îi veni să râdă. Și tot timpul se priviseră în ochi.

- Ce simți? întrebă el.

- Totul! spuse ea râzând.

- Ce auzi?

- Muzica.

Ochii îi erau larg deschiși și plini de entuziasm.

- Aud muzica așa cum nu am mai auzit-o niciodată.

El o strânse mai aproape, micșorând distanța dintre ei.

- Ce vezi? o întreabă.

Sophie se împiedică, dar nu-și luă ochii de la el.

- Îmi văd sufletul, șopti ea. Chiar sufletul.

El se opri din dans.

- Ce ai spus? șopti.

Sophie nu răspunse. Momentul era prea încărcat, prea semnificativ. Se temea să nu îl strice. Ba nu. Se temea să nu îi fie și mai bine și din cauza asta ziua următoare să nu fie cu atât mai dureroasă. Cum să se întoarcă la curățatul pantofilor Aramintei, după așa ceva?

- Știu ce ai spus. Te-am auzit, și...

- Nu spune nimic.

Nu voia să audă că și el simțea la fel. Nu voia să audă ceva care să o facă să îi ducă dorul. Dar probabil că era deja prea târziu. El o privi insistent un moment, apoi murmură:

- Nu o să spun niciun cuvântel.

Apoi, înainte ca ea să-și recapete răsuflarea, o sărută afectuos și tandru. Încet, își plimbă buzele peste ale ei, și mângâierea lui îi provocă fiori. Simțea sărutul din cap până în picioare. Era o senzație ciudată și minunată.

Cu mâna cu care o ținea de mijloc, cea cu care o ghidase de-a lungul valsului, începu să o tragă spre el. Presiunea era lentă, dar nu i se putea împotrivi. Pe măsură ce trupurile lor se apropiau ci îi era tot mai cald. Curând îl simți foarte aproape. Părea foarte mare și foarte puternic, și în brațele lui Sophie se simțea cea mai frumoasă femeie din lume. Decodată, oricât părea posibil. Poate chiar o viață în care să nu fie nevoită să fie slujnică.

Benedict deveni mai insistent. Îi atinse buzele cu limba. Mâna care rămăsese în poziție de dans alunecă de-a lungul brațului, apoi în sus, spre părul ei, unde trase ușor de o șuviță.

- Ai părul ca mătasea, șopti el.

Sophie chicoti, fiindcă știa că poartă mănuși.

El făcu un pas înapoi.

- De ce râzi? întrebă amuzat.

- De unde poți să știi cum am părul? Porți mănuși.

El zâmbi din colțul gurii, ca un băiețel, iar ea simți cum i se înmoaic inima.

- Nu știu de unde, dar știu. Zâmbetul i se lărgi și adăugă: dar, ca să fim siguri, poate că e cazul să testez cu mâna goală. Îi întinse o mănușă. Faci onorurile?

Sophie îl privi nedumerită câteva secunde, înainte să priceapă ce voia. Respirând sacadat, emoționată, păși în spate și îi luă mâna cu amândouă mâinile. Ușor, ciupi capătul fiecărui deget al mănușii lui și trase. Cu mănușa încă în mână, îl privi. Avea o expresie ciudată, de dorință amestecată cu altceva. Ceva aproape spiritual.

- Vreau să te ating, șopti, apoi îi duse mâna la obraz, mângâind ușor, urcând până la linia părului. Trase ușor de o șuviță și o eliberă. Afară din coc, părul ei se ondula ușor, iar Sophie nu-și mai putea desprinde privirea de la firele aurii înfășurate în jurul degetului lui.

- M-am înșelat. E mai moale decât mătasea.

Sophie simiți nevoia să îl atingă și ea la fel, așa că întinse mâna.

- E rândul meu.

Cu o privire aprinsă el îi trase mănușa, fiecare deget pe rând, la fel cum făcuse și ea. Apoi, în loc să o scoată de tot, o sărută la încheietura brațului.

- Și aici ești mai moale decât mătasea, murmură.

Sophie îl apucă de umăr cu mâna liberă, fiindcă picioarele îi tremurau.

El trase de mănușă încet, urmând-o cu buzele până când ajunse la partea interioară a cotului. Desprinzându-și ușor buzele, rosti:

- Nu te superi dacă petrec mai mult timp aici.

Fără speranță, Sophie scutură din cap. El îi atinse încheietura cu limba.

- Doamne! gemu ea.

- M-am gândit cu că o să îți placă.

Răsuflarea lui îi ardea pielea. Ea aprobă din cap, sau cel puțin

așa ar fi dorit să facă. Nu era sigură că reușise. Buzele lui își continuară drumul, alunecând senzual în jos până la încheietură. Zăbovi acolo o clipă înainte să se oprească în centrul palmei ei.

- Cine ești? întrebă ridicând capul, dar fără să îi elibereze mâna.

Ea scutură din cap.

- Trebuie să îmi spui.

- Nu pot.

Apoi, când realizează că el nu va accepta un astfel de răspuns, minți:

- Nu încă.

Benedict îi apucă unul dintre degete și și-l trecu ușor pe deasupra buzelor.

- Vreau să te văd mâine, spuse încet. Vreau să te vizitez.

Ea nu răspunse, dar rămase nemișcată, încercând să nu plângă.

- Vreau să îi cunosc pe părinții tăi, continuă el emoționat.

Înțelegeți ce spun?

Muzica și conversațiile de jos se auzeau încă, dar singurele sunete de pe terasa de deasupra erau respirațiile lor sacadate.

- Vreau... Vocea îi deveni o șoaptă și Benedict păru surprins, ca și cum nu i-ar fi venit nici lui să creadă ce spune. Vreau să fiu cu tine de aici înainte. Vreau fiecare părticică din tine.

- Nu mai spune nimic, îl imploră ea. Te rog. Niciun cuvânt.

- Atunci spune-mi cum te cheamă. Spune-mi cum să te găsesc mâine.

- Eu...

Dar atunci auzi un zgomot ciudat, exotic, ca un clopot.

- Ce e asta?

- Un gong. E momentul să ne scoatem măștile.

Sophie se panică.

- Poftim?

- Probabil că e miezul nopții.

- Miezul nopții? tresări ea.

El aprobă.

- E timpul să-ți scoți masca.

Ea ridică mâna la tâmplă, apăsând masca.

- Te simți bine? întrebă Benedict.

- Trebuie să plec, spuse.

Fără alt preambul, își ridică rochia și fugi de pe terasă.

- Așteaptă! îl auzi strigând în urma ei.

Simți în mișcarea acruului încercarea lui nereușită de a o prinde.

Sophie fugea repede, și poate mai important, era foarte speriată, așa că alergă în jos pe scări ca și cum ar fi urmărit-o focurile iadului. Intră în sala de bal, știind că Benedict o va urmări și că va avea cele mai mari șanse să scape dacă se amesteca în mulțime. Nu trebuia decât să traverseze camera, apoi putea ieși pe ușa laterală și putea urca în trăsură. Invitații încă își mai scoteau măștile și petrecerea era în toi, cu râsete din toate părțile. Sophie îi împinse pe oameni și se strecură printre ei, orice era necesar ca să ajungă în ccaaltă parte a sălii. Aruncă o privire disperată peste umăr. Benedict intrase după ea și privea cu atenție printre invitații. Nu părea să o fi văzut încă, dar știa că o va găsi până la urmă. Rochia ei argintie era ușor de observat.

Continuă să-și facă loc printre oameni. Jumătate dintre ei nu păru să o vadă. Probabil că erau deja prea beți ca să-și mai dea seama.

- Mă scuzați, mormăi, împingând un Iulius Cezar. Pardon, zise gutural, fiindcă o călcuse pe picior o Cleopatră. Mă scuzați, eu...

Apoi i se tăie răsuflarea, fiindcă era față în față cu Araminta. Sau, mai degrabă, aceasta era în fața măștii Sophiei, fiindcă ea era încă deghizată. Dar dacă era cineva în sală care ar fi putut-o recunoaște, aceea era Araminta.

- Uită-te pe unde mergi! spuse aceasta cu un aer superior.

Apoi, în timp de Sophie rămăsese cu gura căscată, ea își apucă rochia de Regina Elisabeta și trecu mai departe. Araminta nu o recunoscuse! Dacă Sophie nu ar fi fost atât de dornică să scape din casa Bridgerton înainte ca Benedict să o prindă, ar fi râs, încântată.

Privi speriată în urmă. Benedict o văzuse și își croia drum prin mulțime mult mai eficient decât reușise ea. Înghiți în sec și, cu forțe proaspete, fugi mai departe până la ieșire, aproape să dărâme două zeițe din Grecia antică.

Îl văzu pe Benedict, care fusese oprit de o doamnă în vârstă, cu baston, apoi fugi afară, unde aștepta trăsura de la Penwood, așa cum îi spusese doamna Gibbons.

- Pleacă! îi strigă vizitiului. Și cu asta, dusă a fost.

Capitolul IV

Mai mulți invitați la balul mascat mi-au spus că Benedict Bridgerton a fost văzut în compania unei domnișoare misterioase, îmbrăcată într-o rochie argintie. Oricât ar încerca, autoarea nu reușește să afle cine este această domnișoară. Și dacă eu nu pot afla, puteți fi siguri că identitatea ei este un secret cu adevărat bine păstrat.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN, 7 IUNIE 1815

Dispăruse. Benedict stătea pe aleea din fața reședinței Bridgerton, privind în lungul drumului. Piața Grosvenor era plină de trăsuri. Ar fi putut să fie în oricare dintre ele, așteptând să scape din trafic. Sau ar fi putut să fie într-una dintre trásurile care ieșise din îmbulzeală și dispăruse după colț. Oricum, o pierduse.

Era pregătit să o sugrume pe lady Danbury, care își înfipsese bastonul în degetele lui și insistase să îi spună părerea ei despre costumele majorității invitaților. Când reușise în sfârșit să scape, domnișoara misterioasă dispăruse deja prin ușile laterale. Știa că ea nu are nicio intenție să îl revadă vreodată. Benedict blestemă urât, pe un ton răgușit.

Cu niciuna dintre multele domnișoare pe care i le prezentase

mama lui nu simțise aceeași legătură pe care i se părea că o are cu ea. De când o văzuse... Ba nu, chiar dinainte să o vadă, atunci când îi simțise prezența, aerul fusese încărcat, electric. El se simțise viu, așa cum nu se mai simțise de mult. Ca și cum totul era dintr-o dată nou și strălucitor și plin de pasiune și visare. Și cu toate astea...

Benedict blestemă din nou, de această dată cu o urmă de regret. Și cu toate astea nu știa nici măcar ce culoare au ochii ei. Cu siguranță nu erau căprui. De asta era sigur. Dar în lumina lumânărilor nu reușise să își dea seama dacă erau albaștri sau verzi. Sau aurii sau gri. Și, nu știa nici el de ce, acesta i se părea cel mai supărător lucru. Îl deranja, îl ardea și îi lăsa o senzație de gol în capul pieptului.

Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Dacă într-adevăr o găsisse pe femeia visurilor sale, aceea cu care putea să-și imagineze o familie, un viitor, atunci ar fi trebuit ca măcar să știe ce culoare au ochii ei.

Nu o să fie ușor să o găsească. Nu era niciodată ușor să găsești pe cineva care nu dorea să fie găsit, iar ea spusese clar că nu vrea să se știe cine e. Indiciile pe care i le dăduse erau insuficiente. Câteva comentarii despre articolele lui lady Whistledown și...

Benedict privi în jos, spre mănuașa pe care încă o ținea în mână. Uitase că o avea, în toiul fugii prin sala de bal. O apropiere de chip și inhală dar, spre surpriza lui, nu mirosea a apă de trandafiri și a săpun, precum domnișoara căreia îi aparținuse. Mănuașa avea un iz ușor umed, ca și cum ar fi stat mulți ani într-un cufăr, într-un pod. Ciudat. De ce să fi purtat o mănuașă atât de veche? O răsuci în mână ca și cum, făcând asta, ar fi putut să o aducă înapoi, și văzu o cusătură mică, aproape de tiv. SLG. Inițialele cuiva. Oare erau ale ei? Și emblema unei familii. Una pe care nu o cunoștea. Dar mama lui ar fi știut. Ea era la curent cu astfel de lucruri. Și, dacă putea spune al cui este blazonul, ar ști și ale cui sunt inițialele. Benedict simți un fior de speranță. O putea găsi. O va găsi și o va face mireasa lui. Era foarte simplu.

A durat numai jumătate de oră ca Sophie să fie din nou ea însăși. Rochia, cerceii și coafura dispăruseră. Pantofii cu bijuterii erau așezați frumos, înapoi în dulapul Aramintei, iar rujul împrumutat de cameristă era la locul lui, pe noptiera Rosamundei. Ba chiar petrecuse cinci minute masându-și pielea ca să scape de urmele măștii. Sophie arăta ca întotdeauna înainte de culcare. Simplă, modestă, cu părul împletit într-o coadă și cu ciorapi groși care să-i țină de cald în răcoarea nopții. Arăta din nou așa cum trebuia, ca nimic mai mult decât o cameristă. Nu mai era nicio urmă din prințesa de mai devreme. Și, cel mai trist, prințul dispăruse și el.

Benedict Bridgerton era exact așa cum citise în ziar. Chipeș, puternic, stilat. Era visul oricărei tinere, dar nu și al ei. Un astfel de bărbat nu se putea însura cu greșcala unui conte. Și cu siguranță nu se putea însura cu o cameristă. Dar pentru o noapte fusese al ei, și asta trebuia să fie de ajuns. Sophie luă în brațe un cățel de pluș pe care îl avea de când era mică. Păstrase amintirea unor vremuri mai fericite. Locul lui era pe scriin, dar, nu știa de ce, acum îl dorea aproape. Se urcă în pat, cu cățelușul în brațe, și se ghemui sub așternut. Apoi închise ochii și își mușcă buzele, în timp ce lacrimi tăcute curgeau pe pernă. Urma o noapte foarte lungă.

.....
- Recunoști asta?

Benedict Bridgerton stătea alături de mama sa, în salonul ei foarte feminin, tapițat în roz și alb, arătându-i singurul lucru care îl mai lega de misterioasa domnișoară în argintiu. Violet Bridgerton luă mănuașă și o examinează. Nu îi trebui mai mult de o secundă ca să spună:

- Penwood.

- Conte de Penwood?

Violet aprobă.

- G vine de la Gunningworth. Titlul a părăsit recent familia, dacă îmi amintesc bine. Conte de Penwood a murit fără moștenitori. Cred că era acum șase ani. Titlul i-a revenit unui văr îndepărtat. Apoi adăugă pe un ton dezaprobat – Și ai uitat să dansezi cu Penelope Featherington aseară. Noroc că fratele tău a fost acolo și te-a

înlocuit.

Benedict se abținu să geamă și încercă să ignore dojana mamei sale.

- Cine este SLG?

Violet îl privi printre gene.

- De ce vrei să știi?

- Nu cred că o să-mi răspunzi pur și simplu, nu? mormăi el.

Ea pufni, dar ca o doamnă.

- Mă cunoști mai bine decât atât.

Benedict abia reuși să nu dea ochii peste cap.

- A cui e mânușa? întrebă ea, apoi, când el nu răspunse suficient de repede, adăugă: ai putea să-mi spui. Oricum o să aflu destul de curând, și o să fie mai puțin jenant pentru tine dacă nu trebuie să vin și să îți pun întrebări.

Benedict oftă. Era nevoit să îi spună tot. Sau aproape tot. Erau rare lucrurile care îi făceau mai puțină plăcere decât să dea astfel de detalii, pentru că ea obișnuia să se agațe de orice pai care putea însemna că el se va însura la un moment dat. Dar nu avea de ales. Nu și dacă voia să o găsească.

- Am cunoscut pe cineva aseară, la balul mascat, spuse el într-un târziu.

Violet aplaudă fericită.

- Chiar așa?

- Din cauza ei am uitat să dansez cu Penelope.

Violet părea de-a dreptul încântată.

- Cine era? Una dintre fiicele lui Penwood? Se încruntă.

È imposibil. El nu a avut nicio fiică. Dar avea două fiice vitrege. Se încruntă din nou. Deși trebuie să spun că, după ce le-am cunoscut pe fete, ei bine...

- Ei bine, ce?

Violet se încruntă, ca și cum s-ar fi străduit să găsească un mod politicos de a pune problema.

- Nu mi-aș fi imaginat că te-ar putea interesa vneuna dintre ele. Dar, dacă este așa, atunci o să o invit pe văduva contelui la ceai, adăugă ea, luminându-se. Măcar atât să fac.

Benedict deschise gura, apoi se opri când văzu că mama lui se încrunta din nou.

- Acum ce mai e? Întrebă el.

- Nimic. Doar că...

- Spune odată, mamă!

Ea zâmbi.

- Nu prea îmi place contesa moștenitoare. Mi s-a părut întotdeauna prea rece și ambițioasă.

- Unii ar spune că și tu ești ambițioasă, mamă.

Violet se schimbă la față.

- Sigur că îmi doresc să vă văd pe voi căsătoriți și fericiți, dar nu sunt genul care și-ar mărita fata cu un bărbat de 70 de ani numai pentru că acela este duce.

- A făcut contesa așa ceva? Benedict nu își amintea de vreun septuagenar ajuns de curând la altar.

- Nu, recunosc Violet, dar ea ar fi în stare. Pe când eu...

Benedict încercă să nu zâmbească în timp ce mama sa arătă spre ea însăși cu un gest extravagant.

- Eu le-aș da voie copiilor mei să se căsătorească și cu persoane foarte sărmane, dacă asta i-ar face fericiți.

Benedict ridică o sprânceană.

- Ar fi sărmani cu principii și foarte muncitori, desigur, explică ea. Nu e valabil pentru cei care pierd banii la pariuri.

Benedict nu voia să râdă de mama sa, așa că tuși discret în batistă.

- Dar nu ai de ce să îți faci griji din cauza mea, spuse ea, privindu-l pe sub gene, apoi împingându-l în glumă.

- Ba sigur că trebuie, spuse el repede.

Ea zâmbi liniștită.

- O să uit de sentimentele mele pentru contesă, dacă tu ții la una dintre fiicele ei.

Îl privi plină de speranță.

- Dar ții la una dintre ele?

- Habar nu am, recunosc el. Nu știu cum o cheamă. Am numai mânușa.

Violet îl privi cu un aer serios.

- Nici nu o să te întreb de unde ai mănuaşa ei.

- A fost totul foarte nevinovat, te asigur.

Expresia ei era tare neîncrezătoare.

- Am mult prea mulţi fii ca să cred așa ceva.

- Inițialele? îi reaminti Benedict.

Violet examinează din nou mănuaşa.

- E destul de veche, spuse ea.

Benedict aprobă.

- Aşa mi s-a părut şi mie. Mirosea a umed, ca şi cum ar fi stat o vreme închisă într-un dulap.

- Şi cusătura e îmbătrânită, comentă ea. Nu ştiu de la ce vine L, dar S poate fi de la Sarah. Mama contelui, care a murit şi ea. Ceea ce ar avea sens, dată fiind vechimea mănuaşii.

Benedict se uită la mănuaşa o clipă, apoi spuse:

- Şi sunt destul de sigur că nu am vorbit cu o fantomă aseară. A cui crezi că este?

- Nu ştiu. A cuiva din familia Gunningworth, îmi imaginez.

- Ştii unde locuiesc?

- La Penwood, replică ea. Noul conte nu le-a dat afară încă.

Nu ştiu de ce. Poate că se teme că vor vrea să locuiască împreună cu el dacă se mută acolo. Nici nu cred că a venit în oraş pentru sezonul de baluri. Eu nu îl cunosc.

- Dar ştii cumva...

- Unde e reşedinţa Penwood? îl întrerupse Violet. Sigur că da.

Nu e departe de aici. E la numai câteva străzi distanţă.

Îi dădu indicații și el, grăbindu-se să plece, se ridicase deja, înainte ca ea să termine de vorbit.

- Benedict.

El se răsuci.

- Da?

- Fetele contesei se numesc Rosamund și Posy. Dacă te interesează.

Rosamund și Posy. Niciunul dintre nume nu părea potrivit, dar ce ştia el? Poate că nici lui nu i se potrivea numele de Benedict.

Se întoarce pe călcâie și încercă din nou să iasă, dar mama sa îl opri din nou.

- Benedict!

- Da, mamă? spuse el, pe un ton voit agasat.

- O să-mi spui și mie ce ai făcut, da?

- Sigur că da, mamă.

- Minți, zâmbi ea. Dar eu te iert. Îmi pare bine să văd că ești îndrăgostit.

- Nu sunt...

- Cum spui tu, dragă, spuse ea, făcându-i un semn de la revedere.

Benedict decise că nu are sens să îi răspundă, așa că nu făcu decât să pară exasperat și părăsi camera, grăbindu-se spre ieșirea principală.

.....
- Sophie!

Sophie ridică brusc capul. Araminta părea mai supărată decât de obicei, dacă așa ceva era posibil. Araminta era mereu supărată pe ea.

- Sophie! Unde e fata asta?

- Fata e chiar aici, bombăni ea, lăsând jos lingura pe care o lustruia.

Pentru că era camerista celor trei, nu era obligată să curețe argintăria, dar Aramintei îi plăcea să o vadă chinându-se.

- Chiar aici! strigă ea, ridicându-se în picioare și ieșind în hol.

Numai Dumnezeu știa de ce mai era Araminta supărată de data asta. Se uita în toate direcțiile.

- Doamnă?

Araminta apăru grăbită.

- Ce înseamnă asta? strigă ea, ținând ceva în mână.

Sophie privi la lucrul din mâna ei și abia reuși să-și ascundă uimirea. Araminta îi arăta perechea de pantofi pe care ea îi împrumutase noaptea trecută.

- Nu știi la ce vă referiți, spuse ea, cu vocea tremurând.

- Pantofii ăștia sunt nou-nouți!

Sophie tăcu până când deveni clar că Araminta așteaptă un răspuns.

- Care e problema?

- Uită-te la asta! ŝuieră ea, arătând spre unul dintre tocuri.

E uzat! Cum se poate așa ceva?

- Nu știu, doamnă, spuse Sophie. Poate că...

- Nu există niciun poate. Cineva mi-a purtat pantofii.

- Vă asigur că nu i-a purtat nimeni, răspunse Sophie, uimită că reușea să își păstreze vocea egală. Știm cu toții cât de mult țineti la încălțăminte.

Araminta o privi suspicioasă.

- Ești sarcastică?

Sophie se gândea că, dacă Araminta se simțea nevoită să întrebe, însemna că se descurcă bine să fie ironică, dar minți și spuse:

- Nu! Sigur că nu. Voiam doar să spun că aveți mare grijă de pantofi și astfel ei rezistă mai mult.

Araminta nu răspunse, așa că Sophie adăugă:

- Ceea ce înseamnă că nu trebuie să cumpărați atât de multe perechi.

Ceea ce era, desigur, ridicol, pentru că Araminta avea deja mai mulți pantofi decât ar fi putut spera oricine pentru o viață întregă.

- E vina ta, spuse Araminta.

Dacă te luai după ea, orice era vina lui Sophie. De data asta avea dreptate, așa că fata înghiți în sec și întrebă:

- Ce pot să fac, doamnă?

- Vreau să știu cine mi-a purtat pantofii.

- Poate că s-au uzat în dulap, sugeră Sophie. Poate că i-ați lovit aseară, din greșeală.

- Eu nu fac nimic din greșeală, o repezi Araminta.

Sophie o aprobă în gând. Tot ce făcea Araminta era deliberat.

- Pot să le întreb pe cameriste, spuse ea. Poate că vreuna dintre ele știe ceva.

- Cameristele sunt niște proaste, replică Araminta. Ce știu ele ar putea fi scris pe unghia degetului meu mic.

Sophie așteaptă ca Araminta să spună că persoanele de față se

exclud, dar sigur că ea nu făcu asta. Până la urmă, Sophie spuse:

- Pot să încerc să îi lustruiesc. Sunt sigură că zgârietura se poate remedia.

- Tocurile sunt acoperite cu șaten, spuse Araminta. Dacă găsești o cale să lustruiești șatenul, atunci ar trebui să fii primită la Academia de Științe Textile.

Sophie își dorea foarte mult să întrebe dacă o astfel de academie există, dar Araminta nu avea simțul umorului nici când era calmă. Dacă glumea acum ar fi tentat soarta.

- Pot încerca să îi curăț. Sau să îi perii, sugeră ea.

- Așa să faci, spuse Araminta. De fapt, dacă tot începi asta...

Fir-ar să fie. Toate lucrurile rele începeau atunci când Araminta spunea „dacă tot faci asta.“

- Ai putea foarte bine să-mi lustruiești toți pantofii.

- Pe toți?

Sophie înghiți în sec. Colecția avea cel puțin optzeci de perechi.

- Pe toți. Și, dacă tot faci asta...

Nu din nou!

- Lady Penwood?

Araminta se opri în mijlocul ordinului și se răsuci ca să afle ce voia majordomul.

- E aici un domn care dorește să vă vorbească, spuse el înmânându-i un cartonaș alb.

Araminta îl luă și citi numele. Ochii i se măriră și spuse „O!“ înainte să se întoarcă spre majordom și să strige:

- Ceai! Și biscuiți! Cea mai bună argintărie. Imediat!

Majordomul se grăbi să iasă, lăsând-o pe Sophie să o privească uimită pe Araminta.

- Pot să vă fiu de ajutor? întrebă ea.

Araminta clipi de două ori, privind-o pe Sophie ca și cum ar fi uitat de ea.

- Nu, o repezi ea. Sunt prea ocupată ca să mă obosesc cu tine. Mergi imediat sus. Făcu o pauză, apoi adăugă: oricum, ce cauți aici?

Sophie arătă spre ușa bucătărici:

- Mi-ai spus să lustruiesc...

- Ți-am spus să ai grijă de pantofii mei, aproape că ți-pă
Araminta.

- Bine, spuse Sophie încet. Araminta se purta foarte ciudat. O să
pun...

- Acum!

Sophie se grăbi spre scări.

- Stai!

Fata se răsuci și întrebă ezitant:

- Da?

Buzele Aramintei se subțiară într-o grimasă neatrăgătoare.

- Asigură-te că Rosamund și Posy sunt coafate cum trebuie.

- Sigur.

- Apoi spune-i lui Rosamund să te încuie la mine în dulap.

Sophie o privi cu ochii mari. Chiar voia să îi spună ea însăși lui
Rosamund să o încuie în dulap?

- Ai înțeles?

Sophie nu reuși nici să dea din cap. Unele lucruri erau pur și
simplu prea înjositoare.

Araminta se apropie la câțiva centimetri de ea.

- Nu mi-ai răspuns, șuieră ea. M-ai înțeles?

Sophie dădu din cap, aproape imperceptibil. În fiecare zi
Araminta îi dădea noi dovezi despre cât de mult o urăște.

- De ce mă mai țineți aici? șopti ea fără să se gândească.

- Pentru că ești utilă, replică Araminta cu voce joasă.

Sophie o privi ieșind din cameră, apoi se grăbi în sus, pe scări.
Coafurile fetelor arătau acceptabil, așa că oftă, se răsuci către Posy
și îi spuse:

- Încuie-mă, te rog, în dulap.

Posy clipi surprinsă.

- Poftim?

- Am fost instruită să o rog pe Rosamund, dar nu cred că aș
putea.

Posy se uită curioasă la dulap.

- Pot să te întreb de ce?

- Trebuie să îi lustruiesc pantofii mamei tale.
- Posy înghiți în sec.
- Îmi pare rău.
- Și mie, oftă Sophie. Și mie.

Capitolul V

Altă veste de la balul mascat este că domnișoara Posy Reiling a avut un costum cam nefericit, dar nu la fel de prost inspirat ca acelea ale doamnei Featherington și ale fiicelor sale mai mari, care au venit costumate în castron cu fructe. Philippa a fost o portocală, Prudence a fost mărul, iar doamna Featherington a fost un ciorchine de struguri.

Din nefericire, niciuna dintre ele nu arăta apetisant.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN, 7 IUNIE 1815

Cum ajunsese, se întreba Benedict, să fie obsedat de o mănușă? Atinsese buzunarul hainei de nenumărate ori de când fusese invitat să ia loc în salonul lui lady Penwood, asigurându-se în tăcere că accesoriul este încă acolo. Neobișnuit de emoționat, nu era sigur ce voia să îi spună contesei moștenitoare odată ajuns la ea, dar știa că, de obicei, se descurcă bine la cuvinte. Era sigur că va găsi ceva de spus.

Bătând din picior, aruncă o privire la ceasul de pe șemineu. Îi dăduse majordomului cartea de vizită cu cinsprezece minute în urmă, ceea ce însemna că lady Penwood nu mai putea întârzia

mult. Părea a fi o regulă nescrisă a doamnelor din înalta societate să îi lase pe oaspeți să aștepte cel puțin sfertul de oră, chiar douăzeci și cinci de minute, dacă se simțeau foarte îndrăznețe.

O regulă stupidă, se gândi Benedict, iritat. De ce lumea nu puna la fel de multă valoare ca el pe punctualitate, nu își putea imagina...

- Domnule Bridgerton!

Ridică privirea. O blondă destul de atrăgătoare și de bine îmbrăcată, pe la patruzeci de ani, intră în încăpere, parcă plutind. Îi părea cunoscută, dar așa era și normal. Cu siguranță că participaseră de multe ori la aceleași evenimente sociale, chiar dacă nu li se făcuseră prezentările.

- Probabil că dumneavoastră sunteți lady Penwood, murmură el, ridicându-se și făcând o plecăciune politicoasă.

- Într-adevăr, replică ea înclinând capul. Mă bucur că ați ales să ne onorați cu vizita dumneavoastră. Le-am informat, desigur, pe fiicele mele că sunteți aici. Vor coborî și ele curând.

Benedict zâmbi. Exact așa spera și el să se întâmple. Ar fi fost șocat ca ea să facă altfel. Nicio mamă cu fiice de măritat nu ignora vreodată prezența unuia dintre frații Bridgerton.

- Sunt nerăbdător să le cunosc, spuse el.

Ea se încruntă puțin.

- Nu le cunoașteți deja?

Fir-ar să fie. Acum o să se întrebe ce caută aici.

- Am auzit lucruri minunate despre ele, improvază el. Dacă lady Whistledown auzea, și ea părea să audă tot, curând tot orașul va ști că își caută soție și că o alesese pe una dintre fetele contesei. Ce alt motiv ar avea să viziteze niște femei cărora nici nu le fusese prezentat?

Lady Penwood radia de fericire.

- Rosamund a mea e considerată una dintre cele mai frumoase tinere ale sezonului.

- Și Posy? întrebă Benedict.

Gura contesei desenă o linie dreaptă.

- Posy este, ei bine, încântătoare.

El zâmbi blând.

- Abia aștept să o cunosc.

Lady Penwood clipi, apoi își ascunse surpriza zâmbind apăsător.

- Sunt sigură că Posy se va bucura să vă cunoască.

O servitoare intră cu un serviciu de ceai din argint, pe care îl așeză pe masă la semnul lui lady Penwood. Înainte să apuce să iasă, contesa spuse, cam dur, după părerea lui Benedict.

- Unde sunt lingurițele Penwood?

Servitoarea făcu o plecăciune, speriată, și spuse:

- Sophie le curăța în salon, doamnă, dar a fost nevoită să urce când alteța voastră...

- Taci! o întrerupse lady Penwood, deși ea întrebase despre linguri. Sunt sigură că domnul Bridgerton nu are neapărat nevoie de lingurile cu monogramă.

- Sigur că nu, murmură Benedict, gândindu-se că lady Penwood exagerase deschizând subiectul.

- Pleacă! îi ordonă contesa servitoarei, făcând un gest aspru cu mâna. Dispari.

Servitoarea se grăbi să iasă, iar contesa îl privi din nou, explicând:

- Argintăria noastră cea mai bună are gravată monograma familiei.

Benedict se aplecă spre ea.

- Chiar? întrebă cu evident interes. Era o cale minunată de a verifica monograma de pe mânășă. Noi nu avem așa ceva, spuse, sperând că nu minte. Nu observase niciodată modelul argintăriei. Mi-ar plăcea să văd asta.

- Chiar așa? întrebă lady Penwood, încântată. Știam că aveți gusturi bune!

Benedict zâmbi, mai mult ca să își ascundă grimasa.

- Trebuie să trimit pe cineva în salon ca să aducă o linguriță. Desigur, dacă fata aia îngrozitoare a fost în stare să-și facă bine treaba. Gura i se răsuci în jos, neatrăgător, iar Benedict observă cât de adânci erau unele dintre ridurile ei de expresie.

- E vreo problemă? întrebă el politicos.

Ea scutură din cap și flutură din mână.

- E dificil să găsești servitori capabili. Sunt sigură că mama dumneavoastră se plânge de același lucru.

Mama lui nu spunea niciodată așa ceva, dar asta și din cauză că servitorii familiei Bridgerton erau tratați foarte bine și de aceea erau foarte devotați familiei. Dar Benedict aprobă, oricum, din cap.

- Într-una din zilele astea o să fiu nevoită să o dau afară pe Sophie. Nu e în stare să facă nimic cum trebuie, spuse contesa, pufnind.

Lui Benedict i se făcu puțin milă pentru sărmana, necunoscuta Sophie. Dar nu voia să discute despre servitori, așa că schimbă subiectul, arătând spre ceainic și spunând:

- Îmi imaginez că e gata.

- Sigur, spuse lady Penwood, zâmbind. Cum beți ceaiul?

- Cu lapte și fără zahăr.

În timp ce ea pregătea ceașca, Benedict auzi pași coborând scările, și tresări de nerăbdare. Curând, fiicele contesei vor intra în cameră și sigur că una dintre ele va fi cea pe care o cunoscuse cu o seară înainte. Nu îi văzuse întreg chipul, dar știa cum arată și cât de înaltă este. Și era destul de sigur că are părul lung, șaten deschis. Era sigur că o va recunoaște dacă o va vedea.

Dar, atunci când tinerele domnișoare intrară, își dădu seama că niciuna dintre ele nu era femcia la care se gândea încontinuu. Una dintre ele era mult prea blondă și, în plus, avea o atitudine cam prea afectată. Nu radia bucurie și nu zâmbea poznaș. Cealaltă era prietenoasă, însă era plinuță și avea părul mult prea închis la culoare.

Benedict se strădui să nu pară dezamăgit. Zâmbi în timpul prezentărilor și le sărută mâna amândurora, spunându-le cât de încântat este să le cunoască. Se strădui să se arate deosebit de cucerit de cea plinuță, și asta numai pentru că era clar că mama lor o prefera pe cealaltă. Astfel de mamă, decise el, nu-și merita numele.

- Mai aveți și alți copii? întrebă odată încheiate prezentările.

Lady Penwood îi aruncă o privire ciudată.

- Sigur că nu. Altfel, vi i-aș fi prezentat.

- Mă gândeam că poate aveți copii care încă sunt la lecții. Poate din căsătoria cu contele, murmură el.

Ea scutură din cap.

- Conte Penwood și cu mine nu am fost binecuvântați cu copii.

Păcat că titlul a părăsit familia Gunningworth.

Benedict observă că ea părea mai mult iritată decât tristă.

- Soțul alteței voastre a avut frați sau surori? Întrebă el. Poate că misterioasa lui domnișoară era o verișoară a familiei.

Contesa îl privi suspicioasă. Benedict știa că are dreptate să se uite așa, având în vedere că întrebarea lui nu era una obișnuită în conversațiile de salon.

- Soțul meu nu a avut frați, fiindcă titlul nu mai este în familia lui.

Benedict știa că trebuie să tacă, însă ceva la femeia asta îl irita, așa că se văzu nevoit să adauge.

- Ar fi putut avea un frate care să fi murit înaintea sa.

- Dar nu a avut.

Rosamund și Posy ascultau discuția cu mare interes, mișcându-și capetele de la stânga la dreapta, ca la un meci de tenis.

- Dar surori? Întrebă Benedict. Întreb pentru că eu fac parte dintr-o familie mare.

Arată spre cele două fete și spuse:

- Nu pot să îmi imaginez cum este să ai numai o soră. Mă gândeam că, poate, fiicele dumneavoastră au verișoare care să le țină companie.

Chiar și lui i se părea o explicație cusută cu ață albă, dar alta mai bună nu avea.

- Conte avea o soră, spuse contesa, pufnind disprețuitor. Dar ea a murit fată bătrână. Era o femeie foarte credincioasă și a ales să își dedice viața operelor de caritate.

Deci nici teoria asta nu era valabilă.

- Mi-a plăcut mult balul mascat, spuse Rosamund dintr-o dată.

Benedict o privi surprins. Cele două fuseseră atât de tăcute încât

el, unul, uitase că pot vorbi.

- A fost balul mamei, de fapt, răspunse el. Eu nu am participat deloc la organizare. Dar o să îi transmit complimentele.

- Vă rog, spuse Rosamund. Dumneavoastră v-a plăcut balul, domnule Bridgerton?

Benedict o privi o clipă, înainte să îi răspundă. Avea o privire dură, ca și cum ar fi încercat să afie ceva anume.

- Mi-a plăcut, răspunse el până la urmă.

- Am observat că ați petrecut destul de mult timp cu o anumită domnișoară, insistă Rosamund.

Lady Penwood se răsuci brusc spre el, dar nu spuse nimic.

- Ați observat? Da? murmură Benedict.

- Purta o rochie argintie, spuse Rosamund. Cine era?

- O femeie misterioasă, spuse el, zâmbind enigmatic. Nu era nevoie ca ele să știe că nici el nu avea idee cine era.

- Sigur, ne puteți spune cum se numește, spuse lady Penwood.

Benedict zâmbi și se ridică. Nu avea să afle mai mult de la ele.

- Mă tem că trebuie să vă las, doamnele mele, spuse el amabil, făcând o plecăciune.

- Nu ați văzut lingurițele, îi aminti lady Penwood.

- Va trebui să fac asta altă dată.

Era puțin probabil ca mama lui să se fi înșelat. În plus, dacă mai petrecea mult timp în compania contesei, ar fi putut să i se facă rău.

- Mi-a făcut mare plăcere, minți el.

- Chiar așa, spuse lady Penwood, ridicându-se ca să îl conducă.

Scurt, dar minunat.

Benedict nu se deranjă să zâmbească din nou.

După ce se închiseră ușile, Araminta rosti:

- De ce o fi venit?

- Ei bine, se poate... începu Posy. -

Nu te-am întrebat pe tine, o repezi Araminta.

- Atunci pe cine? îi răspunse Posy pe neașteptate.

- Poate că m-a văzut de departe, și... spuse Rosamund.

- Nu te-a văzut de departe, o repezi Araminta și pe ea, traversând

camera, grăbită.

Rosamund se feri, uimită. Mama ei îi vorbea foarte rar pe un ton atât de iritat.

Araminta continuă:

- Tu însăși ai spus că era vrăjit de o femeie îmbrăcată într-o rochie argintie.

- Nu am spus că era vrăjit.

- Nu mă contrazice pentru niște detalii fără importanță. Vrăjit sau nu, nu a venit aici pentru niciuna dintre voi, spuse Araminta cu destul de mult dispreț. Nu știu ce căuta. El...

Tăcu atunci când ajunse la fereastră. Trase draperia și îl văzu pe tânărul Bridgerton în curtea din față, scoțând ceva din buzunar.

- Ce face? șopti ea.

- Cred că are o mănușă, spuse Posy.

- Nu este o... încep Araminta, obișnuită să o contrazică pe fiica ei. Ba chiar este o mănușă!

- Știu și eu cum arată o mănușă, mormăi Posy.

- La ce se uită? întrebă Rosamund dând-o la o parte pe sora ei.

- E ceva brodat pe ea, spuse Posy. Avem câteva perechi cu emblema casei Penwood aproape de tiv. Poate că și mănușa lui e la fel.

Araminta se albi la față.

- Te simți bine, mamă? întrebă Posy. Ești foarte palidă.

- A venit să o caute pe ea, șopti Araminta.

- Pe cine? întrebă Rosamund.

- Pe femeia în argintiu.

- Dar nu e aici, replică Posy. Eu am fost îmbrăcată în sirenă, iar Rosamund, în Maria Antoaneta. Și tu ai fost regina Elisabeta.

- Pantofii, tresări Araminta. Pantofii.

- Care pantofi? întrebă Rosamund iritată.

- Erau zgâriați. Cineva mi-a purtat pantofii. Figura ei, deja imposibil de albă, păli și mai mult.

- Ea a fost. Dar cum? Numai ea putea fi.

- Cine? întrebă Rosamund.

- Mamă, sigur te simți bine? întrebă Posy din nou. Nu pari în

apele tale.

Dar Araminta ieșise deja în fugă.

- Pantof prost, mormăi Sophie, curățând tocul încălțărilor Aramintei. Pe ăștia nici nu i-a purtat de ani buni.

Termină de lustruit vârful și îl așeză la locul lui, în rândul frumos ordonat. Dar, înainte să poată lua altă pereche, ușa dulapului se deschise brusc, lovindu-se de perete cu atâta forță că Sophie aproape că țipă, speriată.

- Dumnezeule, m-ați speriat, îi spuse ea Aramintei. Nu v-am auzit și...

- Fă-ți bagajul, spuse Araminta pe un ton crud și grav. Vreau să pleci din casa asta înainte de răsărit.

Cârpa din mâna Sophiei căzu pe podea.

- Poftim? tresări ea. De ce?

- Am nevoie de un motiv? Știm amândouă că nu am mai primit bani ca să te întrețin de acum aproape un an. E destul. Nu te mai vreau aici.

- Dar unde să mă duc?

Ochii Aramintei se îngustară.

- Nu e treaba mea. Nu?

- Dar...

- Ai douăzeci de ani. Ești destul de mare ca să te descurci. Eu nu te mai țin în puf.

- Nu m-ați ținut niciodată în puf, spuse Sophie încet.

- Să nu îndrăznești să-mi răspunzi.

- De ce nu? întrebă Sophie, pe un ton ascuțit. Ce am de pierdut? Mă dai afară oricum.

- Ai putca să fii mai respectuoasă, șuieră Araminta, punând piciorul pe rochia Sophiei și prinzând-o în poziția în care era, în genunchi, având în vedere că te-am îmbrăcat și te-am adăpostit un an, doar din bunătate.

- Tu nu faci nimic din bunătate.

Sophie trase rochia, care era prinsă strâns sub pantoful Aramintei. De ce m-ai ținut aici, de fapt?

Araminta rîse.

- Ești mai ieftină decât o cameristă și îmi place să îți dau ordine.

Sophie nu putea să sufere faptul că îi era aproape ca o sclavă Aramintei, dar măcar se simțea acasă la Penwood. Doamna Gibbons era prietena ei, iar Posy era înțelegătoare. Restul lumii o speria. Unde să se ducă? Ce să facă? Din ce să se întrețină?

- De ce acum? întrebă ea.

Araminta dădu din umeri.

- Nu mai am nevoie de tine.

Sophie se uită la șirul cel lung de pantofi pe care tocmai îi lustruise.

- Nu?

Araminta trase cu pantoful de rochia Sophiei, rupând materialul.

- Ai fost la bal aseară. Nu-i așa?

Sophie simți cum tot sângele i se scurge din corp și știu că Araminta vedea adevărul în ochii ei.

- Nu, minți ea. Cum să...

- Nu știi cum, dar știi că ai fost acolo. Araminta lovi o pereche de pantofi, care zburară spre Sophie.

- Pune-ți ăștia.

Sophie se uită la ei, descumpănită. Erau din satin alb, cusuți cu argintiu. Erau pantofii pe care îi purtase cu o seară înainte.

- Încalță-te! țipă Araminta. Știi că picioarele lui Rosamund și ale lui Posy sunt prea mari. Ești singura care ar fi putut să îmi poarte pantofii aseară.

- Și de aici crezi că am fost la bal? întrebă Sophie, panicată.

- Încalță-te, Sophie.

Sophie făcu ce i se spunea. Îi veneau, desigur, perfect.

- Ai întrecut măsura, spuse Araminta cu voce scăzută. Te-am avertizat, cu ani în urmă, să nu uiți care ți-e locul. Ești un copil din flori, o greșeală, rezultatul unei...

- Știu ce este un copil din flori, o repezi Sophie.

Araminta ridică sprânceana, ridiculizând-o în tăcere.

- Nu ai de ce să te amesteci în societate, continuă ea, și, cu toate astea, ai îndrăznit să te prefaci că ești la fel de bună ca noi,

mergând la bal.

- Da, am îndrăznit, țipă Sophie.

Nu îi mai păsa că Araminta, cumva, îi aflase secretul.

- Am îndrăznit, și aș face-o din nou. Am sângele la fel de albastru ca al tău, dar am inima mult mai blândă și...

Acum țipa la Araminta, în picioare, iar în momentul următor Sophie era pe podea, cu mâna la obrazul înroșit de palma acesteia.

- Să nu te mai compari vreodată cu mine, o avertiză Araminta.

Sophie rămase pe podea. Cum putuse tatăl ei să o lase în grija unei femei care, evident, o ura? Chiar nu îi păsase deloc? Sau nu știa?

- Să pleci înainte de răsărit, spuse Araminta amenințător. Nu vreau să te mai văd.

Sophie începu să mcargă spre ușă.

- Dar nu înainte să termini treaba pe care ți-am dat-o.

- O să-mi ia toată noaptea să termin, protestă Sophie.

- Asta e problema ta, nu a mea.

Și cu asta, Araminta trânti ușa, răsucind cheia cu un zgomot puternic. Sophie se uită la lumânarea pe care o adusese ca să vadă în dulapul mare și întunecos. Nu avea cum să îi ajungă până dimineată. Și nici nu avea de gând să curețe restul pantofilor Aramintei. Se așeză pe podea, cu brațele încrucișate, și se uită la lumânare. Mult timp. A doua zi, când avea să răsară soarele, viața i se va schimba pentru totdeauna. Poate că la Penwood nu se simțea chiar ca acasă, dar măcar era în siguranță.

Nu avea bani aproape deloc. Nu primise nimic de la Araminta în ultimii ani. Din fericire, mai avea ceva din banii pe care îi primise pe vremea când tatăl ei trăia încă, iar ea era tratată ca protejată a lui și nu ca sclava soției sale. Avusese destule ocazii să cheltuiască banii, dar Sophie știuse mereu că ziua asta o să vină. I se păruse înțelept să păstreze puținii bani pe care îi avea.

Dar acești bani nu îi puteau ajunge prea mult. Avea nevoie de un bilet de plecare din Londra, care costa. Probabil că mai mult de jumătate din ce avea. Ar fi putut să rămână în oraș o vreme, dar mahalalele Londrei erau periculoase, iar ea știa că bugetul nu i-ar

fi permis să locuiască în vreunul dintre cartierele mai bune.

În plus, dacă tot rămânea singură, ar fi putut foarte bine să se întoarcă în provincie, la locurile pe care le iubea.

Nici nu voia să se gândească și la faptul că Benedict Bridgerton era aici. Londra era un oraș mare, iar Sophie nu se îndoia că ar fi reușit să îl evite ani buni, dar se temea ca nu cumva să nu-și dorească să îl evite, să nu cumva să privească melancolică spre casa lui, sperând să-l vadă ieșind.

Și dacă el ar fi văzut-o... Sophie nu știa ce s-ar fi întâmplat. Poate că ar fi fost furios pentru că nu i-a spus adevărul. Poate că ar vrea ca ea să îi devină amantă. Poate că nu ar fi recunoscut-o. Era, totuși, sigură că el nu se va arunca la picioarele ei ca să îi declare dragoste eternă și să îi ceară să fie soția lui. Fiii vicontilor nu se însurau cu fete sărace. Nici măcar în romanele de dragoste. Nu. Trebuia să plece din Londra. Să stea departe de tentație. Dar avea nevoie de mai mulți bani, cât să poată supraviețui până găsea ceva de lucru. Destul cât să...

Ochii îi căzură pe ceva strălucitor. O pereche de pantofi pe care îi curățase cu o oră înainte și despre care știa că au niște cleme mici, cu pietre prețioase, ușor de ascuns în buzunar. Să îndrăznească? Se gândi la banii pe care îi primise Araminta ca să aibă grijă de ea. Bani pe care accasta nu se gândise să îi împartă cu ea. Se gândi la toți anii în care fusese cameristă, deși nu primea niciun ban. Se gândi la conștiința ei, apoi se grăbi să uite acest gând. În astfel de momente, nu era loc pentru conștiință. Luă clemele.

Apoi, câteva ore mai târziu, când veni Posy, împotriva voinței mamei ei, și o lăsă să iasă din dulap, își strânse lucrurile și plecă. Constată uimită că nu simțea nevoia să se uite înapoi.

Capitolul VI

Au trecut deja trei ani de la ultima nuntă din familia Bridgerton, iar lady Bridgerton a fost auzită spunând că nu mai poate suporta. Benedict nu e însurat. Autoarea acestui articol crede că, la cei treizeci de ani pe care i-a împlinit, e cazul să rezolve această situație. Nici Colin nu și-a ales o mireasă, deși lui îi putem ierta acest lucru fiindcă nu are decât douăzeci și șase de ani.

Vicontesa moștenitoare are și două fete. Eloise, de aproape douăzeci și unu de ani, care, deși a primit mai multe propuneri, nu pare a dori să se mărite prea curând. Francesca împlinește douăzeci de ani (fetele sunt născute în aceeași zi) și nici ea nu vrea să se mărite sezonul ăsta.

Autoarea acestui articol crede, totuși, că lady Bridgerton nu are de ce să își facă griji. Sigur că măcar unul dintre copii se va căsători anul acesta. În plus, vicontesa are deja cinci nepoți pe care și i-a dorit foarte mult.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN, 30 APRILIE 1817

Alcool și trabuc, jocuri de cărți și multe femei plătite. Era genul de petrecere care i-ar fi plăcut lui Benedict Bridgerton, dacă ar fi fost proaspăt ieșit de pe băncile școlii. Acum era doar plictisit. Nici măcar nu era sigur de ce acceptase să participe. Din și mai multă plictisală. Sezonul din 1817 fusese exact la fel cu acela dinainte, și nici 1816 nu i se păruse deosebit de plăcut. Ideea că trebuia să treacă din nou prin așa ceva era de neconceput.

Nu îl cunoștea pe cel care dăduse petrecerea, un anume Phillip Cavender. Era unul dintre prietenii unor prieteni, iar acum Benedict își dorea cu ardoare să găsească o scuză ca să plece. Dar prietenul lui, pe care nu îl văzuse în ultimele patru ore, îl rugase cu cerul și cu pământul, iar Benedict cedase până la urmă. Acum regreta din tot sufletul.

Traversă holul Casei părinților lui Cavender. Prin arcada din stânga putea vedea un joc de cărți în plină desfășurare. Unul dintre jucători transpira prin toți porii. „Idiot“ mormăi Benedict. Sigur mai avea puțin și își pierde casa. Ușa din dreapta era închisă, dar prin ea se auzeau chicoteli feminine, urmate de un râs bărbătesc, apoi niște sunete nu tocmai elegante.

Era o nebunie. Nu voia să fie aici. Ura jocurile de cărți cu mize mai mari decât își puteau permite participanții și nu îl interesase niciodată să facă dragoste în public. Nu avea idei unde era prietenul care îl adusese aici și nu îi plăcea niciunul dintre ceilalți oaspeți.

- Plec, declară el, deși nu era nimeni în hol care să îl audă.

Avea o locuință nu departe de aici, la o oră distanță. Nu era mai mare decât o căbănuță, dar era a lui, și în acel moment i se părea un rai. Dar bunele maniere îi cereau să găsească gazda și să își anunțe plecarea, chiar dacă domnul Cavender era prea afumat ca să își amintească a doua zi.

După zece minute de căutare, Benedict își dorea să nu fi avut o mamă așa de dornică să aibă copii manierați. Ar fi fost mult mai ușor să plece pur și simplu.

- Încă trei minute. Dacă nu îl găsesc pe idiot în trei minute, plec.

Chiar atunci doi tineri bărbați intrară împleticindu-se și râzând zgomotos. Mirosul de alcool umplu încăperea, iar Benedict făcu un pas discret înapoi, ca nu cumva vreunui dintre ei să i se facă rău. Ținea la ghetele lui.

- Bridgerton! strigă unul dintre ei.

Benedict îi salută cu o mișcare scurtă a capului. Erau, amândoi, cu câte cinci ani mai tineri decât el și nu îi cunoștea prea bine.

- Nu e din familia Bridgerton, spuse prietenul lui. El e... Ba, ca

să vezi, chiar e din familia lor. Are părul ca ei și nasul îi scamănă.

Se uită mai atent.

- Dar care dintre ei?

Benedict îi ignoră întrebarea.

- Știți cumva unde e gazda?

- Avem așa ceva?

- Sigur că da, replică primul. Cavender. Un băiat pe cinste. Ne lasă să îi folosim casa...

- Casa părinților lui, îl corectă celălalt. Nu a moștenit-o încă, săracul.

- Chiar așa. Casa părinților lui. Oricum, frumos din partea sa.

- L-ați văzut cumva? rosti Benedict pe un ton apăsător.

- E afară, replică cel care nu știa că există o gazdă. În față.

- Mulțumesc, spuse Benedict scurt, apoi trecu pe lângă ei și ieși.

Voia să coboare treptele de la intrare, să își ia la revedere de la Cavender, apoi să meargă la grajduri ca să-și ia calul. Nici nu era nevoie să se oprească.

Sophie Beckett știa că era momentul să caute o nouă slujbă. Trecuseră aproape doi ani de când se mutase din Londra. Doi ani de când nu mai era servitoarea Aramintei. Doi ani de când era total singură. După ce plecaseră de la reședința Penwood, amănunțose clemele furate din dulapul Aramintei, dar diamantele cu care se lăuda aceasta nu erau, de fapt, deloc diamante, ci numai niște pietre comune, care nu îi aduseseră prea mulți bani. Încercase să lucreze ca guvernantă, dar niciuna dintre agențiile la care încercase nu dorise să o angajeze. Era educată, clar, dar nu avea scrisori de recomandare și, în plus, majoritatea femeilor nu angajau o fată atât de tânără și de frumoasă.

Sophie cumpărase un bilet până la Wiltshire, destinația la care putea ajunge păstrând în același timp mare parte din bani, pentru urgențe. Din fericire găsisse repede o slujbă de menajeră la etajul casei doamnei și domnului Cavender. Cei doi erau un cuplu banal, care aștepta ca servitorii să muncească cu spor, dar nu cereau imposibilul. După ce muncise pentru Araminta atât de mult timp,

lui Sophie i se părea că e în vacanță la noua ei slujbă.

Dar când fiul lor revenise din vacanța prin Europa, lucrurile se schimbaseră. Philip o aborda adesea pe coridoare și, când ea îl respingea, el devenea și mai insistent. Atunci când stăpânii casei plecaseră în vizită la sora doamnei Cavender timp de o săptămână și Philip decisese să își cheme douăzeci de prieteni la o petrecere, Sophie începuse să creadă că era cazul să-și găsească o slujbă nouă. Deși era greu de evitat, până acum se simțise destul de în siguranță. Philip nu ar fi îndrăznit să o atingă atâta timp cât mama lui era acasă. Dar, pentru că părinții lui erau plecați, Phillip părea a crede că poate face orice dorește. Iar prietenii lui nu erau altfel decât el.

Sophie știa că trebuie să plece, dar doamna Cavender se purta bine cu ea și nu o putea părăsi fără să anunțe cu două săptămâni înainte. După ce fusese urmărită timp de două ore prin casă, totuși, decisă că bunele maniere nu sunt mai importante decât virtutea, așa că îi spuse menajerei că nu mai poate rămâne, își strânse puținele lucruri și ieși. Avea de mers două ore până în sat, dar chiar și în miezul nopții era mai în siguranță pe drum decât la reședința Cavender. În plus, știa un han unde putea să mănânce și să doarmă, la un preț rezonabil.

Tocmai ajunsese în curtea din față când auzi strigăte. Privi în sus și, Doamne! Era Phillip Cavender, parcă mai beat și mai rău decât de obicei. Sophie o luă la fugă, rugându-se ca alcoolul să îi fi dăunat lui Phillip, știind că altfel nu îl putea întrece.

Dar încercarea ei nu făcu decât să-l ațâțe și mai mult. Bărbatul strigă de încântare, iar ea simți cum se apropie din ce în ce mai mult, până când îi prinse gulerul, oprindu-i pașii. Phillip râse triumfător, iar Sophie avu parte de cea mai mare sperietură din viața ei.

- Ia te uită ce avem aici, spuse el. Micuța domnișoară Sophie. Trebuie să te prezint prietenilor mei.

Lui Sophie i se uscă gura. Nu cra sigură dacă inima îi bătea mai tare sau dacă i se oprise definitiv.

- Dă-mi drumul, domnule Cavender, spuse ea pe un ton foarte

serios. Știa că îi plac femeile care se sperie și plâng, așa că refuză să intre în joc.

- Nu prea cred, spuse bărbatul, întorcând-o cu fața spre el, astfel că ea era forțată să îi vadă buzele deschise într-un zâmbet alunecos.

- Heasley! Fletcher! Ia uitați ce am aici!

Sophie privi cu oroare cum încă doi bărbați apăreau din umbră. Păreau la fel de beți, sau poate chiar mai beți, decât Phillip.

- Dai cele mai grozave petreceri, spuse unul dintre ei pe un ton alunecos.

Phillip pufni cu mândrie.

- Dă-mi drumul, repetă Sophie.

Phillip rânji.

- Ce ziceți, băieți? Să facem cum ne roagă domnișoara?

- Ba pe naiba! veni replica de la cel mai tânăr dintre cei doi.

- Domnișoara s-ar putea să nu fie demnă de un astfel de titlu, spuse celălalt, care îl complimentase pe Phillip pentru petrecerile lui reușite.

- Chiar așa, replică acesta. Ea e cameristă și, așa cum bine știm, cele de felul lor se nasc pentru a servi.

O împinse pe Sophie spre prietenii lui.

- Poftim. Examinați marfa.

Sophie scăpă un țipăt și își strânse mai tare bagajul. Știa că va fi violată. Era clar. Dar mintea ei panicată voia să se agațe de o fărâmă de demnitate, așa că refuza să le permită acestor brute să împrăștie pe pământul rece puținul pe care îl avea.

Bărbatul care o prinse începu să o atingă brutal, apoi i-o împinse celui de-al treilea. Acesta abia o prinsese de talie când cineva strigă:

- Cavender!

Sophie închise ochii, agonizând. Un al patrulea. Doamne, nu erau suficienți trei?

- Bridgerton! strigă Phillip. Vino să ni te alături.

Sophie deschise ochii în grabă. Bridgerton?

Un bărbat înalt și puternic ieși din umbră și se apropie, cu

mişcări grațioase și încrezătoare.

- Ce avem aici?

Doamne, ar fi recunoscut vocea aceea dintr-o mie. O auzea adesea în vis. Era Benedict Bridgerton, prințul ei pe calul alb. ....

.....
Era o noapte răcoroasă, dar Benedict se bucura că nu mai trebuie să inspire aerul încărcat de alcool și fum dinăuntru. Luna era aproape plină, strălucitoare și rotundă, și un vânticel domol se juca printre frunze. Era o noapte plăcută pentru un drum spre casă, departe de petrecerea plicticoasă. Dar mai întâi trebuia să găsească gazda și să îi mulțumească, de complezență, pentru ospitalitate și să îl informeze că pleacă. Atunci când ajunsese la baza scărilor, strigă:

- Cavender!

- Aici! veni replica, iar Benedict se răsuci spre dreapta.

Cavender era sub un copac, împreună cu alți doi domni. Se distrau puțin cu o cameristă, împingând-o de la unul la celălalt. Benedict gemu. Era prea departe ca să își dea seama dacă ei îi plăcea atenția lor. Dacă nu, avea de gând să o salveze, deși nu plănuse să facă asta. Nu îi plăcea în mod deosebit să facă pe eroul, dar avea prea multe surori tinere ca să ignore o domnișoară la ananghic.

- Hei, voi! strigă el, îndreptându-se spre grup cu un pas voit degajat.

Era bine să te miști încet și să evaluezi situația, nu să te repezi înainte.

- Bridgerton! strigă Cavender. Vino să ni te alături!

Benedict se apropie exact când unul dintre bărbați o prindea pe tânără de mijloc și o lipea de el, cu spatele. Cu cealaltă mână o apucase de posterior și strângea și ciupea. Benedict se uită în ochii ei. Erau imenși și plini de spaimă. Și îl privea ca și cum ar fi picat din cer.

- Ce avem noi aici? întrebă el.

- Ne distrăm puțin, spuse Cavender. Părinții mei au angajat

această bucațică minunată pe post de cameristă.

- Nu pare prea încântată de atenția voastră, spuse Benedict pe un ton scăzut.

- Îi place destul de mult, replică Phillip rânjind. Destul pentru mine, cel puțin.

- Dar nu și pentru mine, spuse Benedict înaintând.

- Poți să te distrezi și tu cu ea, spuse Cavender jovial. Imediat ce terminăm noi.

- Nu ne-am înțeleș.

Vocea lui avea o notă amenințătoare, și cei trei bărbați se opriră, privindu-l curioși și temători.

- Eliberați fata, spuse el.

Încă uimit de schimbarea atmosferei și cu reflexele încetinite de alcool, bărbatul care o ținea rămase nemișcat.

- Nu vreau să mă bat cu tine, spuse Benedict încrucișând brațele, dar o să o fac. Și te asigur că nu mă sperie că sunteți trei contra unu.

- Nu poți să vii și să îmi dai ordine în casa mea! spuse Cavender, furios.

- E casa părinților tăi, observă Benedict, amintindu-le că tânărul Cavender nu era destul de copt.

- E casa mea, și e camerista mea, răspunse el. Și fac ce vreau cu ea.

- Nu știam că s-a legalizat sclavia, murmură Benedict.

- Trebuie să faci tot ce îți spun eu! Altfel, o concediez!

- Foarte bine, spuse Benedict, zâmbind din colțul gurii. Atunci întreab-o dacă vrea să fie cu voi trei. Pentru că asta intenționați. Nu?

Cavender se bâlbâi de furie, încercând să răspundă.

- Întreab-o, repetă Benedict, rânjind acum, mai ales pentru că știa că îl va infuria pe tânăr.

- Dacă spune nu, poți să o concediezi chiar acum.

- Nu vreau să o întreb, se lamentă Cavender.

- Atunci nu poți să te aștepți să accepți. Așa e?

Benedict o privi pe fată. Era frumoasă, cu părul ondulat, șaten, și

cu ochii aproape prea mari pentru chipul ei.

- Bine, spuse el uitându-se la Cavender. Atunci o întreb eu.

Domnișoară...

Se încruntă.

- Cum te numești?

- Sophie Beckett, spuse ea cu vocea găuită.

- Domnișoară Beckett, vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

continuă el.

- Nu! izbucni ea.

- Nu vrei să răspunzi? Întrebă el amuzat.

- Nu vreau să fiu cu ei trei!

Cuvintele aproape că explodară din gura ei.

- Atunci ne-am lămurit, spuse Benedict.

Îl privi pe bărbatul care încă o ținea.

- Îți sugerez să îi dai drumul, ca Phillip să o poată concedia.

- Și unde să se ducă? șuieră Cavender. Te asigur că nu va mai lucra în comitatul ăsta.

Sophie se întoarse spre Benedict, întrebându-se același lucru.

Benedict ridică din umeri.

- O să îi gălesc de lucru în casa mamei mele.

O privi și ridică sprâncana.

- Presupun că e acceptabil?

Sophie căscă gura, oripilată. Voia să o ducă la el acasă!

- Nu mă așteptam la reacția asta, spuse el sec. O să fie, cu siguranță, mai bine decât să lucrezi aici. Cel puțin te pot asigura că nu vei fi violată. Ce părere ai?

Sophie privi disperată la cei trei bărbați care intenționaseră să abuzeze de ea. Chiar că nu avea de ales. Benedict Bridgerton era singura ei scăpare. Știa că nu putea să lucreze pentru mama lui. Nu ar fi putut suporta să fie servitoare, atât de aproape de el.

Dar putea găsi o cale de scăpare mai târziu. Pentru moment, nu trebuia decât să se îndepărteze de Phillip. Se răsuci spre Benedict și dădu din cap, încă temându-se să vorbească. Avea senzația că se încacă, deși nu știa sigur dacă de teamă sau de ușurare.

- Bine, spuse el. Plecăm?

Ea se uită indignată la brațul celui care încă o ținea ostatică.

- Pentru Dumnezeu! se răsti Benedict. Îi dai drumul, sau trebuie să scot pistolul?

Benedict nici măcar nu avea o armă, dar tonul lui îl făcu pe bărbat să o elibereze imediat.

- Bine, spuse el întinzându-i cameristei mâna.

Ea păși înainte și, tremurând, îl apucă de braț.

- Nu poți să o iei pur și simplu, țipă Phillip.

Benedict îl privi disprețuitor.

- Ba chiar asta o să fac.

- O să îți pară rău, spuse Phillip.

- Mă îndoiesc. Acum dispari din fața mea.

Phillip pufni, apoi se răsuci spre prietenii lui și spuse:

- Să plecăm de aici.

Apoi, întorcându-se spre Benedict, adăugă:

- Să nu crezi că o să mai fii vreodată invitat la vreuna dintre petrecerile mele.

- Mi-ai frânt inima, spuse Benedict.

Phillip mai pufni o dată, ultragiat, apoi el și prietenii lui intrară în conac. Sophie îi privi plecând apoi se întoarse încet, către Benedict. Când o prinseseră Phillip și prietenii lui, știa ce vor să îi facă și era speriată de moarte. Apoi, dintr-o dată, apăruse Benedict Bridgerton, ca un erou, și ea se gândise că poate murise deja, pentru că altfel prezența lui nu avea niciun sens și părea desprinsă din Rai.

Fusese atât de uimită încât aproape că uitase de bărbatul care o ținea prizonieră și o atingea într-un mod atât de umilitor. Pentru o clipă, lumea dispăruse și ea nu-l mai vedea decât pe el. Un moment perfect. Dar revenise la realitate și acum nu putea decât să se întrebe ce căuta aici. Era o petrecere dezgustătoare, a unor bețivi și a unor femei ușoare. Când îl cunoscuse, cu doi ani în urmă, nu părea genul căruia să îi placă așa ceva. Dar nu petrecuse cu el decât câteva ore. Poate că îl judecase greșit. Închise ochii, agonizând. În ultimii doi ani, amintirea lui fusese cea mai plăcută parte a unei vieți sordide. Dacă îl judecase greșit, dacă era numai

cu puțin mai bun decât Phillip și prietenii lui, atunci ei nu îi mai rămânea nimic. Nici măcar amintirea unei iubiri frumoase. Dar o salvase. Acest lucru nu putea fi negat. Poate că nu era atât de important motivul pentru care era la petrecere. Bine că era acolo și că o salvase.

- Te simți bine? întrebă el dintr-o dată.

Sophie aprobă privindu-l în ochi, așteptând ca el să o recunoască.

- Ești sigură?

Ea aprobă din nou, așteptând în continuare. Trebuia să înțeleagă curând.

- Bine. Se purtau urât cu tine.

- O să îmi revin.

Sophie își mușcă buza de jos. Cum va reacționa când își va da seama? Oare se va bucura? Sau se va înfuria? Abia dacă mai putea suporta nesiguranța.

- Cât durează să-ți faci bagajul?

Sophie clipi prosteste, apoi realizează că avea încă în mână bocceaua.

- Tot ce am e aici, spuse ea. Încercam să plec când m-au prins.

- Fată deșteaptă, murmură el aprobator.

Sophie îl privi, uimită că nu o recunoștea.

- Să mergem, atunci, spuse el. Îmi vine rău la gândul că trebuie să mai zăbovim pe proprietatea lui Cavender.

Sophie nu răspunse, dar ridică puțin bărbia și înclină capul, privindu-l.

- Sigur te simți bine? întrebă el.

Apoi ea începu să se gândească. Acum doi ani, când se cunoscuseră, avea chipul pe jumătate acoperit de o mască. Avea părul pudrat, deci părea mai blond decât în realitate. Mai mult, de atunci îl tunsese și vânduse șuvițele unui peruchier. Onduleurile ei lungi se transformaseră în bucle scurte. Fără mâncarea doamnei Gibbons, slăbise aproape șase kilograme. Și până la urmă, petrecuseră numai o oră și jumătate împreună. Se uită fix în ochii lui. Și atunci știu. Nu o va recunoaște. Nu avea idee cine este.

Sophie nu știa dacă să râdă sau să plângă.

Capitolul VII

Toți invitații de la balul Mottram, de joi, au știut clar că domnișoara Rosamund Reiling a pus ochii pe domnul Phillip Cavender. Autoarea acestor rânduri crede că ei doi sunt o pereche cu adevărat potrivită.

DIN JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN, 30 APRILIE 1817

Zece minute mai târziu, Sophie stătea lângă Benedict Bridgerton, în șareta sa.

- Ți-a intrat ceva în ochi? întrebă el, politicoș.

- Poftim?

- Clipești des, explică el. M-am gândit că e posibil să ai o problemă cu ochii.

Sophie înghiți în sec, încercând să își stăpânească râsul nervos. Ce să îi spună? Adevărul? Clipea pentru că nu îi venea să creadă și aștepta să se trezească din ceea ce i se părea un vis. Sau poate că era un coșmar.

- Sigur te simți bine? întrebă el.

Ea aprobă.

- Îmi imaginez că e din cauza șocului, spuse el.

Ea aprobă din nou, lăsându-l să creadă că numai asta era motivul stării ei. Cum de nu o recunoscuse? Visa la momentul ăsta de ani întregi. Prințul ei venise să o salveze în sfârșit, și nici măcar nu

știa cine e.

- Cum ai spus că te cheamă? întrebă el. Îmi pare tare rău.

Întotdeauna întreb de două ori înainte să rețin un nume.

- Domnișoara Sophia Beckett.

Nu avea de ce să mintă. Nu îi spusese numele ei la balul mascat.

- Mă bucur de cunoștință, domnișoară Beckett, spuse el, atent la drum. Eu sunt domnul Benedict Bridgerton.

Sophie aplecă din cap, deși el nu se uita la ea. Rămase tăcută o clipă, mai ales pentru că nu știa ce poate spune într-o situație atât de neobișnuită. Era, realiză ea, prezentarea care nu se întâmplase cu doi ani înainte. Până la urmă spuse:

- Ai fost foarte curajos.

El ridică din umeri.

- Ei erau trei, și tu unul singur. Majoritatea bărbaților nu s-ar fi amestecat.

De data asta Benedict o privi.

- Nu pot să sufăr brutele, spuse simplu.

Ea aprobă.

- M-ar fi violat.

- Știu, replică el.

Apoi adăugă:

- Am patru surori.

Ea era cât pe ce să scape un „Știu.“, dar se opri la timp. De unde era să știe o cameristă din Wiltshire așa ceva? În loc de asta, spuse:

- Presupun că de asta ai fost atât de impresionat de nefericirea mea.

- Îmi place să cred că și pentru ele ar interveni cineva, dacă s-ar afla vreodată în situația ta.

- Mă rog să nu se întâmple asta.

El aprobă cu un aer sumbru.

- Și eu la fel.

Continuarea drumul în liniște. Sophie își amintea de balul mascat, când nu tăcuseră nici măcar o clipă. Acum lucrurile erau diferite. Era o cameristă, nu o doamnă din înalta societate. Nu aveau nimic

în comun. Cu toate astea, așteptă în continuare ca el să o recunoască, să oprească șaretă, să o strângă la piept și să îi spună că a căutat-o timp de doi ani. Dar nu avea să fie așa, înțelese curând. Nu putea să o vadă pe domnișoară în hainele caméristei și, sincer, de ce ar fi recunoscut-o? Oamenii vedeau ce se așteptau să vadă. Iar Benedict Bridgerton nu se aștepta să vadă o lady deghizată în servitoare.

Nu trecuse o zi în care să nu se fi gândit la el, să nu își fi amintit de buzele lui apăsându-le pe ale ei sau de magia acelei nopți. Devenise centrul universului ei interior, al visurilor în care ea era o alta și avea părinți diferiți. În vis, îl cunoștea la bal, poate chiar la un bal dat de părinții ei iubitori. El îi făcea curte, cu flori care miroseau frumos și cu sărutări furate. Apoi, într-o zi caldă de primăvară, în timp ce păsările cântau și un vânticel plăcut se juca în aer, el se așeza în genunchi și îi cerea să fie soția lui, mărturisindu-i dragoste nemuritoare.

Era un vis frumos, întrecut numai de acela în care trăiau fericiți până la adânci bătrâneți, cu trei sau patru copii minunați, născuți în siguranța oferită de căsătoria părinților lor. Cu toate astea, nu își imaginase nici că îl va revedea, darămite că va fi salvată de el din ghearele unor atacatori cu gânduri necurate. Se întreba dacă el își amintea vreodată despre femeia în rochie argintie, pe care o sărutase pasional. Îi plăcea să creadă că da, dar se îndoia că acest lucru însemna la fel de mult pentru el. Era bărbat, și probabil că sărutase zeci de femei. Pentru el, noaptea aceea fusese la fel ca oricare alta. Sophie încă mai citea ziarul lui lady Whistledown. Știa că el merge la foarte multe baluri. De ce să își amintească de unul anume?

Sophie oftă și își privi mâinile, care încă mai țineau strâns bagajul ei micuț. Își dorea să aibă mânuși, dar singura ei pereche se destrămasese cu ceva vreme înainte, și nu-și putuse permite să cumpere alta. Avea mâinile aspre și degetele începuseră să îi înghețe.

- Asta e tot ce ai? întrebă Benedict arătând spre boccea.

Ea aprobă.

- Nu am prea multe. Numai un schimb de haine și niște amintiri.

El tăcu o clipă, apoi spuse:

- Ai un accent destul de rafinat pentru o cameristă.

Nu era primul care îi spunea asta, așa că Sophie îi dădu răspunsul gata pregătit.

- Mama a fost menajera unei familii foarte generoase. Mi-au dat voie să particip la unele dintre lecțiile fiicelor lor.

- De ce nu lucrezi acolo?

Cu o mișcare expertă, el își ghidă caii spre stânga răscrucii de drumuri.

- Presupun că nu e vorba despre familia Cavender.

- Nu, răspunse ea, încercând să găsească ceva potrivit de zis.

Nimeni nu se sinchisise să întrebe mai mult. Nimănui nu îi păsase suficient.

- Mama a murit, spuse ea într-un final, iar eu nu m-am înțeles prea bine cu menajera cea nouă.

El păru să accepte asta, așa că mai merseră în liniște câteva minute. Se auzeau numai loviturile ritmice de copite. Până la urmă, nereușind să își țină curiozitatea în frâu, Sophie întrebă:

- Unde mergem?

- Am o cabană, nu departe de aici. Stăm acolo o noapte sau două, apoi te duc la mama. Sunt sigur că poate să găsească o slujbă pentru tine.

Lui Sophie începu să îi bată inima mai tare.

- Cabana asta a ta...

- O să fim însoțiți. Sunt acolo cei care au grijă de casă. Te asigur că domnul și doamna Crabtree nu ar permite nimic necurat sub acoperișul lor.

- Credeam că e casa ta.

El zâmbi mai larg.

- Am tot încercat să îi conving de asta, dar nu am reușit.

Sophiei îi veni să zâmbească.

- Par niște oameni foarte simpatici.

- Așa și sunt.

Apoi tăcură din nou. Ea privea drept înainte. Se temea că, dacă

s-ar privi în ochi, el ar recunoaște-o. Dar era numai o iluzie. O privise deja în ochi, mai mult decât o dată, și credea în continuare că nu e decât o cameristă. După câteva minute, simți ceva și se întoarse spre el. Benedict o privea cu o expresie ciudată.

- Ne-am mai întâlnit cumva? izbucni el.

- Nu, spuse ea, cu vocea puțin mai găuită decât ar fi vrut. Nu cred.

- Sunt sigur că ai dreptate. Dar îmi pari foarte cunoscută.

- Toate cameristele arată la fel, zâmbi ea trist.

- Așa credeam și eu până de curând.

Ea se întoarse la loc, uimită. De ce spusese asta? Nu voia să fie recunoscută? Nu petrecuse, oare, jumătate de oră sperând, dorindu-și și visând... Asta era problema. Visa. În vis, el o iubea. O cerea în căsătorie. În realitate, s-ar putea să îi ceară să fie amanta lui, iar asta jurase că nu va face. De fapt, s-ar putea ca el să se simtă obligat să o ducă înapoi la Araminta, care probabil că ar trimite-o la închisoare pentru că îi furase podoabele. Nu credea nicio clipă că nu le observase lipsa.

Nu. Era mai bine să nu o recunoască. I-ar fi complicat viața, având în vedere că nu avea niciun venit și, de fapt, nu mare lucru pe lângă hainele de pe ea. Nu avea nevoie să se complice. Cu toate acestea, era dezamăgită că el nu o recunoscuse imediat.

- A picurat? întrebă ea, dornică să păstreze conversația la un nivel mai puțin periculos.

Benedict privi în sus. Luna era ascunsă în nori.

- Când am plecat nu erau semne de ploaie, murmură el.

O picătură mare îi ateriză pe coapsă.

- Dar cred că ai dreptate.

Ea privi cerul.

- S-a întezit vântul. Sper că nu o să fie furtună.

- Sigur o să fie. Doar suntem într-o șaretă. Dacă luam trăsura, n-ar fi fost niciun nor pe cer, spuse el cu obidă. Cât de departe suntem de cabana ta?

- Cam la jumătate de oră, cred. Se încruntă. Dacă nu ne prinde ploaia.

- Nu mă deranjează ploaia, spuse ea. Există lucruri mult mai rele decât să fii ud.

Știau amândoi la ce se referă.

- Nu cred că ți-am mulțumit, spuse ea încet.

Benedict întoarse capul spre ea. Pe ce avea mai sfânt, femeia asta i se părea foarte cunoscută. O privi, dar nu văzu decât o cameristă. Una foarte atrăgătoare, dar o cameristă. Nu era cineva cu care să se mai fi întâlnit.

- Nu a fost mare lucru, spuse el până la urmă.

- Poate pentru tine. Pentru mine a fost foarte important.

Aprecierea îl făcea să se simtă incomod, așa că înclină din cap și scoase un sunet gutural, așa cum fac bărbații când nu știu ce să spună.

- Ai fost foarte curajos.

El scoase din nou același sunet. Apoi se deschiseră cerurile. Hainele lui Benedict se udară într-o clipă.

- Merg cât pot de repede! strigă el încercând să acopere vântul.

- Nu-ți face griji din cauza mea! Strigă și ea.

Dar, atunci când o privi, văzu cum se ghemuiește în sine însăși, cu brațele strânse la piept, încercând să se încălzească.

- Dă-mi voie să-ți dau haina mea.

Ea scutură din cap și râse.

- Probabil că o să mă ud și mai tare.

El forță caii să meargă mai repede, dar drumul era acoperit cu noroi, iar vântul arunca stropii în toate direcțiile, reducând și mai mult vizibilitatea. Fir-ar să fie! Numai de asta nu avea nevoie. Fusese răcit și probabil că încă nu își revenise complet. Călătoria prin ploaia rece o să-l dea înapoi și îi vor curge nasul și ochii o lună și va avea toate simptomele alca nesuferite și neatrăgătoare. Sigur... Îi veni să zâmbescă. Sigur, dacă s-ar îmbolnăvi din nou, mama sa nu ar mai putea încerca să îl convingă să meargă la toate petrecerile din oraș în speranța că va găsi o domnișoară potrivită pentru a-și întemeia o familie.

Spre lauda lui, era mereu atent și căuta o potențială soție. Nu era împotriva căsătoriei ca principiu. Fratele lui, Anthony, și sora lui,

Daphne, își găsiseră perechi foarte potrivite. Dar căsniciile lor erau fericite fiindcă fuseseră inspirați și se căsătoriseră cu persoane potrivite. Benedict era sigur că el încă nu întâlnise femeia potrivită. Nu, se gândi el, amintindu-și de un moment de acum câțiva ani. Nu era chiar așa. Odată, întâlnise pe cineva. Pe domnișoara în argintiu. Când o ținuse în brațe și dansase cu ea primul ei vals, în balcon, simțise ceva diferit, o senzație ca un fior. Care ar fi trebuit să îl sperie de moarte. Dar nu îl speriasse. Îi tăiasse răsuflarea, îl entuziasmasc... îl făcuse să o vrea numai pentru el. Dar apoi ea dispăruse. Ca și cum lumea ar fi fost plată și ea ar fi căzut peste margine. Nu aflase nimic la întâlnirea cu Lady Penwood, și când își întrebase prietenii și familia, nimeni nu știa nimic despre tânăra îmbrăcată în argintiu. Nu venise cu nimeni și nu plecase cu nimeni. Parcă nici nu existase.

O căutase la fiecare bal, petrecere și spectacol la care mersese. Ba chiar participase la de două ori mai multe evenimente decât în mod normal, în speranța că o va vedea. De fiecare dată se întorsese acasă dezamăgit. Se gândise să nu o mai caute. Era un ins practic. Până la urmă va renunța. Cumva, o făcuse deja. După câteva luni refuzase din nou mai multe invitații decât accepta. După alte câteva luni își dăduse seama că putea vorbi cu alte femei fără să le mai compare cu ea.

Dar nu se putea opri să sperie că o va revedea. Poate că nu mai simțea la fel de intens nevoia asta, dar oricând mergea la un bal sau se așeza la teatru, privea în jur, prin mulțime, încercând să o audă râzând. Era aolo, undeva. Nu se putea opri din căutare. Devenise, în mod ciudat, parte din cine era el. Se numea Benedict Bridgerton, avea frați și surori, se pricepea la scrimă și la desen și o căuta mereu pe femeia care îi atinsese sufletul. Spera și își dorea să o revadă, așa că aștepta mereu. Chiar dacă își spunea că, probabil, e momentul să se însoare, nu era deloc entuziasmat de perspectivă. Dacă punca un inel pe degetul vreunei femei și a doua zi o vedea pe ea? Ar fi fost destul de dureros cât să îi frângă inima. Nu. Ar fi fost și mai rău decât atât. I-ar fi distrus sufletul.

Benedict respiră ușurat văzând în depărtare satul Roscmcade.

Cabana lui era la cinci minute distanță. Abia aștepta să se adăpostească și să facă o baie caldă. Se uită la domnișoara Beckett. Și ca tremura, dar, se gândi el admirativ, nu se plânsese nici măcar o dată. Încercă să își amintească dacă are vreo cunoștință de gen feminin care să poată face față naturii cu atâta curaj. Nu știa pe nimeni. Chiar și sora lui, Daphne, care era o femeie puternică, ar fi țipat că îi e frig.

- Mai avem puțin, o asigură el.

- Sunt... Te simți bine?

Benedict începuse să tușească, o tuse adâncă, din piept. Avea impresia că îi ard plămâni și i se tăia respirația.

- Mă simt bine, răsuflă el, redresând trăsura cu o smucitură de hăț.

- Nu mi se pare că te simți așa de bine.

- Am fost răcit de curând, spuse el tresărind.

Îl dureau plămâni.

- Nu prea te-ai descurcat cu răccala, spuse ea zâmbind și încercând să îl tachineze.

Numai că zâmbetul ei era mai mult îngrijorat.

- Probabil că nu, mormăi el.

- Nu vreau să te îmbolnăvești din cauza mea.

El încercă să zâmbească, dar îl dureau obraji.

- M-ar fi prins ploaia și dacă nu erai cu mine.

- Oricum...

Orice voia să spună se pierdu, acoperit fiind de un nou acces de tuse al lui Benedict.

- Scuze.

- Dă-mi mie hățurile, spuse ea, întinzând mina.

El se răsuci spre ea cu o expresie uimită.

- E o șaretă, nu o trăsură.

Sophie se abținu să se repeadă la el. Îi curgea nasul, avea ochii roșii, tușea și tot mai avea energie să se poarte ca un păun arogant.

- Te asigur, spuse ea rar, că știu cum să strunesc doi cai.

- Și de unde ai învățat tu așa ceva?

- De la familia care mi-a permis să asist la lecțiile fiicelor lor,

minți Sophie. Am învățat să țin hățurile odată cu fetele.

- Probabil că stăpâna casei te plăcea mult.

- Chiar așa, replică ea încercând să nu râdă. Araminta era stăpâna casei, și se luptase cu toată forța ca fata să nu primească aceleași lecții ca și fiicele ei. Învățaseră împreună cum să conducă trăsura în anul dinaintea morții contelui.

- Țin eu hățurile, mulțumesc, spuse el pe un ton apăsător.

Apoi strică efectul, izbucnind într-un nou acces de tuse. Sophie întinse mâna spre hățuri.

- Pentru Dumnezeu!

- Poftim, cedă el, ștergându-și ochii. Ia-le. Dar sunt foarte atent la tine.

- Nici nu mă așteptam la altceva, spuse ea cu îndrăzneală.

Ploaia nu îi ușura situația, iar ea nu mai ținuse hățuri în mână de ani buni, dar se descurcă destul de bine. Unele lucruri nu se uită, se gândi. Era plăcut să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, dintr-o altă viață, când era, cel puțin oficial, protejată contelui. Avea haine frumoase, mâncare bună și lua lecții pe atunci... Oftă. Nu era perfect, dar era mai bine decât orice altceva știa ea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Benedict.

- Nimic. De ce?

- Ai oftat.

- M-ai auzit, chiar dacă bate vântul? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Am fost foarte atent. Sunt destul de bolnav... începui din nou să tușescă. Și fără ca tu să ne arunci în șanț.

Sophie decise să nu se obosească să îi răspundă.

- Mergi drept înainte. O să ajungem chiar la cabană, o îndemnă el.

Ea făcu ce i se spusese.

- Cum se numește cabana ta?

- *Cabana mea.*

- Trebuia să-mi imaginez.

El zâmbi. Ea se gândi că e o dovadă de dibăcie, dată fiind starea

lui actuală.

- Nu glumesc, spuse el.

Curând ajunseră în fața unui conac elegant, în fața căruia era un indicator discret, pe care era scris „*Cabana mea*”.

- Proprietarul dinainte i-a spus așa, rosti el, arătându-i drumul către grajduri. Dar mi-a plăcut și mie.

Sophie privi casa. Deși era destul de mică, nu era o locuință sărăcăcioasă.

- Asta numești tu cabană?

- Nu cu. Proprietarul dinainte. Trebuie să vezi cum arată reședința lui.

Un moment mai târziu scăpaseră de ploaie, iar Benedict dezlega caii. Purta mănuși, dar erau ude și alunecau de pe hățuri, așa că el le scoase și le aruncă. Sophie îl privea atent. Avea degetele foarte ude și tremura.

- Dă-mi voic să te ajut, spuse ea făcând un pas înainte.

- Mă descurc.

- Sigur că da, spuse ea. Dar ar merge mai repede cu ajutor.

El se răsuci, probabil ca să o refuze din nou, dar îl cuprinse un nou acces de tusc. Sophie se grăbi să îl ajute să se așeze.

- Stai jos, te rog, îl imploră ea. Termin eu treaba.

Se gândi că el nu o să fie de acord, dar de data asta cedă.

- Îmi pare rău, spuse el răgușit.

- Nu are de ce să-ți pară, spuse ea lucrând repede.

Sau pe cât de repede putea. Avea degetele încă amorțite și i se albiseră de la umezeală.

- Nu e foarte...

Tuși din nou, de această dată parcă mai adânc.

- Nu e foarte frumos din partea mea.

- Cred că o să te iert de data asta, având în vedere că m-ai salvat mai devreme.

Sophie încercă să îi zâmbească poznaș, dar nu reuși. Ba mai mult, nici ea nu știa de ce, dar îi veni să plângă. Se răsuci repede, ca el să nu își dea scama. Probabil că apucase să o vadă, sau poate doar simțea că s-a întâmplat ceva, pentru că o întrebă:

- Te simți bine?

- Da, replică ea, dar avea vocea gătuită și, înainte să-și dea scama ce se întâmplă, el o luase în brațe.

- E în regulă, spuse el liniștind-o. Ești în siguranță.

Sophie nu mai reuși să-și stăpânească lacrimile. Plângea pentru ce i s-ar fi putut întâmpla în seara aceea, și pentru ceea ce i se întâmplase în ultimii nouă ani. Plângea din cauza amintirii îmbrățișării lui de la bal și pentru că el o luase în brațe din nou, acum. Plângea pentru că se purta așa de frumos cu ea, deși nu se simțea bine, deși ea era numai o cameristă pentru el și pentru că, în ciuda acestor lucruri, voia să aibă grijă de ea și să o protejeze. Plângea fiindcă nu mai plânse de nu își amintea când și pentru că se simțea singură. Și plângea fiindcă visase la el de atâta vreme, iar el nu o recunoscuse. Probabil că era mai bine așa, dar în inima ei tot își dorea asta. Până la urmă lacrimile se opriră, iar el făcu un pas înapoi, atingându-i bărbia și spunând:

- Te simți mai bine acum?

Ea aprobă, surprinsă să constate că așa era.

- Bine. Te-ai speriat, și... Se îndepărtă brusc de ea și începu din nou să tușască.

- Trebuie să intri la adăpost, spuse Sophie ștergându-și urmele lacrimilor. În casă, adică.

El aprobă.

- Facem concurs până la ușă.

Ea îl privi cu ochii mari. Nu îi venea să creadă că are putere să glumească, deși era clar că se simțea foarte rău. Dar își înfășură cureaua bocceluței pe braț, își ridică rochia și fugi spre intrare. Când ajunse la trepte, râdea de ridicolul situației. Fugeau de ploaie, deși erau deja uzi până la piele. Benedict o întrecuse, evident. Poate că nu se simțea bine, dar avea picioarele mai lungi și mai puternice. Când se opri și ea, el deja bătea la ușă.

- Nu ai cheie?

Încă bătea vântul, așa că le era greu să se audă unul pe celălalt. El scutură din cap.

- Nu plănuisem să mă opresc pe aici.

- Crezi că o să te audă?

- Sper, la naiba! mormăi el.

Sophie șterse apa care îi curgea pe chip și se uită prin fereastra cea mai apropiată.

- E foarte întuneric. Crezi că nu sunt acasă?

- Nu știu unde altundeva ar putea fi.

- Nu aveți vreun grăjdar sau o menajeră?

Benedict scutură din cap.

- Vin atât de rar pe aici încât nu are rost să angajez personal complet. Cameristele sunt aici numai pe timpul zilei.

Sophie făcând o grimasă.

- Aș propune să căutăm o fereastră deschisă, dar nu cred că e vreuna, din cauza ploii.

- Nu e nevoie, spuse el furios. Știu unde e ascunsă cheia de rezervă.

Sophie îl privi surprinsă.

- De ce ești atât de supărat?

El tuși de câteva ori înainte să răspundă.

- Fiindcă înseamnă că trebuie să ies din nou în furtună.

Benedict era la capătul răbdării. Deja înjurase de două ori de față cu ea, deși nu părea genul care să facă așa ceva, indiferent dacă era vorba de o simplă menajeră sau nu.

- Așteaptă aici, ordonă el, apoi, înainte ca ea să poată răspunde, fugi înapoi în furtună.

Câteva minute mai târziu, auzi o cheie răsucindu-se în încuietorie și ușa se deschise. În spatele ei era Benedict, cu o lumânare în mână și cu hainele picurând pe podea.

- Nu știu unde sunt domnul și doamna Crabtree, spuse el aspru din cauza tusei, dar cu siguranță nu sunt aici.

Sophie înghiți în sec.

- Suntem singuri?

El aprobă.

- Complet singuri.

Ea se apropie de scări.

- Mă duc să caut camerele servitorilor.

- Ba nu, spuse el, prinzând-o de braț.
- Nu?
- Tu, drăguța mea, nu plceci nicăieri.

Capitolul VIII

Zilele astea nu mai poți face doi pași la vreun bal fără să dai peste câte o matroană care se plânge de servitorii ei. Autoarei i s-a părut că lady Penwood și doamna Featherington voiau să se încaiere săptămâna trecută, la spectacolul Smythe-Smith. Se pare că lady Penwood i-a furat camerista doamnei Featherington cu o lună în urmă, promițându-i mai mulți bani și haine. Trebuie menționat că doamna Featherington i-a dat, și ea, din hainele vechi bieteii fete, dar oricine le-a văzut pe fiicele ei știe că aceasta nu e o binefacere.

Oricum, intriga s-a intensificat atunci când camerista a fugit înapoi la doamna Featherington, implorând să fie reangajată. Se pare că lady Penwood crede că o cameristă trebuie să facă și treaba spălătoarelor, pe aceea a servitoarelor și pe aceea a bucătăresei.

Cineva trebuie să îi spună femeii că o singură fată nu poate munci cât trei.

DIN JURNALUL DE SOCIETATE AL
LUI LADY WHISTLEDOWN, 2 MAI 1817

- O să facem focul, spuse Benedict, și o să ne încălzim înainte de culcare. Nu te-am salvat de Cavender doar ca să mori de gripă.
- Sophie îl privi cum tușește zbuciumat și aplecat de la mijloc.

- Mă scuzi, domnule Bridgerton, nu se putu ea abține, dar dintre noi doi, cred că tu ești mai în pericol decât mine.

- Chiar așa, răsuflă el. Și te asigur că nu doresc să mă simt atât de rău. Așa că...

Se aplecă, tușind din nou.

- Domnule Bridgerton? întrebă Sophie, îngrijorată.

El înghiți cu greu și spuse:

- Ajută-mă să fac focul, înainte să mor din cauza tusci.

Sophie se încruntă, îngrijorată. Accesele de tuse erau din ce în ce mai dese și de fiecare dată erau mai profunde și mai apăsate, ca și cum ar fi venit chiar din piept. Aprinse repede focul. Avea experiență destulă. Făcuse asta de multe ori. Curând, amindoi își încălzeau mâinile aproape de flăcări.

- Presupun că hainele tale de schimb nu sunt nici cle uscate, spuse Benedict, arătând cu capul spre bocceaua udă.

- Cred că nu. Dar nu contează. Dacă stau destul aici, o să se usuce.

- Nu fi prostuță, o certă el întorcându-se cu spatele la foc. Sunt sigur că îți pot găsi un schimb de haine.

- Ai îmbrăcăminte feminină aici? întrebă ea uimită.

- Cred că nu ești atât de pretențioasă încât să nu porți pantaloni și o cămașă în seara asta. Nu?

Până în acel moment, Sophie probabil că fusese exact atât de pretențioasă. Dar felul în care pusese el problema o făcea să pară puțin prostuță.

- Cred că nu, spuse ea. I-ar fi plăcut niște haine uscate.

- Bine, spuse el repede. Atunci aprinde focul în două dintre dormitoare, și eu o să găsesc niște haine.

- Pot să dorm în camera servitorilor, spuse Sophie încet.

- Nu e nevoie, spuse el, ieșind din cameră și făcându-i semn să-l urmeze. Am destule dormitoare, iar tu nu ești servitoare în această casă.

- Dar sunt servitoare, îi aminti ea, grăbindu-se în urma lui.

- Poți să faci cum vrei, atunci. Începu să urce, dar se opri la mijlocul scării, ca să tușească. E o cameră mică în aripa

servitorilor, cu un pat incomod. Și sunt dormitoare pentru oaspeți, care, te asigur, au saltele cu puf și așternuturi fine.

Sophie știa că ar trebui să nu uite cine este și să urce în pod, dar, pe Dumnezeu din ceruri, o saltea cu puf și așternuturi de mătase era de nerefuzat. Nu mai dormise de mult atât de confortabil.

- O să gădesc un dormitor mic de oaspeți, acceptă ea. Cel mai mic din casă.

Benedict zâmbi din colțul gurii. Un fel de „Ți-am spus eu.”

- Alege-l pe oricare. Dar nu pe acela, spuse el, arătând spre a doua ușă din stânga. Acolo e camera mea.

- Mă duc să aprind focul acolo chiar acum, spuse ea.

El avea mai mare nevoie de căldură. În plus, era foarte curioasă să afle cum arată dormitorul lui. Puteai spune multe despre cineva doar văzându-i camera. Sigur, gândi ea, asta dacă aveai suficiente resurse ca să decorezi după bunul plac. Sophie se îndoia că există cineva care ar fi putut spune orice despre ea judecând după turnul din podul reședinței Cavender. Cu excepția faptului că nu avea niciun ban, poate.

Lăsă bocceaua în hol și se strecură în dormitorul lui Benedict. Era o cameră frumoasă, caldă și masculină. Și foarte comodă, în ciuda faptului că el venea rar aici, văzu multe obiecte personale pe masă și pe birou. Miniaturi care păreau a fi făcute după frații și surorile lui, cărți legate în piele și chiar un pahar mic plin cu... pietre?

- Ce ciudat, murmură ea, mergând mai departe, deși știa că face un lucru urât și intruziv.

- Fiecare dintre ele are o semnificație, se auzi o voce adâncă din spatele ei. Le colecționez de când... Se opri ca să tușească. De când eram copil.

Sophie se îmbujoră de rușine. Fusese prinsă cotrobăind printre lucrurile lui, dar încă mai era curioasă, așa că ridică una dintre pietre. Era un roz pal, cu o venă de gri în mijloc.

- Dar asta?

- Am găsit-o într-o drumeție, spuse el încet. În ziua în care a murit tata.

Sophie scăpă piatra înapoi, ca și cum ar fi ars-o.

- Îmi pare foarte rău.

- A fost demult.

- Tot îmi pare rău.

Zâmbi trist.

- Și mie.

Apoi tuși atât de rău că trebui să se sprijine de perete.

- Trebuie să te încălzești, spuse ea repede. Să aprind focul.

Benedict aruncă niște haine pe pat.

- Pentru tine, spuse simplu.

- Mulțumesc, răspuse ea, în continuare atentă la șemineu.

Era periculos să fie în aceeași cameră cu el. Nu credea că el îi va face vreun avans. Era prea domn ca să facă asta cu o femeie pe care abia dacă o cunoștea. Nu. Pericolul era ea. Îi era foarte teamă că, dacă va petrece prea mult timp în compania lui, s-ar putea îndrăgosti fără speranță. Și ce ar obține? Doar o inimă rănită.

Sophie rămase minute în șir în fața șemineului, întinzând focul până când acesta nu mai dădu semne că s-ar stinge.

- Postim, anunță ea satisfăcută.

Se ridică și își arcui spatetele, se întinse și se răsuci spre el.

- Acum ar trebui să...

Benedict Bridgerton era extraordinar de palid.

- Te simți bine? îl întrebă, grăbindu-se să se apropie.

- Nu prea, îngăimă el, sprijinindu-se de marginea patului. Părea amețit, deși Sophie știa clar că nu băuse nimic.

- Trebuie să te întinzi, spuse ea, clătănându-se sub greutatea lui, atunci când el se sprijini de ea și nu de marginea patului.

El zâmbi.

- Vii și tu?

Ea se retrase imediat.

- Acum știu sigur că ai febră.

El încercă să își atingă fruntea, dar se lovi, fără să vrea, la nas.

- Au!

Sophie zâmbi cu compasiune.

Benedict reuși să-și ducă mâna la frunte.

- Poate că sunt cam fierbinte.

Era un gest mult prea familiar, dar sănătatea unui om era în pericol, așa că Sophie întinse mâna și îi atinse fruntea. Nu era chiar fierbinte, dar nu era nici rece.

- Trebuie să dezbraci hainele astea ude, spuse ea. Imediat.

Benedict se uită în jos, clipind ca și cum l-ar fi surprins hainele ude.

- Da, murmură gânditor. Cred că ai dreptate.

Duse mâna la nasturii cămășii, dar era prea amorțit ca să îi poată desfăce. Până la urmă o privi neputincios.

- Nu reușesc.

- Vai de mine. Atunci eu...

Sophie întinse mâna ca să îl ajute, apoi o retrase grăbită, apoi strânse din dinți și o întinse din nou. Desfăcu repede nasturii și făcu tot posibilul să privească în altă parte, în timp ce fiecare nasture desfăcut îi mai descoperea o bucățică din pielea lui.

- Aproape că am terminat. Numai o clipă.

El nu răspunse, așa că ea îl privi. Avea ochii închiși și corpul i se înclinase puțin. Dacă nu ar fi stat în picioare, fata ar fi jurat că doarme.

- Domnule Bridgerton? îl strigă ea încet. Domnule Bridgerton!
Benedict tresări violent.

- Ce e?

- Ai adormit.

El clipi, confuz.

- Și ce e rău în asta?

- Nu poți să adormi îmbrăcat.

El privi în jos.

- Cum mi-am desfăcut cămașa?

Sophie ignoră întrebarea și îl împinse spre pat.

- Stai jos, ordonă ea.

Probabil că fusese destul de convingătoare, pentru că el se supuse.

- Ai ceva uscat în care să te îmbraci?

El își scoase cămașa, lăsând-o să cadă pe podea.

- Nu dorm îmbrăcat.

Sophie simți cum i se strânge stomacul.

- În noaptea asta cred că ar trebui. Ce faci?

El o privi ca și cum i-ar fi pus cea mai naivă întrebare din lume.

- Îmi dau jos pantalonii.

- Nu poți să aștepti să mă întorc cu spatele?

El o privi impasibil. Îl privi și ea. El spuse într-un târziu:

- Ei bine?

- Ce, ei bine?

- Nu te întorci cu spatele?

- Ah! Țipă ea, întorcându-se ca și cum cineva i-ar fi dat foc la călcâie.

Benedict scutură din cap, așezat pe marginea patului. Și își scoase șosetele. Dumnezeu să-l apere de domnișoarele pudice.

Era cameristă, pentru Dumnezeu. Chiar dacă era virgină, și, după cum se comporta, probabil că era, cu siguranță că mai văzuse bărbați goi. Cameristele intrau și ieșeau mereu din camere, fără să bată, aducând prosoape și cearceafuri și altele asemenea.

Era de neconceput să nu fi văzut un bărbat gol, măcar din greșeală. Își scoase pantalonii. Și nu era ușor, fiindcă erau foarte uzi, așa că trebui să îi dezlipească de piele. Când era cu totul gol, ridică o sprânceană în direcția spatelui Sophiei. Stătea într-o poziție rigidă, cu pumnii strânși pe lângă coapse. Constată surprins că imaginea ei îl făcea să zâmbească. Începea să amețească și avu nevoie de două încercări ca să se poată urca în pat. Cu efort considerabil, se aplecă și trase cuvertura. Apoi, complet epuizat, se așeză pe perne și gemu.

- Te simți bine? întrebă Sophie.

El făcu efortul să spună „Bine“, dar ce se ieși era mai aproape de un mormăit. O auzi mișcându-se prin cameră și, când adună destulă energie ca să întredeschidă un ochi, văzu că fata se apropiase de pat. Părea îngrijorată. Dintr-un oarecare motiv, expresia ei îl înduioșă. Trecuse multă vreme de când o femeie care nu îi era rudă avusese grijă de el.

- Mă simt bine, spuse el încercând să îi zâmbească.

Dar vocea părea că îi vine dintr-un tunel lung și îngust. Ridică mâna și se trase de ureche. Știa că vorbește cum trebuie, așadar problema era de la urechi.

- Domnule Bridgerton?

Deschise din nou un ochi.

- Pleagă la gulgare... Usucă-te.

- Ești sigur?

El dădu din cap. Îi era greu să vorbească.

- Foarte bine. Dar o să las ușa deschisă. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

Dădu din nou din cap. Sau cel puțin încercă. Apoi adormi.

.....

Lui Sophie îi luă mai puțin de un sfert de oră ca să se pregătească de culcare. O rămășiță de energie nervoasă o mai ținea în picioare în timp ce se schimbă în haine uscate și aprinse șemineul din camera ei. Odată ce atinse perna, simți cum se afundă într-un somn epuizat, care părea că vine din centrul ființei ei. Fusese o zi lungă, se gândi, amețită. O zi foarte lungă. Dimineața avusese treabă, apoi fugise de Cavender și amicii lui... Închise ochii. Fusese o zi foarte lungă, și...

Sophie se ridică brusc, cu inima bătându-i repede. Focul din șemineu era aproape stins, ceca ce însemna că adormise. Era, totuși, foarte obosită, deci ceva o trezise. Era domnul Bridgerton? Oare o strigase? Nu arăta bine când plecase de lângă el, dar nici nu părea pe ducă.

Sophie coborî din pat, luă o lumânare și se repezi spre camera lui, apucând pantalonii prea mari pe care i-i împrumutase Benedict și care începuseră să îi alunece de pe șolduri. Când ajunse în hol, auzi sunetul care, probabil, o trezise. Era un geamăt adânc, urmat de un sunet scos de cineva care se zbate, apoi un scâncet. Se repezi în dormitorul lui Benedict, oprindu-se în fața șemineului, ca să aprindă lumânarea. El zăcea în pat, aproape ciudat de nemișcat. Se apropie, uitându-se numai la pieptul lui. Știa că nu poate fi mort, dar voia să se liniștească și să îi vadă pieptul ridicându-se și coborând.

- Domnule Bridgerton? șopti ea. Domnule Bridgerton?
Niciun răspuns. Se apropie mai mult, aplecându-se peste marginea patului.

- Domnule Bridgerton?

El întinse mâna și o apucă de umăr, trăgând-o în pat.

- Domnule Bridgerton! strigă ea. Dă-mi drumul!

Dar el începuse să se zbată și să geamă, și era atât de fierbinte încât Sophie știi că are febră foarte mare. Reuși să se elibereze și se ridică grăbită, în timp ce el continua să se zbată și să spună cuvinte fără sens. Sophie așteptă un moment, în liniște, apoi întinse mâna și-l atinse pe frunte. Ardea. Își mușcă buza de jos, încercând să decidă ce e de făcut. Nu știa cum să aibă grijă de cineva cu febră, dar i se părea logic să îi scadă temperatura. Pe de altă parte, în camerele bolnavilor era mereu cald și un aer închis, deci poate că...

Benedict începu să se miște din nou, apoi, de nicăieri, murmură „Sărută-mă.“ Lui Sophie îi scăpă din mână talia pantalonilor, care căzură la podea. Țipă, surprinsă, și se aplecă să îi ridice. Ținând strâns pantalonii cu mâna dreaptă, întinse stânga spre el, apoi se gândi mai bine.

- E numai un vis, domnule, îi spuse ea.

- Sărută-mă, repetă el.

Dar nu deschise ochii. Sophie se apropie. Chiar și la lumina lumânării, vedea că ochii i se mișcă repede sub pleoape. Era ciudat să vezi cum arată cineva care visează.

- Fir-ar să fic! se răsti el decodată. Sărută-mă!

Sophie se retrase, surprinsă, și așeză lumânarea pe măsuta de lângă pat.

- Domnule Bridgerton, cu... începu ea, încercând să explice de ce nu poate să facă așa ceva. Dar apoi se întrebă „De ce nu?“ Cu inima bătând să-i sară din piept, ea se aplecă și îi atinse buzele în cel mai ușor și tandru sărut.

- Te iubesc, șopti ea. Te-am iubit mereu.

Spre ușurarea ei, el nu se mișcă. Nu era un moment pe care ea să vrea ca el să și-l amintească dimineată. Dar apoi, când tocmai se

convinsese că a adormit adânc, el începu să scuture capul dintr-o parte într-alta, lăsând urme adânci pe pernă.

- Unde ești? gemu el răgușit. Unde ești?

- Sunt chiar aici, spuse Sophie.

El deschise ochii și, pentru o secundă în care păru foarte prezent, spuse:

- Nu tu.

Apoi închise ochii și începu din nou să se agite.

- Numai pe mine mă ai, șopti ea. Să nu pleci nicăieri, spuse, râzând nervos. Mă întorc imediat.

Apoi, cu inima bătând de teamă și de emoție, fugi din cameră. Dacă învățase ceva cât timp fusese cameristă, atunci acel lucru era că majoritatea caselor sunt organizate la fel. Așa că nu i-a fost greu să găsească așternuturi de schimb pentru patul lui Benedict. Mai luă cu ea și o carafă cu apă și prosoape, ca să îl ștergă pe frunte.

Înapoi în dormitor, el zăcea nemișcat din nou, dar respira repede și agitat. Sophie îi atinse din nou fruntea. Nu era sigură, dar i se părea că e și mai fierbinte. Vai de ea. Nu era bine deloc, și clar nu se pricepea să aibă grijă de un pacient cu febră. Araminta, Rosamund și Posy nu fuseseră niciodată bolnave, iar familia Cavender era, și ea, neobișnuit de sănătoasă. Cel mult, putea spune că are experiență fiindcă văzuse de mama doamnei Cavender, care nu putea merge. Dar nu știa ce să facă pentru cineva care avea febră.

Înmuie un ștergar în carafă cu apă, apoi îl stoarse temeinic.

- O să te simți mai bine acum, șopti ea, ștergându-l ușor pe frunte.

Apoi adăugă, nesigură:

- Sau cel puțin așa sper.

El nu se mișcă deloc la atingerea ei. Sophie consideră că asta e un semn foarte bun, așa că pregăti încă un ștergar rece. Dar nu știa unde să-l pună. Nu părea o idee bună să i-l așeze pe piept, și clar nu l-ar fi dezvelit mai departe de talie dacă nu era pe moarte. Chiar și atunci, nu era sigură că ar putea face în acea zonă ceva

care să-l resusciteze. Până la urmă îl șterse în spatele urechilor și pe gât.

- E mai bine? întrebă ea, fără să aștepte vreun răspuns, dar simțind că trebuie să continue să vorbească. Nu știu cum să am grijă de cineva bolnav, dar mi se pare că ai nevoie de ceva rece pe frunte. Dacă mie mi-ar fi rău, aș vrea.

El se mișcă, agitat, mormăind ceva incoerent.

- Serious? replică Sophie, încercând să zâmbească, dar eșuând lamentabil. Mă bucur că asta simți.

El mormăi din nou.

- Nu, spuse ea atingându-i urechea cu ștergarul rece. Trebuie să fiu de acord cu prima ta opinie.

El rămase, din nou, nemișcat.

- Mă mai gândesc, dacă vrei, spuse ea îngrijorată. Te rog să nu te superi.

El nu se mișcă. Sophie oftă. Puteai conversa numai un timp cu cineva inconștient, înainte să începi să te simți prost. Ridică ștergarul de pe frunte și îl atinse. O transpirație rece îl acoperea și, cu toate astea, era în continuare fierbinte, lucru care ei i se părea tare ciudat.

Decise să nu pună ștergarul înapoi, așa că îl așeză deasupra carafci. Nu prea avea ce să facă pentru el, așa că își întinse picioarele într-o plimbare în jurul camerei, examinând fără rușine fiecare obiect care nu era lipit la locul lui. Și pe câteva dintre cele care erau. Colecția de miniaturi era prima oprire. Erau nouă, așezate pe birou. Sophie presupunea că erau portrete ale părinților și fraților lui. Începu să așeze frații în ordinea vârstei, dar apoi se gândi că, probabil, portretele nu fuseseră pictate în același timp, așa că era posibil ca fratele cel mare să fi fost surprins la cincisprezece ani, și cel mic la douăzeci.

Era uimită de cât de mult semănau. Aveau cu toții același păr castaniu, guri mari și structură osoasă elegantă. Se uită de aproape, ca să încerce să compare culoarea ochilor, dar era o sarcină imposibilă la lumina lumânării. În plus, era greu să distingi așa ceva într-o miniatură.

Alături de ele era colecția de pietre. Sophie luă câteva și le legă în palmă. „Mă întreb de ce sunt speciale pentru tine”, șopti, așezându-le cu grijă înapoi, la locul lor. I se păreau doar niște pietre, dar probabil că pentru el erau interesante și unice, fiindcă reprezentau amintiri.

Găsi o cutie mică din lemn, pe care nu reuși să o deschidă. Probabil că era o cutie din aceea cu încuietoare secretă, adusă din orient. Mai interesant era că de marginea biroului stătea sprijinit un bloc mare de desen, plin cu schițe în creion. Majoritatea erau peisaje, însoțite de câteva portrete. Oare Benedict era artistul? Sophie încercă să distingă semnătura din partea de jos. Păreau a fi două litere B.

Sophie respiră surprinsă, zâmbind cu mândrie. Nu ar fi visat niciodată că Benedict era artist. Whistledown nu vorbise niciodată despre așa ceva, deși părea a fi ceva ce o jurnalistă de scandal putea afla cu ușurință.

Sophie aduse desenele mai aproape de lumânare și se uită peste ele. Voia să se uite la fiecare câte zece minute, dar părea prea intruziv să facă asta. Probabil că încerca să își explice ei înseși curiozitatea, dar i se părea că nu e atât de grav dacă se uita numai puțin.

Peisajele erau variate. Unele erau schițe după „cabana mea”... Sau să îi fi zis „cabana lui”? Altele, după o casă mai mare, despre care Sophie presupunea că este casa lor din provincie. Majoritatea schițelor nu conțineau arhitectură. Numai un pârâu, un copac sau o poiană în care tocmai plouase. Era uimitor felul în care desenele lui păreau a surprinde exact momentul. Sophie putea jura că aude pârâul și vântul printre frunze.

Portrete erau mai puține, dar lui Sophie i se păreau cu mult mai interesante. Erau câteva ale surorii lui mai mici și câteva ale mamei lui. Unul dintre desenele ei preferate era acela cu un joc în familie. Cel puțin cinci dintre frați aveau în mână niște crose lungi, și una dintre fete era în față. Pe chipul ei se citea determinare în timp ce încerca să împingă o minge printr-un inel.

Ceva din acest desen o făcu pe Sophie să râdă aproape cu voce

tare. Simțea bucuria zilei aceleia, și asta o făcu să simtă și mai acut nevoia unei familii a ei.

Se uită la Benedict, care dormea adânc. Oare știa el cât de norocos era fiindcă s-a născut într-o familie așa de mare și de iubitoare?

Oftând, Sophie se mai uită la câteva desene, până ajunse la finalul blocului de desen. Ultima schiță era diferită de celelalte. Părea a se petrece noaptea, iar femeia care își ridicase rochia deasupra gleznelor și fugea... Doamne! Sophie tresări, șocată. Era ea! Se apropie mai mult de schiță. Desenase perfect detaliile rochiei, acea minune argintie care fusese a ei pentru o noapte. Își amintise chiar și mânușile lungi până la cot și coafura pe care o avea în seara aceea. Figura ei era mai greu de recunoscut, dar era de înțeles, dat fiind faptul că el nu o văzuse cu totul. Nu până acum.

Benedict gemu deodată. Sophie îl privi răsucindu-se agitat. Închise blocul de desen și îl așeză la loc, apoi se grăbi lângă el.

- Domnule Bridgerton? șopti ea.

Voia din răspuțeri să îi spună pe nume. Așa se și gândea la el. Așa îi spusese în vis. Dar acum ar fi fost de neiertat și în neconcordanță cu poziția ei de cameristă.

- Domnule Bridgerton? șopti ea din nou. Te simți bine?

El deschise ochii.

- Ai nevoie de ceva?

El clipi de mai multe ori. Nu putea fi sigură că o auzise. Părca confuz și ea nu știa nici dacă o putea vedea.

- Domnule Bridgerton.

El îngustă pleoapelor.

- Sophie, spuse răgușit, ca și cum ar fi avut gâtul inflammat și uscat. Camerista.

Ea aprobă din cap.

- Sunt aici. De ce ai nevoie?

- Apă, spuse el.

- Imediat.

Sophie înmuiase ștergarele în carafă, dar decisă că nu era un

moment bun ca să se preocupe de atâta lucru, așa că ridică paharul pe care îl adusese de la bucătărie și îl umplu.

- Poftim, spuse întinzându-l spre el.

- Mulțumesc, murmură el.

Sophie îl atinse pe frunte. Era cald, dar părea lucid, și ea decise că, probabil, nu mai avea febră.

- Cred că o să te simți mai bine dimineață.

El râse. Nu prea tare și nu viguros, dar râse.

- Nu prea cred, spuse răgușit.

- Nu o să îți revii de tot, spuse ea, dar cred că o să te simți mai bine decât acum.

- Ar fi și greu să mă simt mai rău.

Sophie îi zâmbi.

- Crezi că poți să te dai la o parte, ca să schimb cearceaful?

El aprobă din cap și făcu ce i se spusese, închizându-și ochii obosiți în timp ce ea schimba așternutul în jurul lui.

- Ce bine te descurci, spuse după ce ea termină.

- Mama doamnei Cavender venea des în vizită, explică Sophie.

Era imobilizată la pat, așa că am învățat cum să schimb așternutul fără să se dea jos din pat. Nu e foarte dificil.

El aprobă.

- Mă culc la loc.

Sophie îl bătu, prietenește, pe umăr. Nu se putuse abține.

- O să fie mai bine dimineață. Promit.

Capitolul IX

Se spune adesea că medicii sunt cei mai răi pacienți. Autoarea acestor rânduri crede că bărbații, în general, sunt pacienți răi. E nevoie de răbdare ca să fii pacient, dar Dumnezeu știe că masculii speciei noastre nu prea dispun de această calitate.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISITLEDOWN, 2 MAI 1817

Primul lucru pe care l-a făcut Sophie în acea dimineață a fost să țipe. Adormise în scaunul de lângă patul lui Benedict, cu brațele și picioarele într-o poziție deloc elegantă și cu capul înclinat într-o poziție incomodă. La început nu dormise adânc, cu urechile ciulite la bolnav. După o oră de liniște binecuvântată, epuizarea își spusese cuvântul, iar ea adormise profund, alunecând în acel somn după care te trezești odihnit și zâmbitor.

Probabil că de-aceea, atunci când deschise ochii și văzu doi străini privind-o, se sperie atât de tare că avu nevoie de cinci minute ca să-și revină.

- Cine sunteți? Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să realizeze că știa cine sunt. Domnul și doamna Crabtree, îngrijitorii de la „Cabana mea“.

- Cine ești tu? întrebă bărbatul, pe un ton agresiv.

- Sophic Beckett, spuse ea, înghițind în sec. Eu... îl arătă pe Benedict. El...

- Vorbeste, fetițo!

- Nu o torturați, se auzi o voce răgușită.

Trei capete se răsuciră în direcția lui Benedict.

- Te-ai trezit! exclamă Sophie.

- Dar mi-aș fi dorit să nu, mormăi el. Mă ustură gâtul de parcă mi-a luat foc.

- Mai vrei niște apă? întrebă ea binevoitor.

El scutură din cap.

- Ceai, te rog.

Ea se ridică imediat.

- Merg să îl prepar.

- Aduc eu, spuse doamna Crabtree.

- Aveți nevoie de ajutor? întrebă Sophie timid.

Ceva la oamenii aștia o făcea să se simtă ca un copil. Erau, amândoi, scunzi și îndesați, dar autoritari. Doamna Crabtree scutură din cap.

- Ce menajeră sunt, dacă nu pot să fac un ceai?

Sophie înghiți în sec. Nu își dădea seama dacă doamna Crabtree era supărată sau doar glumea.

- Nu am vrut să spun...

Menajera flutură o mână, cu un gest prietenos.

- Vrei și tu o cană?

- Nu e nevoie să îmi aduceți nimic. Eu sunt...

- Aduceți o cană și pentru ea, ordonă Benedict.

- Dar...

El o arătă cu degetul și mormăi „Taci din gură.“, apoi se întoarse către doamna Crabtree și îi zâmbi larg.

- Vreți să aduceți o cană și pentru domnișoara Beckett?

- Sigur, domnule Bridgerton, replică ea. Dar, dacă îmi permiteți să spun...

- Puteți spune orice după ce aduceți ceaiul, promise el.

Ea îl privi supărată.

- Am multe de spus.

- Nu mă îndoiesc.

Benedict, Sophie și îngrijitorul așteptară în tăcere după plecarea doamnei Crabtree. Când ea era destul de departe, domnul Crabtree râse și spuse:

- Ați dat de bucluc, domnule Bridgerton!

Benedict zâmbi pierdut. Domnul Crabtree se răsuci spre Sophie și explică:

- Atunci când doamna are multe de spus, chiar are multe de spus.

- Aha... replică ea. Ar fi vrut să poată spune ceva mai coerent, dar nu avea nimic altceva la îndemână.

- Și, atunci când are multe de spus, îi place să le spună cu înflăcărare, continuă el, zâmbind larg.

- Din fericire, noi o să avem ceai, ca să ne țină ocupați, spuse Benedict răgușit.

Stomacul lui Sophie scoase un sunet.

- Și ceva pentru micul dejun, dacă o cunosc pe doamna Crabtree, spuse Benedict.

Domnul Crabtree aprobă.

- E gata deja, domnule Bridgerton. Am văzut caii în grajd când ne-am întors de la casa fiicei noastre, de dimineață, și doamna Crabtree a început să prepare micul dejun. Știe că vă plac ouăle.

Benedict se întoarse către Sophie și o privi conspirativ.

- Chiar că îmi plac.

Stomacul ei răspunse, scoțând din nou un sunet.

- Nu știam că sunteți doi, spuse domnul Crabtree.

Benedict chicoti, apoi tresări de durere.

- Îmi imaginez că doamna Crabtree a gătit deja cât pentru o mică armată.

- Nu a avut timp să prepare un mic dejun serios, cu plăcintă de vită și pește, spuse domnul Crabtree. Dar cred că a prăjit niște șuncă, niște ouă și niște pâine.

Stomacul lui Sophie protestă zgomotos. Ea își duse mâna acolo, abia rezistând tentației de a șuiera „Taci!”

- Trebuia să ne spuneți că veniți, adăugă domnul Crabtree, scuturând un deget înspre Benedict. Nu am fi plecat de acasă dacă știam.

- A fost o decizie neașteptată, spuse Benedict scuturând din cap. Am mers la o petrecere nereușită și m-am decis să plec.

Domnul Crabtree o privi pe Sophie.

- Ea de unde a apărut?

- Era la petrecere.

- Nu eram la petrecere. Mă aflam, din întâmplare, acolo, îl corectă ea.

Domnul Crabtree o privi neîncrezător.

- Care e diferența?

- Nu eram invitată la petrecere. Eram servitoare în casa unde ea avea loc.

- Ești servitoare?

Sophie aprobă din cap.

- Am tot încercat să vă spun.

- Nu arăți a servitoare. Domnul Crabtree se răsuci spre Benedict. Dumneavoastră vi se pare că arată ca o servitoare?

Benedict ridică din umeri.

- Nu știu cum arată.

Sophie se uită urât la el. Poate că nu era chiar o insultă, dar cu siguranță că nu era un compliment.

- Dacă e servitoarea altuia, ce caută aici? insistă domnul Crabtree.

- Pot să explic când vine și doamna Crabtree? întrebă Benedict. Oricum sunt sigur că mă va întreba și ea aceleași lucruri.

Îngrijitorul îl privi un moment, clipi, aprobă din cap, apoi se răsuci spre Sophie.

- De ce ești îmbrăcată așa?

Sophie privi în jos și realizează cu groază că uitase de hainele bărbătești, atât de mari că abia dacă stăteau pe ea.

- Hainele mele erau ude. De la ploaie, explică ea.

Domnul Crabtree mișcă, înțelegător, din cap.

- A fost o furtună în toată regula. De asta am rămas la fiica noastră. Voiam să venim acasă.

Benedict și Sophie dădură din cap.

- Nu locuiește prea departe. E chiar la mânginea satului.

Îl privi pe Benedict, care dădu din cap.

- A născut de curând. E fetiță, adăugă el.

- Felicitări, spuse Benedict, iar Sophie știu imediat că nu o spusese numai din politețe. Chiar se bucura.

Un sunet puternic se auzi dinspre scară. Probabil că doamna Crabtree se întorcea cu micul dejun.

- Ar trebui să o ajut, spuse Sophie, repezindu-se spre ușă.

- Puterea obișnuinței, spuse domnul Crabtree pe un ton înțelept.

Benedict nu era sigur, dar i se părea că fata tresărise. Un minut mai târziu intră doamna Crabtree, ducând un serviciu de ceai foarte frumos, din argint.

- Unde e Sophie? întrebă Benedict.

- Am trimis-o jos, să aducă restul, răspunee doamna Crabtree.

O să urce imediat. E o fată bună, adăugă ea pe un ton care nu admitea replică. Dar are nevoie de o curea pentru pantalonii pe care i-ați împrumutat.

Benedict simți un fior neobișnuit la gândul că Sophie, camerista, ar putea să rămână cu pantalonii în jurul gleznelor. Înghiți cu greutate, realizând că, probabil, ceea ce simțea era dorință. Apoi gemu și își duse mâna la gât. Înghițitul în sec era și mai neplăcut după o noapte de tuse.

- Aveți nevoie de unul dintre tonicele mele, spuse doamna Crabtree.

Benedict scutură cu putere din cap. Mai luase odată tonic de la ea, și se simțise rău trei ore.

- Nu accept un refuz, îl avertiză ea.

- Nu acceptă niciodată, adăugă domnul Crabtree.

- Ceaiul o să facă minuni, spuse Benedict. Sunt convins.

Dar doamna Crabtree nu mai era atentă la el.

- Unde e fata asta? mormăi ea, deschizând ușa și privind spre scară. Sophie!

- Dacă reușiți să mă salvați de tonic, vă dau cinci lire, șopti Benedict repede.

Domnului Crabtree îi străluciră ochii.

- S-a făcut.

- Iat-o, anunță doamna Crabtree. Cerule mare!

- Ce este, scumpa mea? întrebă soțul ei îndreptându-se spre ușă.

- Săraca nu poate să care tava și să țină de turul pantalonilor în același timp, replică ea, chicotind înțeleghătoare.

- Nu o ajutați? întrebă Benedict.

- Ba sigur că da.

Se grăbi să iasă.

- Mă întorc imediat, spuse domnul Crabtree. Nu vreau să ratez scena.

- Dați-i fetei o curea! strigă Benedict, morocănos. Nu era cinstit că numai el nu putea să vadă spectacolul, ținut fiind la pat. Și nu avea de ales. Îl apuca amețeala numai la gândul că s-ar ridica. Probabil că era mai bohav decât crezuse. Nu îi mai venea să tușească atât de des, dar se simțea epuizat. Îl dureau mușchii și îl ustura gâtul. Până nici dinții nu mai erau aliniați cum trebuie. Își amintea, vag, că Sophie îl îngrijise. Îi pusese comprese reci pe frunte, stătuse alături de el și îi cântase un cântec de leagăn. El nu îi văzuse deloc chipul. Abia dacă putuse să deschidă ochii. Și când reușise asta, pentru că era întuneric în cameră, chipul ei era mereu umbrit, amintindu-i de... Benedict tresări, cu inima bătându-i să sară din piept, fiindcă își amintise dintr-o dată ceva. O visase pe ea. Nu era un vis nou, deși nu îl mai visase de luni întregi. Nu era o fantezie inocentă. Benedict nu era un sfânt și, când o visa pe femeia de la bal, ea nu mai era îmbrăcată în rochia argintie. De fapt, zâmbi el cu înțeles, nu era îmbrăcată deloc. Dar ce îl uimea era faptul că o visase acum, după atâtea luni. Oare era ceva la Sophie care provocase visul? Credea, și spera, că dispariția visului însemna că o uitase. Evident, lucrurile nu stăteau chiar așa.

Sophie nu arăta ca femeia cu care dansase cu doi ani înainte.

Nu avea părul la fel și era mult prea slabă. Își amintea clar ce rotunjimi atrăgătoare avea femeia pe care o ținuse în brațe.

Prin comparație, camerista era o așchie. Vocile erau asemănătoare, dar, pe măsură ce trecea timpul, amintirea acelei nopți pălea și nu mai era sigur cum suna vocea ei. În plus, accentul lui Sophie, deși foarte rafinat pentru o servitoare, nu era la fel de elegant ca al ei.

Benedict pufni, frustrat. Nu îi plăcea să se refere la femeia misterioasă ca fiind „ea“. Acela era cel mai greu de suportat secret

al ei. Nici măcar nu îi spusese cum o cheamă. O parte din el își dorea ca măcar să-l fi mințit, să-i fi spus un nume fals. Măcar așa i-ar fi putut spune cumva. Ar fi avut ce să șoptească noaptea, când se uita, pierdut, pe fereastră, întrebându-se unde naiba era ea.

Benedict fu întrerupt din reflecție de sunetele cuiva care se împiedica pe hol. Domnul Crabtree intră primul, clătinându-se sub greutatea tăvii cu micul dejun.

- Unde sunt fetele? întrebă Benedict suspicios, privind spre ușă.

- Doamna Crabtree a plecat să îi caute lui Sophie ceva potrivit de îmbrăcat, răspunse îngrijitorul, așezând tava pe birou. Șuncă sau costiță?

- Din amândouă. Sunt lihnit. Și ce înseamnă ceva potrivit de îmbrăcat?

- O rochie, domnule Bridgerton. Asta poartă femeile.

Benedict se gândi să arunce spre bătrân bucățița rămasă de lumânare.

- Voiam să spun, replică el cu ceca ce i se păru o răbdare de sfânt, unde o să găsească o rochie?

Domnul Crabtree se apropie cu o farfurie de mâncare așezată pe o tavă, pe care o așeză în brațele lui Benedict

- Doamna Crabtree are câteva rochii în plus. Și nu o deranjează să le împrumute.

Benedict se înecă după ce abia băgase o bucată de ou în gură.

- Doamna Crabtree și Sophie nu poartă aceeași măsură.

- Nici voi doi nu purtați aceeași măsură, observă domnul Crabtree. Și a purtat hainele dumneavoastră fără nicio problemă.

- Parcă ai spus că i-au căzut pantalonii în hol.

- Dar cu o rochie nu se poate întâmpla așa ceva. Nu? Nu cred că îi vor aluneca umerii prin decolteu.

Benedict decise că mai bine își vede de treaba lui, așa că se concentrează pe micul dejun. Ajunsesse la a treia farfurie când doamna Crabtree dădu buzna în cameră.

- Iată-ne! anunță ea.

Sophie se strecură înăuntru, aproape acoperită de rochia prea mare. I se vedeau numai gleznelor, fiindcă era mai înaltă cu zece

centimetri decât menajera. Doamna Crabtree era încântată.

- Nu arată minunat?

- Ba da, răspunse Benedict străduindu-se să nu zâmbescă.

Sophie se uită urât la el.

- O să poți mânca oricât vrei la micul dejun, spuse el, glumeț.

- Numai până îi curăț hainele, explică menajera. Dar măcar e decentă.

Se apropie de pat.

- Cum e micul dejun, domnule Bridgerton?

- Delicios, răspunse el. Nu am mai mâncat așa de bine de luni bune.

Doamna Crabtree se aplecă spre el și șopti.

- Îmi place Sophie a dumneavoastră. Putem să o păstrăm?

Benedict se înecă. Nu avea nimic în gură, dar se înecă oricum.

- Poftim?

- Eu și domnul Crabtree nu mai suntem tineri. Ne-ar folosi un ajutor.

- Eu, ei bine... Își drese glasul. O să mă gândesc.

- Excelent.

Doamna Crabtree merse în cealaltă parte a camerei și o apucă de mână pe Sophie.

- Vino cu mine. Ți-am auzit stomacul toată dimineața. Când ai mâncat ultima dată?

- Ieri, la un moment dat. Cred.

- Când anume? insistă doamna Crabtree.

Benedict zâmbi în spatele ștergarului. Sophie părea copleșită. Asta era efectul doamnei Crabtree asupra tuturor.

- De fapt...

Menajera își puse mâinile în șold. Benedict rânji. Sophie intrase în bucluc.

- Vrei să spui că nu ai mâncat nimic ieri? se răsti doamna Crabtree.

Sophie se uită, speriată, la Benedict. El ridică din umeri, neputincios. În plus, îi plăcea să vadă că doamna Crabtree se ocupă de fată. Ar fi putut pune pariu că nimeni nu mai avusese

grijă de ea de foarte multă vreme.

- Am fost ocupată ieri, spuse ea.

Benedict se încruntă. Probabil că fusese ocupată să se ferească de Phiilip Cavender și de grupul de idioți pe care el îi numea prieteni. Doamna Crabtree o împinse pe Sophie spre scaunul de la birou.

- Mănâncă! îi ceru ea.

Benedict o privi mâncând. Era clar că încearcă să se poarte civilizată la masă, dar foamea o dovedea și într-un minut aproape că înghițea pe nemestecate. Tânărul realizează că e furios abia atunci când își simți maxilarul încordat ca o menghină. Nu știa exact pe cine. Dar era clar că nu îi plăcea să o vadă pe Sophie atât de infometată. Aveau o legătură tare ciudată, el și camerista. El o salvase pe ea, ea îl salvase pe el. Era sigur că febra nu l-ar fi ucis. Dacă era ceva cu adevărat grav, nu s-ar fi simțit mai bine a doua zi. Dar ea avusese grijă de el și îl ajutase, probabil, să se însănătoșească mai repede.

- Vă asigurați, vă rog, că mănâncă și o a doua porție? îl întrebă doamna Crabtree. Merg să îi pregătesc o cameră.

- În aripa servitorilor, spuse Sophie, repede.

- Nu fi prostuță. Până nu te angajăm, nu ești servitoare în această casă.

- Dar...

- Vrei să te ajut, dragă? întrebă domnul Crabtree.

Soția lui aprobă din cap, și cei doi plecară. Sophie se opri din mâncat și se uită mirată la ușa prin care dispăruseră cei doi. Probabil că ei o considerau de-a lor, pentru că, dacă nu ar fi fost doar o servitoare, nu ar fi lăsat-o niciodată singură cu Benedict. O reputație putea fi distrusă din mai puțin de atât.

- Nu ai mâncat nimic ieri, nu? întrebă el cu voce scăzută.

Sophie clătină din cap.

- Data viitoare când îl văd pe Cavender, o să-l bat măr! se răsti el.

Dacă ar fi fost un om mai bun, probabil că s-ar fi îngrozit. Sophie însă nu-și putu stăpâni un zâmbet la gândul că Benedict

s-ar lupta pentru onoarea ei. Sau la gândul de a-l vedea pe Phillip Cavender cu nasul pe frunte.

- Uple-ți farfuria, spuse Benedict. Pentru mine. Te asigur că doamna Crabtree a numărat ouăle și feliile de șuncă și o pățesc dacă nu sunt mai puține când se întoarce.

- E o doamnă foarte drăguță, spuse Sophie luând niște ou.

Prima farfurie de mâncare abia dacă îi ajunsese pe o măsea. Nu avea nevoie de prea multe încurajări.

- E cea mai bună.

Sophie luă o felie de șuncă și o așează pe farfurie.

- Cum te simți în dimineața asta, domnule Bridgerton?

- Foarte bine. Mulțumesc. Sau, dacă nu chiar bine, cel puțin mult mai bine decât aseară.

- Am fost îngrijorată, spuse ea, tăind o bucată de carne.

- A fost frumos din partea ta să mă îngrijești.

Ea mestecă, înghiți, apoi spuse:

- Nu e nicio problemă. Oricine ar fi făcut la fel.

- Poate că da, dar nu cu atâta grație și voic bună, spuse el.

Sophie îngheță, cu furculița în aer.

- Mulțumesc, spuse ea încet. E un compliment minunat.

- Eu nu... încercă el, apoi își dresc glasul.

Sophie îl privi curioasă, așteptând să termine ce voia să spună.

- Nu contează, mormăi el.

Dezamăgită, ea luă o înghițitură.

- Nu am făcut nimic pentru care să îmi cer scuze, nu? spuse el brusc.

Sophie lăsă bucățița de carne să cadă în ștergarul pe care îl ținea în mână.

- Deci am făcut ceva.

- Nu! spuse ea repede. Nu e vorba de asta. Doar că nu mă așteptam la întrebare.

El o privi întrebător.

- Nu m-ai minți, nu?

Sophie scutură din cap, amintindu-și sărutul perfect pe care i-l dăduse. El nu făcuse nimic pentru care să se scuze. Ceea ce nu

însemna că ea nu făcuse ceva.

- Ai roșit, o acuză el.

- Ba nu.

- Ba da. Ai roșit, spuse el.

- Dacă am roșit, spuse ea, e pentru că mă întreb de ce te așteptai să fi făcut ceva pentru care să te scuzi.

- Ești destul de îndrăzneță pentru o servitoare, spuse el.

- Îmi cer scuze, spuse Sophie repede.

Nu trebuia să-și uite locul. Dar era greu cu bărbatul ăsta, singurul membru al înaltei societăți care o tratase, chiar dacă numai pentru câteva ore, ca pe o egală.

- Am spus-o admirativ, rosti el. Nu te abține din cauza mea.

Ea nu răspunse.

- Ești atât de...

El făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

- Atât de deosebită de ceilalți.

Ea lăsă furculița din mână.

- Mulțumesc.

- Ai planuri pentru azi? întrebă el.

Ea se uită la rochia prea mare și făcu o grimasă.

- Mă gândeam să aștept să fie curate hainele mele, apoi aș vrea să caut de lucru la casele din apropiere.

Benedict o privi supărat.

- Ți-am spus că îți găsesc de lucru la mama acasă.

- Mulțumesc, dar prefer să rămân în provincie, spuse ea repede.

El ridică din umeri, ca unul care nu avusese de-a face cu greutățile vieții, și spuse:

- Atunci poți să lucrezi la Aubrey Hall. În Kent.

Sophie își mușcă buza de jos. Nu putea să îi spună că el era motivul pentru care nu voia să lucreze pentru mama lui. Nu își putea imagina tortură mai greu de îndurat.

- Nu te gândi că sunt responsabilitatea ta, spuse într-un târziu.

El o privi surprins.

- Ți-am spus că îți găsesc de lucru.

- Dar...

- Ce mai e de discutat?

- Nimic, spuse ea nemulțumită. Absolut nimic.

Era clar că nu avea rost să îl contrazică.

- Bine.

El se aplecă pe pernă.

- Mă bucur că ești de acord cu mine.

Sophie se ridică.

- Ar trebui să plec.

- Pentru ce?

Ea, simțindu-se netoată, răspunse:

- Nu știu.

El zâmbi.

- Distracție plăcută.

Degetele ei se albiră pe coada lingurii.

- Să nu îndrăznești, o avertiză el.

- Ce anume?

- Să arunci lingura.

- Nici prin cap nu mi-ar fi trecut, spuse ea pe un ton înțepat.

El râse tare.

- Ba da. Chiar acum îți trecea prin cap. Doar că nu ai face-o.

Sophie strângea atât de tare lingura încât îi tremura mâna.

Benedict chicotea cu atâta poftă că mișca tot patul. Sophie se ridică, încă ținând lingura. Benedict zâmbi.

- O iei cu tine?

Nu uita cine ești, țipa Sophie la ea însăși, în minte. Nu uita care ți-e locul.

- Oare la ce te gândești, se întrebă el, de arăți atât de adorabil de feroce? Nu îmi spune, adăugă el. Sunt sigur că are legătură cu uciderea mea într-un fel nemilos.

Încet, cu grijă, Sophie se întoarse cu spatele la el și lăsă lingura pe masă. Nu voia să riște mișcări prea bruște. Un gest nechibzuit și lingura ar fi zburat spre capul lui. Benedict ridică, aprobator, din sprânceană.

- Foarte matur din partea ta.

Sophie se răsuci cu grijă.

- Așa ești tu, încântător, de obicei, sau numai cu am onoarca?

- Numai tu.

Zâmbi larg.

- O să mă asigur că accepți oferta mea de a lucra pentru mama.

Scoți la lumină ce e mai bun din mine, Sophie Beckett.

- Asta e ce ai tu mai bun? spuse ea ncîncercătoare.

- Mă tem că da.

Sophie scutură din cap și se îndreptă spre ușă. Conversațiile cu Benedict Bridgerton puteau fi tare obositoare.

- Sophie! o strigă el.

Ea se răsuci. El zâmbi timid.

- Știam că nu o să arunci lingura.

Ce urmă nu era, cu siguranță, vina Sophiei. Fata era convinsă că fusese posedată de un demon. Fiindcă nu știa a cui e mâna care se repezise la masa de lângă ea și luase un rest de lumânare.

Era adevărat că părea a fi o mână dintre cele două ale ei, dar nu i se păruse deloc cunoscută atunci când aruncase obiectul în partea cealaltă a camerei. Direct spre capul lui Benedict Bridgerton.

Nu așteptă să vadă dacă a nimerit. Dar, în timp ce ieșea, îl auzi pe Benedict râzând în hohote.

- Bine lucrat, domnișoară Beckett! Atunci zâmbi, parcă pentru prima dată după mulți ani, cu bucurie.

Capitolul X

Deși și-a confirmat prezența, după spusele lui lady Covington, Benedict Bridgerton nu a venit la balul anual al familiei. Tinerele și mamele lor au fost foarte dezamăgite. Lady Bridgerton, mama sa, nu sora, spunea că domnul Bridgerton a plecat în provincie de

o săptămână și, de atunci, nu s-a mai auzit nimic de el. Cei care se tem că tânărul a pățit ceva pot sta liniștiți.

Lady Bridgerton părea mai mult iritată decât îngrijorată. Anul trecut, patru cupluri s- au cunoscut la balul Covington, iar acum doi ani, trei.

Spre dezamăgirea lui lady Bridgerton, dacă anul acesta se vor forma perechi, fiul ei nu va face parte dintre norocoșii miri.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN, 5 MAI 1817

Benedict descoperi curând că o recuperare de lungă durată avea și multe avantaje. Cel mai evident avantaj era cantitatea și varietatea mâncărilor gătite de doamna Crabtree. Întotdeauna mâncase bine la cabană, dar îngrijitoarea chiar se descurcase de minune de data asta. Iar soțul ei chiar reușise să înlocuiască tonicele doamnei cu coniacul preferat al lui Benedict, care bea, îndatoritor, fiecare strop. Ultima dată când privise pe fereastră, o tufă de trandafiri era complet uscată. Probabil acolo aruncase domnul Crabtree tonicul. Era un sacrificiu la care Benedict era dispus după ultima experiență cu poțiunile doamnei Crabtree.

Un alt avantaj era că, prima dată după ani buni, se bucura de liniște. Citea, desena, ba chiar, uneori, închidea pur și simplu ochii și visa. Și nu se simțea deloc vinovat că nu vede de treburi mai urgente. Benedict decise curând că ar putea fi foarte fericit ducând o viață de leneș.

Dar cel mai plăcut lucru era, de departe, prezența Sophiei, care venea pe la el de câteva ori pe zi. Uneori ca să îi aranjeze pernele, alteori ca să îi aducă mâncare sau ca să îi citească. Benedict avea senzația că fata era foarte dornică să fie de folos și să își arate recunoștința pentru că o salvase de Phillip Cavender. Nu conta prea mult de ce vine, fiindcă îi făceau plăcere vizitele.

La început fusese tăcută și rezervată, încercând în mod clar să se poarte ca o servitoare care nu trebuia văzută sau auzită. Dar Benedict nu îi dădea voie să rămână așa, căutând să îi vorbească

doar ca să nu o lase să plece. Alteori o tachina doar ca să îi vadă reacția. O plăcea mai mult când era supărată decât când era supusă și tăcută. Dar cel mai mult îi plăcea să fie cu ea. Nu conta dacă vorbea sau pur și simplu citea în timp ce el se uita pe fereastră. Prezența ei îl liniștea.

Un ciocănit urgent îl trezi din reverie și îl făcuse să privească în sus cu nerăbdare.

- Intră!

Sophie se uită înăuntru, cu buclele până la umeri scuturându-se ușor la atingerea ușii.

- Doamna Crabtree s-a gândit că poate vrei un ceai.

- Doar ceai? Sau ceai cu biscuiți?

Sophie zâmbi larg, deschizând ușa cu șoldul pe care ținea în echilibru o tavă.

- A doua variantă, desigur.

- Excelent. Îmi ții companie?

Ea ezită, așa cum făcea întotdeauna, apoi aprobă, tot cum făcea întotdeauna. Învățase de mult că nu avea rost să îl contrazică pe Benedict atunci când el era hotărât să obțină ceva. Iar lui îi plăcea așa.

- Ți-a mai revenit culoarea în obraji, spuse ea așezând tava pe o masa din apropiere. Și nu mai pari atât de obosit. Cred că o să te poți ridica din pat în curând.

- Curând, sunt sigur, spuse el evaziv.

- Ești din ce în ce mai bine.

El zâmbi poznaș.

- Crezi?

Ea luă ceainicul, făcând o pauză înainte să toarne.

- Da, spuse zâbind ironic. Altfel n-aș fi spus-o.

Benedict se uită la mâinile ei. Avea o grație înăscută și turna ceaiul ca și cum ar fi fost educată în înalta societate. Era clar că lecția asta era încă una pe care o învățase de la stăpânii mamei ei. Sau poate că le privise pe doamne în timp ce preparau ceaiul. Observase el că era tare isteată. Îndepliniseră ritualul de suficiente ori încât ea să nu mai fie nevoită să îl întrebe cum îi place ceaiul.

Îi întinse ceașca sa, cu lapte și fără zahăr, apoi așează mai multe feluri de biscuiți și briose pe o farfurie.

- Toarnă-ți și ție, spuse Benedict, apoi mușcă dintr-un biscuit. Și așează-te alături de mine.

Ea ezită din nou. Știa că va face asta, deși acceptase deja să rămână cu el. Dar era răbdător, și fu răsplătit cu un oftat ușor, după care ea luă o ceașcă. După ce își pregăti ceaiul, cu două bucăți de zahăr și foarte puțin lapte, ea se așează în fotoliul de catifea, cu spătar înalt, de la capul patului, privindu-l pe deasupra ceștii.

- Nu vrei biscuiți? Întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Am mâncat câțiva abia scoși din cuptor.

- Norocoaso. Sunt foarte buni când sunt calzi.

Mai luă un biscuit, își scutură niște firimituri de pe mână și întinse mâna după încă unul.

- Și? Ce ai făcut astăzi?

- De acum două ore, când am fost aici?

Benedict o privi într-un fel care să îi dea de înțeles că auzise sarcasmul, dar că alegea să nu îi răspundă.

- Am ajutat-o pe doamna Crabtree la bucătărie. Prepară o tocăniță de vită pentru cină și m-a rugat să curăț niște cartofi. Apoi am împrumutat o carte din biblioteca ta și am citit în grădină.

- Chiar așa? Ce ai citit?

- Un roman.

- Ți-a plăcut?

Ea ridică din umeri.

- Nu prea isteț, dar romantic. Mi-a plăcut.

- Îți dorești ceva romantic?

Ea roși imediat.

- E o întrebare cam personală. Nu crezi?

Benedict ridică din umeri și începu să spună ceva obraznic, ca, de exemplu „A meritat încercarea“ dar, privind-o cum roșește și privește în jos, i se întâmplă ceva foarte ciudat. Își dădu seama că o dorea. O dorea foarte mult. Nu știa exact de ce era atât de

surprins. Sigur că o dorea. Era bărbat și nu putea petrece timp cu o femeie atât de adorabilă ca ea fără să și-o dorească. La naiba, si-ar fi dorit să fie cu jumătate dintre femeile pe care le cunoștea. Nu foarte intens și nu neapărat, dar... Cu această femeie însă, dorința era urgentă. Își schimbă poziția. Apoi trase cuvertura mai sus. Apoi se mișcă din nou.

- Nu stai bine? întrebă Sophie. Vrei să-ți aranjez perna?

Prima lui pornire era să îi răspundă afirmativ, să o tragă spre el când se apleca și să-și îndeplinească dorința, dacă tot erau în pat. Dar simțea că un astfel de plan nu ar fi mers prea bine cu Sophie, așa că spuse „Stau bine“, apoi tresări când își dădu seama că o spusese pe un ton cam ascuțit.

Ea zâmbi, privind biscuiții din farfuria lui.

- Poate iau numai unul.

Benedict își mișcă mâna ca să îi dea voie să ajungă la farfuria care, realizează prea târziu, era așezată pe picioarele lui. Imaginea ei întinzând mâna spre el, chiar dacă pentru un biscuit, îi dădu fiori într-un loc foarte sensibil. Tânărul simți cum lucrurile se mișcă nepotrivit în acea zonă, așa că ridică farfuria, ca să nu cadă. - Te superi dacă iau ultimul...

- N-ai decât! se răsti el.

Ea ridică biscuitul de pe farfurie și se încruntă.

- Arăți mai bine, spuse, mirosind biscuitul, dar vocea tot răgușită îți e. Te doare gâtul?

Benedict sorbi din ceai.

- Deloc. Probabil că am înghițit puțin praf.

- Atunci mai bea ceai. O să-ți treacă.

Își așază ceașca.

- Vrei să îți citesc?

- Da! spuse el repede, adunând cuvertura în jurul taliei.

Dacă încerca să ridice farfuria l-ar fi pus într-o postură tare nefericită.

- Sigur te simți bine? întrebă ea, părând mai mult suspicioasă decât îngrijorată.

El zâmbi jenat.

- Foarte bine.
- În regulă, spuse ridicându-se. Din ce carte vrei să îți citească?
- Orice vrei, spuse el, scuturând din mână.
- Poezii?
- Grozav.

Asta ar fi răspuns ei dacă ea ar fi dorit să îi citească un tratat despre plantele de tundră. Sophie se apropie de raftul cu cărți și încercă să alceagă ceva.

- Byron? întrebă ea. Blake?
- Blake, spuse el hotărât.

O oră din poezia romantică a lui Byron l-ar fi înnebunit. Ea scoase un volum subțire de pe raft și se așeză la loc, foșnind din rochia neatrăgătoare. Benedict se încruntă. Nu observase până atunci cât de urâtă era rochia ei. Nu era la fel de rea ca aceea pe care i-o împrumutase doamna Crabtree, dar cu siguranță nu fusese creată pentru a evidenția vreo calitate. Voia să îi cumpere o rochie nouă. Ea nu ar fi acceptat, bineînțeles, dar poate că, dacă hainele pe care le avea acum ar fi ars din întâmplare...

- Doamne Bridgerton?

Dar cum să îi ardă rochia? Ar fi trebuit să nu fie îmbrăcată, iar asta era o provocare...

- Mă ascuți? întrebă Sophie. Nu mă ascuți deloc.
- Îmi cer scuze, recunosc eu. Mă ierți. Mă gândeam la altceva.

Te rog, continuă.

Ea începu din nou, și, în încercarea lui de a-i arăta cât de atent este, începu să îi privească buzele. Ceea ce se dovedi a fi fost o greșeală foarte mare. Deodată, nu mai putea să se uite în altă parte și nu putca decât să vrea să o sărute. Știa că dacă unul dintre ei nu ieșea din cameră urgent, avea să facă un lucru pentru care, după aceea, avea să își ceară o mie de scuze. Nu era vorba că n-avea de gând să o seducă. Doar că voia să o facă mai elegant.

- Of, Doamne! spuse el.

Sophie îl privi nelămurită. Nici nu era de mirare. Părea complet idiot. Probabil că nu mai spusese „Of, Doamne!“ de ani de zile. Asta dacă o spusese vreodată. Mama lui mai vorbea așa.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Sophic.

- Mi-am amintit un lucru, spuse el prosteste.

Ea ridică o sprânceană, cu o privire întrebătoare.

- Ceva ce uitasem, rosti Benedict.

- Lucrurile pe care ni le amintim, spuse ea din cale afară de amuzată, sunt adesea lucruri pe care le uitascrăm.

El o privi cu reproș.

- Te rog să mă lași singur puțin.

Ea se ridică imediat.

- Sigur.

Benedict se luptă să nu geamă. Fir-ar să fie. Părea jignită.

Nu voia să îi rănească sentimentale. Avea nevoie ca ea să iasă din cameră numai ca să nu o tragă lângă el în pat.

- E ceva personal, îi spuse încercând să o îmbuneze, dar știind că, probabil, nu făcea decât să se pună pe sine într-o lumină proastă.

- Aha, spuse ea ca și cum ar fi înțeles despre ce e vorba. Vrei să îți aduc oala de noapte?

- Pot să merg până la ea, spuse el, uitând că nu are nevoie să o folosească.

Ea aprobă din cap și așeză cartea de poczie pe una dintre noptiere.

- Te las. Sună când ai nevoie de mine.

- Nu o să te chem ca pe o servitoare, mormăi el.

- Dar eu sunt...

- Nu și pentru mine, spuse.

Tonul era mai dur decât trebuia, dar nu putea să sufere bărbații care profitau de servitoarele neajutate. Gândul că se transforma într-unul dintre acele creaturi dezgustătoare era suficient ca să îi facă scârbă.

- Foarte bine, spuse ea supusă, ca o servitoare.

Apoi aplecă fruntea, ca o servitoare. Benedict era destul de sigur că o făcea numai ca să îl enerveze pe el. Fata ieși din cameră.

În secunda următoare, Benedict sări din pat și fugi la fereastră.

Bine. Nu se vedea nimeni. Își dezbracă pijamaua și o înlocui cu o

perche de pantaloni, o cămașă și o jachetă. Se uită din nou pe fereastră. Tot nu se vedea nimeni.

- Cizme, mormăi, uitându-se prin cameră.

Unde naiba îi erau cizmele? Nu cele bune. Voia perechea cu care putea intra în noroi. Aici erau! Le apucă și se încălță. Înapoi la fereastră. Încă nu era nimeni în curte. Excelent. Benedict puse un picior peste pervaz, apoi pe celălalt, apoi apucă creanga groasă a unui copac din fața ferestrei. De acolo coborî cu ușurință pe pământ. Și se repezi spre lac. Spre lacul cel foarte rece. Ca să facă o baie înghețată.

- Dacă avea nevoie să folosească oala de noapte, putea să spună. Doar am mai văzut așa ceva, mormăi ea pentru sine.

Coborî treptele cu pas apăsător, nesigură ce să facă odată ajunsă acolo. Mergea acolo pentru că nu știa ce altceva să facă. Nu înțelegea de ce lui îi era greu să o trateze ca pe o servitoare. Insista că nu lucrează pentru el și că nu trebuie să facă nimic în schimbul găzduirii, dar imediat după aceea o asigura că îi va găsi de lucru în casa mamei sale. Dacă ar fi tratat-o ca pe o servitoare, nici ei nu i-ar fi fost greu să își amintească statutul ei de copil ilegitim. Și nici n-ar fi uitat că el făcea parte din înalta societate și dintr-una dintre cele mai bogate și mai influente familii. Atunci când el o trata ca pe o persoană, spre deosebire de ceilalți oameni sus-puși, care se purtau ca și cum servitorii nu ar fi fost oameni reali, îi amintea de noaptea balului mascat, când fusesc, pentru o singură scară perfectă, o doamnă grațioasă și strălucitoare. Genul de femeie care avea dreptul să viseze la un viitor alături de Benedict Bridgerton.

Se purta ca și cum chiar ar fi plăcut-o. Poate chiar o plăcea. Dar asta era cea mai crudă întorsătură, fiindcă o făcea să îl iubească și să creadă, într-un colț al minții, că are dreptul să viseze la el. Apoi, inevitabil, trebuia să își amintească adevărul, și asta durea al naibii.

- Aici erai, domnișoară Sophie!

Fata ridică privirea de pe crăpăturile din parchet și o văzu pe doamna Crabtree care cobora treptele.

- Bună ziua, doamnă. Cum merge tocănița?

- Bine, spuse menajera, absentă. Nu prea avem morcovi, dar cred că o să fie gustoasă și așa. L-ai văzut cumva pe domnul Bridgerton?

Sophie clipi, surprinsă de întrebare.

- E la el în cameră. Am fost acolo acum un minut.

- Acum nu mai e acolo.

- Cred că avea nevoie să folosească oala de noapte.

Doamna Crabtree nici măcar nu roși. Era genul de conversație obișnuită între servitori.

- Dacă avea nevoie, nu a mers prea bine. Dacă mă înțelegi. În cameră mirosea a flori de primăvară.

Sophie se încruntă.

- Și el nu era acolo?

- Nici urmă.

- Nu știu unde se putea duce.

Doamna Crabtree își puse mâinile în șold.

- Îl caut cu jos. Tu urcă și caută acolo. Una dintre noi sigur îl găsește.

- Nu știu dacă e o idee bună. Dacă a plecat din cameră, probabil că a avut un motiv serios. Cred că nu vrea să fie găsit.

- Dar e bolnav, protestă doamna Crabtree.

Sophie se gândi puțin, apoi își aminti de chipul lui, strălucind și odihnit.

- Nu știu, doamnă, spuse ea într-un târziu. Cred că se preface că e bolnav.

- Nu fi prostuță. Domnul Bridgerton n-ar face așa ceva, o certă bătrâna.

Sophie ridică din umeri.

- Nici eu nu aș fi crezut una ca asta, dar chiar nu mai pare deloc boinov.

- Datorită tonicelor mele, spuse doamna Crabtree aprobatcare. Ți-am spus că o să-i fie de mare ajutor.

Sophie știa că domnul Crabtree arunca tonicul în tufișul de trandafiri. Știa și despre efectul lui. Nu era o imagine frumoasă. Nu știa exact cum, dar reuși să zâmbească și să dea din cap.

- Mie mi-ar plăcea să știu unde s-a dus, continuă doamna Crabtree. Nu ar trebui să se dea jos din pat. Și o știe foarte bine.

- Sunt sigură că se întoarce curând, spuse Sophie. Între timp, aveți nevoie de ajutor la bucătărie?

Îngrijitoarea clătină din cap.

- Nu. Tocănița trebuie doar lăsată pe foc. În plus, domnul Bridgerton m-a certat pentru că te-am lăsat să muncești.

- Dar...

- Nu avem ce discuta, te rog, o întrerupsc doamna Crabtree. Arc dreptate, sigur. Ești oaspete aici. Nu ar trebui să ridici niciun deget.

- Nu sunt oaspete, protestă Sophie.

- Atunci ce ești?

Sophie nu știu ce să răspundă. Într-un târziu, spuse:

- Nu știu. Dar sigur nu sunt oaspete. Un oaspete nu ar fi... Ar fi...

Se străduia să își dea seama ce simte.

- Un oaspete e cineva din aceeași clasă socială, sau măcar apropiată. Un oaspete nu a servit niciodată pe nimeni, nu a lustruit podele și nu a golit oale de noapte. Un oaspete este...

- Oricine e invitat de stăpânul casei, replică doamna Crabtree. De asta e bine să fii stăpân. Poți să faci ce vrei. Și nu e cazul să mai vorbești așa despre tine însăși. Dacă domnul Bridgerton te vrea drept oaspete, atunci acceptă asta și bucură-te. Când te-ai simțit atât de bine ultima dată, fără să fie nevoie să muncești din rășputeri?

- Dar nu mă poate avea drept oaspete, spuse Sophie încet. Dacă ar fi așa, trebuia să existe cineva care să ne păzească și să-mi protejeze reputația.

- Ca și cum eu aș permite ceva necuviincios la mine în casă, se răsti doamna Crabtree.

- Sigur că nu ați permite, o asigură Sophie. Dar când e vorba de reputații, aparențele sunt la fel de importante ca faptele. În ochii societății, menajera nu poate avea rol de însoțitor, oricât de strictă ar fi și oricât de pure i-ar fi valorile.

- Dacă e adevărat, protestă doamna Crabtree, atunci ai nevoie de

un însoțitor, domnișoară.

- Nu fii prostuță. Nu am nevoie, fiindcă nu fac parte din aceeași clasă socială. Nimănui nu îi pasă dacă o cameristă locuiește și lucrează în casa unui burlac. Nimeni nu o respectă mai puțin și nimeni care ar vrea-o de soție nu s-ar gândi că e o stricată.

Sophie ridică din umeri.

- Așa e lumea. E clar că așa gândește și domnul Bridgerton, fie că recunoaște, fie că nu, fiindcă nu a spus niciodată că nu e potrivit ca eu să fiu aici.

- Mie nu-mi place, anunță doamna Crabtree. Nu îmi place deloc.

Sophie zâmbi. Era frumos din partea bătrânei să se preocupe de ea.

- Cred că o să merg la plimbare, dacă nu aveți nevoie de ajutor. Apoi adăugă, zâmbind: Dacă tot sunt în poziția asta incertă. Nu sunt eu oaspete, dar e prima dată după mulți ani când nu sunt nici servitoare, așa că vreau să mă bucur cât pot de timpul liber.

Doamna Crabtree o bătu, prietenește, pe umăr.

- Așa să faci, domnișoară. Și culege o floare și pentru mine.

Sophie zâmbi larg și se îndreptă spre ușă. Era o zi minunată, parcă prea călduroasă și însorită, iar în aer plutea parfumul primelor flori de primăvară. Nici nu-și mai amintea când se plimbase ultima dată numai de plăcere. Benedict îi povestise că exista un lac în apropiere, și ea se gândi să îl caute, ca să își înmoaie piciorul în apă, dacă avea suficient curaj. Zâmbi spre soare. Poate că aerul era cald, dar cu siguranță că apa era încă foarte rece, atât de devreme în mai. Dar i-ar fi plăcut oricum. Orice era plăcut în materie de relaxare, liniște și pace.

Se opri o clipă, încruntându-se spre orizont. Benedict spusese că lacul e la sud de casă, nu? Un drum spre sud trecea printr-o zonă cu pădure deasă, dar cu siguranță că o mică excursie nu-i strica. Sophie o luă prin pădure, pășind peste rădăcini și dând la o parte ramuri pe care le elibera neatentă după sine. Soarele abia dacă pătrundea prin frunzișul de deasupra, iar dedesubt părea a fi mai mult seară decât miezul zilei.

Înainte se vedea un luminiș, unde probabil că era iazul. Pe

măsură ce se apropia, vedea din ce în ce mai clar cum soarele strălucește într-un ochi de apă. Oftă, mulțumită că se îndreaptă în direcția potrivită. Dar când se apropie și mai mult auzi sunetele scoase de cineva care se scâlda și își dădu seama, curioasă și speriată, că nu e singură. Era la mică distanță de marginea apei, așa că oricine era acolo o putea vedea cu ușurință. Se ascunse repede în spatele unui copac gros. Dacă ar fi avut ceva mai multă minte, s-ar fi întors în fugă acasă. Dar era foarte curioasă să afle cine e nebunul care se scâlda la început de primăvară.

Cu mișcări lente, pe tăcute, se strecură din spatele copacului, încercând să rămână cât putea de ascunsă. În lac era un bărbat. Un bărbat gol. Un bărbat gol care era... Benedict.

Capitolul XI

În Londra continuă războiul cameristelor. Lady Penwood le-a spus altor trei doamne, printre care și foarte populara vicontesă moștenitoare Bridgerton, că doamna Featherington este o hoată fără scrupule.

Doamna Featherington, la rândul ei, a spus că reședința lui lady Penwood este o casă de sclavi și a vorbit despre felul în care a fost tratată acolo camerista ei, al cărei nume, am aflat, nu este Estelle, așa cum se afirma la început, și care nici nu este din Franța. Pe fată o cheamă Bess și s-a născut în Liverpool.

Lady Penwood a plecat pufnind, urmată de fiica ei, domnișoara Rosamund Reiling. Cealaltă fiică, Posy, care purta o rochie verde tare prost aleasă, a rămas puțin în urmă, încercând, parcă, să se scuze. Mama ei s-a întors și a apucat-o de mânecă, târând-o mai departe.

Autoarea acestor rânduri nu alcătuiește liste de invitați la evenimente sociale, dar e greu de crezut că familia Penwood va fi pe lista următoarei serate a doamnei Featherington.

DIN JURNALUL DE SOCIETATE AL
LUI LADY WHISTLEDOWN, 7 MAI 1817

Nu trebuia să mai rămână acolo. Era greșit. Foarte greșit. Și cu toate astea, Sophie nu făcu nicio mișcare. Găsi o piatră mare și plată, ascunsă după un tufiș și se așeză, fără să-și ia ochii de la el. Era gol pușcă. Parcă tot nu îi venea să creadă. Era, desigur, ascuns în parte de luciul apei, care îi ajungea până la piept. Partea de jos a pieptului, chicoti ea în gând. Sau poate că gândul trebuia reformulat. Din păcate, partea de jos era ascunsă sub apă.

Sophie era inocentă, dar foarte curioasă. Și mai mult decât îndrăgostită de bărbatul ăsta. Oare era așa de rău să își dorească o pală de vânt suficient de puternică pentru a genera niște valuri, care să se îndepărteze de trupul lui și să-l lase descoperit?

Foarte bine, poate că era rău. Ea era rea. Dar nu îi păsa. Își petrecuse toată viața fiind cuminte și prudentă. Numai într-o singură noapte din viața ei fragedă uitase de orice. Acea fusese cea mai incitantă, magică și minunată noapte.

Așa că decise să nu plece și să vadă ce era de văzut. Nu avea nimic de pierdut. Nu lucra nicăieri, nu avea speranța că va găsi vreun post, dacă Benedict nu o ducea la mama sa și, oricum, știa că asta nu era o idee bună. Așa că se așeză mai bine. Încercă să nu se miște și ținu ochii larg deschiși.

Benedict nu fusese niciodată genul de bărbat suspicios și cu siguranță nu pretindea că ar avea vreun al șaselea simț, dar, o dată sau de două ori în viață, trăise momente foarte intense, asemănătoare cu un fior prevestitor.

Prima dată fusese la moartea tatălui său. Nu vorbise nimănui despre asta, nici chiar fratelui său mai mare, Anthony, care fusese devastat de deces. În acea după-amiază, el și fratele său se

întrecuseră prin câmp, în Kent, cu caii. La un moment dat avusese un sentiment ciudat, ca de amorțală, urmat de o pulsație în tâmpile. Nu fusese chiar o durere, dar îi tăiase respirația și îi provocase teroare.

Pierduse cursa, evident. E greu să ții hăturile când nu-ți mai simți degetele. Atunci când se întorseseră acasă, descoperise că spaima sa avea o explicație. Tatăl lor murise deja, după o criză provocată de înțepătura unei albine. Lui Benedict încă nu îi venea să creadă că un bărbat atât de puternic și plin de viață fusese ucis de o înțepătură, dar altă explicație nu exista.

A doua oară, senzația fusese diferită. Era în noaptea balului mascat, înainte să o vadă pe femeia în rochie argintie. Ca și înainte, avusese senzația în brațe și picioare, doar că de data asta nu mai era amorțală, ci un fior, ca și cum ar fi revenit la viață după ani lungi de adormire.

Se răsucise și înțeleșese că ea era motivul pentru care venise la bal, motivul pentru care trăia în Anglia. Ba chiar, la naiba, motivul pentru care se născuse. Dar ea plecase, dispăruse, și îi arătase că se înșela. Oricum, atunci crezuse toate astea și, dacă ea nu ar fi plecat, i le-ar fi dovedit și ei.

Acum, în lac, cu apa atingându-i pielea chiar deasupra buricului, avu din nou senzația că e mai viu decât cu câteva secunde înainte. Era plăcut, incitant, ca un val brusc de emoții pozitive. La fel ca și data trecută. Atunci când o întâlnise pe ea. Urma să se întâmple ceva. Sau poate că era cineva prin apropiere. Iar el era gol ca în ziua în care se născuse. Nu avea niciun avantaj în postura asta, fiindcă nu era într-un așternut de mătase cu vreo domnișoară lângă el. Sau sub el.

Făcu un pas spre mijlocul lacului, unde apa era mai adâncă, strivind pătura de plante cu degetele de la picioare. Acum apa ajungea ceva mai sus. Îi era foarte frig, dar măcar era acoperit. Privi spre mal, spre copaci și tufișuri. Sigur era cineva acolo. Nimic altceva nu ar fi putut explica fiorul care acum îi cuprinsese tot trupul.

Dacă simțea așa ceva aproape scufundat în apă rece, deși părțile

semnificative i se micșoraseră aproape de tot, iar asta nu era ceva ce să-ți dorești să îți imaginezi, ca bărbat, însemna că era un fior destul de puternic.

- Cine e acolo? strigă el.

Niciun răspuns. Nu se aștepta la vreunul, dar meritase încercarea. Îngustă pleoapele, încercând să vadă pe mal și răsucindu-se de jur împrejur. Nu văzu nimic în afară de mișcarea frunzelor în vânt, dar la un moment dat știu sigur cine era.

- Sophie!

Auzi pe cineva tresărind, apoi mișcare.

- Sophie Beckett! strigă el, dacă fugi de mine, jur că vin după tine așa cum sunt, fără haine!

Zgomotele care veneau dinspre mal se mai potoliră.

- O să te prind, continuă, pentru că sunt mai puternic și mai rapid. Și s-ar putea să simt că e cazul să te țin, doar ca să fii sigur că nu scapi.

Fata nu se mai mișcă.

- Așa te vreau. Acum ieși la vedere, spuse pe un ton apăsător.

Ea nu apărău.

- Sophie, spuse el pe un ton amenințător.

După un moment de liniște, se auziră câțiva pași ezitanți, apoi o văzu apărând pe mal, într-una dintre rochiile oribile pe care ar fi vrut să ie arunce în Tamisa.

- Ce cauți aici? ceru el să știe.

- Am ieșit la plimbare. Ce faci tu aici? răspunse ea. Parcă erai bolnav. Nu se poate să fie bine ce faci acolo, spuse ea, fluturând o mână în direcția lui.

El îi ignoră întrebarea și comentariul.

- M-ai urmărit?

- Sigur că nu, răspunse ea, iar el simți că e sinceră.

Nu credea că se poate preface atât de bine.

- Nu te-aș urmări niciodată spre un iaz în care vrei să înoți. Ar fi indecent.

Apoi se înroși până în vârful urechilor, fiindcă știa bine amândoi că argumentul ei nu era deloc valabil. Dacă într-adevăr i-

ar fi păsător de decență, ar fi plecat în secunda în care îl văzuse, din întâmplare sau nu.

El ridică o mână din apă și arată spre ea, răsucind încheietura ca să îi facă semn să se întoarcă.

- Stai cu spatele și așteaptă, ordonă el. Durcăză numai un minut să mă îmbrac.

- Plec spre casă chiar acum. O să ai mai multă intimitate...

- Rămâi pe loc, spuse el ferm.

- Dar...

El încrucieșă brațele.

- Ți se pare ție că vreau să discutăm despre asta?

Ea se uită la el cu o privire războinică.

- Dacă fugi, o să te prind, o avertiză.

Sophie măsură din ochi distanța dintre ei și încercă să își dea seama cât de departe era casa. Dacă el se îmbrăca, poate că ar fi scăpat. Dacă nu...

- Sophie, se vede că te gândești intens. Nu te mai chinui să faci calcule și lă ce-ți spun.

Fetei îi zvâcni un picior. Nu știa dacă ar fi vrut să fugă sau doar să se răsucescă.

- Acum, ordonă el.

Oftând și protestând nemulțumită, Sophie își încrucieșă brațele și se răsuci, uitându-se fix la un nod din scoarța unui copac.

Bărbatul ăsta imposibil nu se obosea să facă mai puțin zgomot fiindcă era ea acolo, iar ea nu se putea opri să nu asculte și să nu încerce să își dea seama ce provoacă fiecare zgomot. Acum ieșea din apă. Acum își lua pantalonii, acum... Nu avea rost. Imaginația ei nu putea fi oprită.

Ar fi trebuit să o lase să se întoarcă acasă. În loc să o oblige să aștepte, jenată și îngrozită, în timp ce el se îmbrăca. Avea pielea fierbinte și era sigură că are toate nuanțele de roșu în obraji. Un domn ar fi lăsat-o să fugă la ea în cameră și să nu mai iasă de acolo cel puțin trei zile, în speranța că toată încurcătura va fi fost uitată. Dar Benedict Bridgerton era hotărât să nu se poarte ca un domn în după-amiaza aceasta, fiindcă, atunci când ea mișcă un

picior, numai ca să-și dezmoștească degetele amorțite, el se răsti aproape imediat:

- Nici să nu-ți treacă prin cap.
- Nu voiam să fug, protestă ea. Îmi amorțise piciorul.

Și grăbește-te! Nu poate să dureze atât să te îmbraci.

- Chiar așa? spuse el.
- Faci asta numai ca să mă chinuiești.
- Poți să te întorci oricând vrei, spuse el amuzat. Te asigur că te-am rugat să te întorci de dragul sensibilității tale, nu a mele.
- Stau bine, îi răspunse ea.

După ceea ce ei i se păru o oră, dar probabil că erau numai câteva minute, îl auzi spunând:

- Poți să te întorci.

Sophie aproape că se temea. Benedict avea exact genul de simț al umorului sadic care l-ar fi determinat să îi spună asta înainte să fie complet îmbrăcat. Decise să aibă încredere în el, nu că ar fi avut de ales, așa că se întoarse. Spre ușurarea și, dacă era sinceră, puțin spre dezamăgirea ei, ere îmbrăcat decent, în ciuda petelor de umezeală.

- De ce nu m-ai lăsat să fug acasă? întrebă ea.
- Te voiam aici, răspunse el simplu.
- Dar de ce?

El ridică din umeri.

- Nu știu. Ca să te pedepsesc, poate, fiindcă m-ai spionat.
- Eu nu... negă ea automat, dar se întrerupse, fiindcă el avea dreptate.

- Fată deșteaptă, șopti el.

Ea se uită urât. I-ar fi plăcut să răspundă ceva amuzant și ironic, dar simțea că orice ar fi spus ar fi avut efectul contrar, așa că tăcu. Mai bine să fii o proastă tăcută, decât una vorbăreață.

- E foarte nepolitic să încalci intimitatea gazdei tale, spuse el, cu mâinile în șold și reușind să pară autoritar și relaxat în același timp.

- A fost o întâmplare, spuse ea.
- Asta cred, da. Dar chiar dacă nu intenționezi să mă spionezi, e

adevărat că, atunci când ai avut ocazia, ai făcut-o.

- Poți să mă acuzi?

El rânji.

- Absolut deloc. Și eu aș fi făcut același lucru, în locul tău.

Ea rămase cu gura căscată.

- Nu te prefăce că ești ofensată.

- Nu mă prefăc.

Benedict se aplecă spre ea.

- Adevărul este că eu sunt flatat.

- Era curiozitate și atât, te asigur, spuse ea.

El zâmbi șiret.

- Deci îmi spui că ai fi rămas la spectacol, indiferent cine ar fi fost bărbatul gol din lac?

- Sigur că nu!

- După cum spuneam, repetă el, sprijinindu-se de un copac. Sunt flatat.

- Acum că ne-am lămurit, mă întorc acasă, spuse ea, pufnind.

Reușise să facă numai doi pași înainte ca el să o apuce de rochie.

- Nu prea cred.

Sophie se răsuci și oftă exasperată:

- Sunt mai mult decât jenată. Ce mai vrei de la mine?

Încet, Benedict o trase spre el.

- E o întrebare foarte interesantă, murmură.

Sophie încercă să se opună, dar nu se putea pune cu forța lui.

Se împiedică puțin, apoi se trezi la numai câțiva centimetri de el.

Brusc, aerul păru fierbinte, iar ea nu mai știa unde să țină mâinile.

Era înfiorată, inima îi bătea să-i iasă din piept și bărbatul ăsta se

uita pur și simplu la ea, fără să se miște, fără să o tragă și mai

aproape. O privea, pur și simplu.

- Benedict? șopti ea, uitând de numele de familie.

El zâmbi. Era un zâmbet vag, atoateștiutor, care o înfioră și îi provocă senzații într-o zonă până atunci neștiută.

- Îmi place când îmi spui pe nume.

- Nu am vrut, spuse ea.

El îi atinse buzele cu un deget.

- Taci, o admonestă. Nu-mi spune așa ceva. Nu știi că nici un bărbat nu vrea să audă așa ceva?

- Nu am prea multă experiență cu bărbații, spuse ea.

- Asta, pe de altă parte, e ceva ce ne place să auzim.

- Serios? întrebă ea, neîncrezătoare.

Știa că bărbaților le place să se însoare cu femei inocente, dar Benedict nu voia să o ia de nevastă. El o mângâie pe obraz cu buricele degetelor.

- Asta e ce vreau să aud de la tine.

Sophie lăasă să îi scape un sunet mic. Voia să o sărute. Era cel mai minunat și mai îngrozitor lucru care se putea întâmpla. Dar, vai, cum își mai dorea să o sărute. Știa că mâine o să îi pară rău. Chicoti temătoare. Pe cine păcălea? O să regrete și peste zece minute. Dar petrecuse doi ani gândindu-se la el, amintindu-și cum se simțise în brațele lui. Nu era sigură că va reuși să trăiască o viață fără cel puțin încă o amintire cu el.

Degetul lui alunecă spre tâmpla ei, desenă conturul sprâncenei și ajunse la nas.

- Ești așa de frumoasă! Parcă ai fi o zână din povești, șopti.

Uneori îmi spun că nu se poate să fii reală.

Singurul ei răspuns fu o inspirație rapidă.

- Cred că o să te sărut, șopti el.

- Crezi?

- Cred că trebuie să te sărut, spuse, parcă nevenindu-i să creadă. E ca respirația. Nu am de ales.

Sărutul era foarte tandru. Buzele lui le mângâiară pe ale ei, ușor ca un fulg, înainte și înapoi, abia atingând-o. Sophie i se tăie respirația. Dar era ceva mai mult, ceva ce o amețea și o făcea să simtă că leșină. Se sprijini de umerii lui, întrebându-se de ce se simțea așa de ciudat, de ce își pierduse echilibrul. Apoi, deodată, știu... Era la fel ca înainte. Felul în care buzele lui le atingeau pe ale ei, felul seducător și afectuos, nu brutal, totul era la fel ca în seara balului mascat. După doi ani în care visase la asta, acesta era momentul cel mai minunat din viața ei.

- Plângi, spuse el, atingându-i obrazul.

Sophie clipi, apoi ridică mâna și șterse lacrimile pe care nici nu le simțise.

- Vrei să mă opresc? îi șopti.

Ea clătină din cap. Nu voia să se oprească. Voia să o sărute așa cum o sărutase la bal, transformând mângâierea tandră într-una mai pasională. Apoi voia să o mai sărute o dată, fiindcă acum nu conta dacă e miezul nopții. Nu mai trebuia să fugă. Și voia ca el să știe că ea este femeia de la bal. În același timp se ruga cu ardoare ca el să nu-și dea seama niciodată. Era confuză și... Și el o sărută din nou.

De data asta cu adevărat, cu foc, limba lui căutând-o pe a ei, cu toată pasiunea și dorința pe care ar fi putut-o visa o femeie. O făcea să se simtă frumoasă, prețioasă. O trata ca pe o femeie, nu ca pe o servitoare și, înainte de acel moment, ea nu știuse exact cât de mult îi lipsea să simtă că e considerată o ființă umană. Lumea bună, aristocrația, nu vedea servitorii și încerca să nu îi audă. Când cineva din înalta societate era obligat să converseze cu ei, dialogul era scurt și la obiect.

Dar atunci când Benedict o săruta, ea simțea că există. Atunci când o săruta, o făcea cu tot trupul. Buzele lui, care începuseră prin a se apropia cu atâta grijă, erau acum pasionale și insistente. Mâinile lui, mari și puternice, o țineau aproape de el cu o forță care îi tăia respirația. Iar trupul lui, Doamne, ar fi trebuit să fie ilegal felul în care o strângea, căldura pe care o emana și care trece prin haine și îi ardea sufletul. O făcea să tremure și să se topească. O făcea să își dorească să i se dăruiască. Iar ea jurase că nu va face asta înainte să fie măritată.

- Sophie! murmură el pe un ton răgușit, cu buzele încă lipite de buzele ei. Nu am simțit niciodată...

Trupul ei deveni rigid, fiindcă era aproape sigură că voia să-i spună că nu se mai simțise niciodată astfel, iar ea nu știa ce să gândească despre asta. Pe de o parte, era foarte plăcut să fii singura femeie care îl putea afecta așa, care îi putea provoca o astfel de dorință amețitoare. Pe de altă parte, o mai sărutase și înainte. Atunci nu fusese aceeași tortură minunată? Dumnezeuule,

era cumva geloasă pe ea însăși? El se retrase câțiva centimetri.

- Ce s-a întâmplat?

Scutură ușor din cap.

- Nimic.

Benedict îi ridică bărbia și o privi în ochi.

- Nu mă minți, Sophie. Ce s-a întâmplat?

- Sunt emoționată. Asta e tot, reuși ea să rostească.

El o privi neîncrezător.

- Ești sigură?

- Foarte sigură.

Se retrase din îmbrățișarea lui și făcu câțiva pași, cu brațele strânse la piept.

- Eu nu fac așa ceva, să știi.

Benedict o privi cum se îndepărtează, studiindu-i linia spatelui.

- Știu, spuse el pe un ton scăzut. Nu ești genul de fată care ar face astfel de lucruri.

Sophie râse și, chiar dacă nu îi vedea chipul, Benedict își putea imagina expresia ei.

- De unde știi? îl întrebă.

- Este evident din tot ceea ce faci.

Ea nu se răsuci. Nu spuse nimic. Apoi, înainte să-și dea seama ce face, lui îi scăpă o întrebare foarte ciudată.

- Cine ești, Sophie? Cine ești de fapt?

Ea tot nu se răsuci spre el și, când deschise gura, abia dacă șopti:

- Ce vrei să spui?

- E ceva ciudat la tine, spuse el. Vorbești prea frumos pentru o cameristă.

Ea, jucându-se agitată cu faldurile rochiei, spuse:

- E o crimă să dorești să vorbești corect? Nu poți ajunge prea departe dacă nu știi să te exprimi.

- S-ar putea spune, rosti el cu o voce blândă, că tu nu ai ajuns prea departe.

Postura ei deveni și mai rigidă. Strânse din pumni. Apoi, când el aștepta să spună ceva, ea începu să se îndepărteze.

- Așteaptă! o strigă.

O prinse din urmă din trei pași și o apucă de încheietură, forțând-o să îl privească.

- Nu pleca, îi spuse.

- Nu obișnuiesc să rămân în compania celor care mă insultă.

Benedict tresări. Îi era clar că își va aminti mercu privirea ei rănită.

- Nu te insultam, și știi asta. Spuneam adevărul. Nu ești făcută să fii cameristă, Sophie. Mie mi-e clar și ar trebui să-ț fie și ție.

Ea râse aspru și fără umor, așa cum nu o mai auzise niciodată.

- Și ce propui, domnule Bridgerton? Să lucrez ca guvernantă?

Lui Benedict i se părea o idee foarte bună, și chiar începu să îi spună asta, dar ea îl întrerupse.

- Cine crezi că m-ar angaja?

- Ei bine...

- Nimeni, îl repezi ea. Nu m-ar angaja pentru că nu am recomandări și sunt prea tânără.

- Și prea frumoasă, spuse el cu amărăciune.

Nu se gândise niciodată prea mult la cum trebuia să fie o guvernantă, dar știa că, de obicei, acestea erau angajate de stăpânele caselor. Și bunul simț îi spunea că nicio mamă nu dorea să aducă o fată atât de tânără și de frumoasă în căminul ei. Uite ce pățise Sophie în casa lui Phillip Cavender.

- Ai putea fi domnișoara de casă a unei doamne, sugeră el. Măcar atunci nu ai goli oale de noapte.

- Te-ai mira, murmură ea.

- Poate să îi ții companie unei doamne mai în vârstă?

Ea oftă. Era un sunet trist și obosit, care aproape că îi frânse inima lui Benedict.

- E frumos din partea ta că încerci să mă ajuți, dar am încercat deja să fac toate astea. În plus, nu sunt responsabilitatea ta.

- Ai putea să fii.

Ea îl privi surprinsă. Atunci, Benedict știu că trebuie să o aibă. Exista o legătură între ei. O relație ciudată, inexplicabilă, pe care o simțise numai o singură dată înainte, cu misterioasa femeie de la balul mascat. Deși ea nu mai era, dispărută ca prin minune, Sophie

era reală. Obosise să alerge după un miraj. Voia o femeie pe care să o poată vedea și atinge.

Și ea avea nevoie de el. Poate că nu știa încă, dar așa era. Benedict o luă de mână și o trase spre el, prinzând-o atunci când ea își pierdu echilibrul și strângând-o în brațe.

- Domnule Bridgerton! țipă ea.

- Benedict, o corectă el, cu buzele lipite de urechea ei.

- Dă-mi...

- Spune-mi pe nume, insistă el. Putea fi foarte încăpățânat atunci când voia, și nu avea de gând să o lase să scape până nu o auzca rostindu-i numele. Și poate că nici atunci.

- Benedict, spuse ea în sfârșit. Eu...

- Taci.

Îi acoperi buzele, sărutându-i colțurile gurii. Când ea se relaxă în brațele lui, el se îndepărtă foarte puțin, atât cât să o poată privi în ochi. Păreau incredibil de verzi în lumina după-amiezii târzii. Te-ai fi putut îneca în ei.

- Vreau să vii cu mine la Londra, șopti el, cuvintele părăsindu-i buzele înainte să se poată gândi la ce spune. Vino să locuiești cu mine.

Ea îl privi uimită.

- Fii a mea, spuse el cu o voce răgușită și pe un ton nerăbdător. Fii a mea chiar acum. Fii a mea pentru totdeauna. O să îți dau orice îți dorești. Nu vreau decât să fii a mea.

Capitolul XII

Continuă speculațiile legate de dispariția lui Benedict Bridgerton. Conform lui Eloise Bridgerton, care, fiind sora lui, ar trebui să știe astfel de lucruri, tânărul trebuia să revină în Londra acum câteva zile. Dar, așa cum a spus și Eloise, un bărbat de vârsta și înălțimea domnului Bridgerton nu trebuie să îi spună surorii lui mai mici unde se află.

DIN JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN, 9 MAI 1817

- Vrei să fii amanta ta, spuse ea sec.

El o privi nedumerit, deși fata nu era sigură dacă era din cauză că fraza ei era evidentă sau din cauză că lui nu-i plăcuseră cuvintele alese de ea.

- Vreau să fii cu mine, insistă el.

Momentul era foarte dureros, dar ei îi venea să zâmbească.

- Și cum e asta diferit de ceea ce am spus eu?

- Sophie...

- Care e diferența? repetă ea pe un ton deja strident.

- Nu știu.

Păru nerăbdător.

- Cui îi pasă?

- Mie îmi pasă.

- Bine, spuse el încet. Bine. Atunci fii amanta mea. Ca să ai asta.

Sophie abia apucă să tresară înainte ca buzele lui să le sărute pe ale ei cu o pasiune care îi înmuie genunchii. Era ca niciun alt sărut dintre ei doi, plin de dorință și de o furie ciudată. Gura lui o

devora pe a ei, într-un dans pasional, primitiv. Măinile lui erau peste tot. Pe sânii ei, în jurul taliei, chiar și sub rochie. O atingea și o strângea, o mângâia și o ciupea. Și tot timpul o ținea lipită de el, făcând-o să creadă că se va topi pe pielea lui.

- Te doresc, spuse el aspru, sărutându-o la baza gâtului. Te vreau acum. Aici.

- Benedict...

- Te vreau la mine în pat, rosti el cu pasiune. Te vreau și mâine. Și poimâine.

Era rea și neputincioasă și cedă sub impulsul momentului, arcuindu-și gâtul ca să-i permită să o sărute. Gura lui îi provoca fiori care ajungeau până în centrul ființei ei. O făcea să îl dorească, pe el și toate celelalte lucruri pe care nu le putea avea. Și să urască lucrurile pe care le putea avea. Apoi, nu se știe cum, erau împreună culcați pe pământ, iar corpul lui îl acoperea pe jumătate pe al ei. Părea atât de mare și de puternic și, în acel moment, atât de mult al ei. O mică parte din mintea ei încă mai funcționa, iar Sophie știa că trebuie să spună nu, să oprească nebunia, dar, Dumnezeu s-o ajute, nu putea. Nu încă. Petrecuse atât de mult timp visând la el, încercând cu disperare să își amintească mirosul pielii lui și sunetul vocii. În multe nopți numai visele despre el îi țineră tovărășie. Trăise visând la el. Iar ei nu i se îndepliniseră multe visuri. Nu voia să-l piardă, încă, pe acesta.

- Benedict, murmură, atingându-i părul și prefăcându-se că el nu îi propusese să-i fie amantă.

Ea era altcineva. Cu totul alta. Altcineva, nu fiica din flori a contelui mort, care nu avea niciun venit și era obligată să îi servească pe alții. Șoaptele ei îl incitau, iar el, care îi mângâiasc multă vreme genunchiul, începu să urce cu palma, strângând carnea fragedă de pe coapsă. Anii de muncă grea îi modelaseră corpul și fata era slabă, fără rotunjimile atât de la modă pe atunci, însă el nu părea deranjat de asta. De fapt, îi simți inima cum începe să bată mai repede și îl auzi respirând sacadat.

- Sophie, gemu el, căutându-i, din nou, buzele. Am nevoie de tine.

O sărută.

- Simți cât te doresc?

- Și eu am nevoie de tine, șopti.

Era adevărat. În ea ardea un foc care fusese aproape stins timp de mulți ani. La vederea lui Benedict se aprinsese din nou.

Atingerea lui era fierbinte. Degetele se chinuiau să desfacă nasturii din spate ai rochiei prost croite.

- O să ard hainele astea, spuse el, atingându-i cu cealaltă mână pielea fină din spatele genunchiului. O să te îmbrac în mătase și saten.

O sărută pe lobul urechii, apoi atinse cu limba zona sensibilă din apropierea obrazului.

- O să te țin numai în pielea goală.

Sophie deveni rigidă în brațele sale. Reușise să spună singurul lucru care îi putea aminti de ce erau aici, de ce o săruta. Nu era iubire sau vreuna dintre celelalte emoții afectuoase la care visa. Era dorință. Voia să o transforme într-o femeie întreținută. Așa cum fusese și mama ei. Doamne, cât era de tentant. Imposibil de tentant. Îi oferea o viață ușoară, plină de lux. O viață alături de el. Cu prețul sufletului ei.

Nu era chiar așa și nu era o problemă chiar atât de mare. Ar fi putut trăi ca amantă a lui. Beneficiile, și cum ar fi putut considera viața alături de el altceva decât un beneficiu, ar fi putut fi mai mari decât dezavantajele. Dar deși ar fi putut decide să facă asta cu viața și reputația ei, nu putea să îi facă același lucru unui copil. Și cum să nu apară un copil? Toate amantele aveau, până la urmă.

Cu un strigăt chinuit, îl împinse și se smulse de lângă el, rostogolindu-se într-o parte până când ajunsese în genunchi, oprindu-se ca să respire, înainte să se ridice.

- Nu pot face asta, Benedict, spuse ea, abia putând să-l privească.

- Nu înțeleg de ce nu, mormăi el.

- Nu pot să fiu amanta ta.

El se ridică.

- De ce?

Ceva din atitudinea lui o irită. Poate că era tonul arogant, poate insolența poziției în care stătea.

- Fiindcă nu vreau, îl repezi ea.

El o privi cu pleoapele îngustate, nu suspicios, ci furios.

- Acum câteva secunde voiai.

- Nu e cinstit, spuse ea încet. Nu gândeam limpede.

El ridică bărbia într-un gest provocator.

- Nu era cazul să te gândești. Asta e ideea.

Ea roși, apoi își închise nasturii. Reușise foarte bine să o determine să nu gândească. Aproape că renunțase la o viață morală cu un singur sărut.

- Nu vreau să fiu amanta ta, spuse din nou.

Poate că, dacă o spunca de suficiente ori, avea să fie mai sigură că el nu va reuși să o convingă.

- Și ce o să faci? șuicră el. O să fii cameristă?

- Dacă trebuie.

- Preferi să fii servitoare, să cureți argintăria și oalele de noapte, decât să vii să locuiești cu mine.

Ea spuse un singur cuvânt, pe un ton scăzut. Era adevărul.

- Da.

Benedict o privi furios.

- Nu te cred. Nimeni nu ar alege așa.

- Eu am ales așa.

- Ești proastă.

Ea nu răspunse.

- Înțelegi la ce renunți? insistă el, agitându-și mâna în timp ce vorbea.

Sophie își dădu seama că îl jignise. Îl rănise și îi insultase orgoliul, și acum reacționa ca un urs lovit. Sophie aprobă din cap, deși el nu se uita la ea.

- Aș putea să-ți ofer orice ți-ai dori. Haine, bijuterii... Și lasă asta. Aș putea să-ți ofer un acoperiș deasupra capului. Cece ce e mai mult decât ai acum.

- E adevărat, spuse ea încet.

El se aplecă și o privi în ochi, cu pasiune.

- Aș putea să-ți ofer totul.

Cumva, ea reuși să își îndrepte spatele și să nu plângă. Ba chiar reuși să spună, pe un ton egal:

- Dacă tu crezi că asta înseamnă totul, atunci cu siguranță că nu poți înțelege de ce sunt obligată să te refuz.

Făcu un pas în spate, intenționând să se întoarcă la cabană și să-și strângă bocculuța. Dar el nu terminase de vorbit, fiindcă o opri cu un „Unde te duci?“ strident.

- Înapoi la casă, spuse ea. Ca să îmi fac bagajul.

- Și unde ai de gând să pleci, cu bagaj cu tot?

Ea rămase cu gura căscată. Doar nu se aștepta să rămână.

- Ai unde să lucrezi? întrebă el. Ai unde să te duci?

- Nu. Dar...

El își puse mâinile în șold și se uită la ea.

- Crezi că o să te las să pleci pur și simplu, fără bani și fără perspectivă?

Sophie era atât de surprinsă încât începu să clipească foarte des.

- Ei bine... se bâlbâi ea. Nu m-am gândit că...

- Nu te-ai gândit. Nu, o repezi el.

Ea îl privi, cu ochii mari și buzele desfăcute, nevenindu-i să creadă ce aude.

- Proasto, o ocări el. Ai idee cât de periculoasă e lumea asta pentru o femeie singură?

- Da. Chiar știu, reuși ea să răspundă.

Dacă o auzise, el nu lăsă să se vadă, ci doar continuă să vorbească despre bărbații care profită de femeile lipsite de apărare și despre o soartă mai rea decât moartea. Sophie nu era sigură, dar i se păru că aude și cuvintele „friptură și budincă.“ Cam pe la jumătatea tiradei, fata nu mai reuși să îl asculte. Îi privea gura. Îi auzea tonul și încerca să înțeleagă faptul că el părea foarte preocupat de bunăstarea ei, deși tocmai fusese refuzat.

- Mă ascuți, măcar? întrebă el.

Sophie făcu un gest ciudat, care părea o combinație de aprobare și negație. Benedict ocări încet.

- Asta e, anunță el. Vii cu mine la Londra.

Cuvintele o treziră.

- Am spus că nu!

- Nu trebuie să fii amanta mea, spuse el cu obidă. Dar nu te las să încerci să te descurci singură.

- Mă descurcam onorabil înainte să te cunosc pe tine.

- Onorabil? spuse el furios. La familia Cavender? Asta crezi tu că înseamnă onorabil?

- Nu e cinstit!

- Și tu nu ești prea inteligentă.

Lui Benedict i se păruse că e foarte rezonabil, chiar dacă, poate, puțin prea insistent. Sophie, clar, nu credea la fel, fiindcă spre surpriza lui se trezi cu fața în sus, pe pământ, după un croșeu de dreapta livrat cu competență.

- Să nu cumva să mă mai faci vreodată proastă, șuieră ea.

Benedict clipi, încercând să-și recapete vederea.

- Eu nu...

- Ba da, spuse ea încet și cu furie.

Apoi se răsuci pe călcâie și, înainte să apuce să plece, el realiză care e singura cale de-a o opri. Nu avea cum să se ridice încă, amețit cum era, așa că întinse mâinile și o apucă de gleznă, apoi o trase lângă el, în praf. Nu era o manevră prea elegantă, dar nu avea altceva de făcut. În plus, ea începuse, dând în el.

- Nu pleci nicăieri, se răsti el.

Sophie ridică privirea și se curăță de țărână, privindu-l furioasă.

- Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva, spuse ea.

Benedict îi eliberă glezna și se ridică puțin.

- Să crezi.

- Ești un...

El ridică o mână.

- Nu spune nimic. Te implor.

Ea îl privi cu ochii mari.

- Mă implori?

- Îți aud vocea, o informă el, deci probabil că vorbești.

- Dar...

- Cât despre implorat, o întrerupse el, te asigur că a fost numai

un fel de-a spune.

Ea deschise gura ca să spună ceva, apoi se gândi mai bine, închizând gura cu expresia unui copil supărat. Benedict respiră scurt, apoi îi oferi mâna. Era în țărână, până la urmă, și era clar că nu îi face prea mare plăcere. Sophie se uită scârbită la mâna lui, apoi îl privi în ochi atât de feroce că Benedict se întrebă dacă nu cumva îi crescuseră coarne. Tăcând în continuare, ea se ridică fără ajutorul lui.

- Cum îți place, murmură el.

- Niște cuvinte nefericit alese, îl repezi ea.

Apoi se îndepărtă cu pas grăbit. Benedict era în picioare de această dată, așa că nu mai simți nevoia să o oprească. În loc de asta, se ținu după ea, rămânând la numai doi pași în urmă, ceea ce, era sigur, o scotea din sărite. După cam un minut, ea se întoarse și îi spuse:

- Te rog să mă lași în pace.

- Mă tem că nu pot, spuse el.

- Nu poți, sau nu vrei?

El se gândi o clipă.

- Nu pot.

Ea îi aruncă o privire supărată și continuă să meargă.

- Și mie mi-e greu să cred, strigă Benedict, urmărind-o în continuare.

Sophie se opri și se răsuci spre el.

- Imposibil.

- Nu mă pot abține, ridică el din umeri. Nu vreau deloc să te las să pleci.

- A nu vrea e foarte diferit de a nu putea.

- Nu te-am salvat de Cavender numai ca să te las să-ți distrugi viața.

- Nu e alegerea ta.

Avea dreptate, dar el nu era pregătit să admită așa ceva.

- Poate că nu, dar o să aleg oricum. Vii cu mine la Londra. Nu avem ce discuta.

- Încerci să mă pedepsești fiindcă te-am refuzat.

- Nu e așa, spuse el încet, gândindu-se în timp ce răspundea. Nu fac asta. Mi-ar plăcea să te pedepsesc și chiar cred că ai merita, dar nu asta fac.

- Atunci de ce o faci?

- E pentru binele tău.

- Țsta e cel mai condescendent și arogant...

- Sunt sigur că așa e, recunosc eu el. Oricum, în această situație și în acest moment, eu știu ce e mai bine pentru tine, iar tu, nu. Așa că nu mai da în mine, o avertiză el.

Sophie își privi pumnul, pe care nici nu realizase că îl pregătise să lovească. O transforma într-un monstru. Nu exista altă explicație. Nu credea că mai lovise pe cineva vreodată, iar acum, uite, era să dea a doua oară în aceeași zi. Fără să se uite în altă parte, își desfăcu pumnul, întinse degetele și numără până la trei.

- Cum, spuse cu o voce foarte scăzută, intenționezi să mă oprești din a merge pe drumul meu?

- Contează? întrebă el, ridicând din umeri. Sunt sigur că o să îmi vină o idee.

Ea rămase cu gura căscată.

- Adică ai fi în stare să mă legi...

- Nu am spus așa ceva, o întrerupse el, rânjind larg. Da ideea este bună.

- Ești dezgustător, se răsti.

- Iar tu vorbești ca croina unui roman prost scris, îi răspunse el. Ce citeai de dimineață?

Sophie simți cum i se încordează mușchii obrazului și cum maxilarul îi devine rigid. Avea dinții încheștați. Cum reușea Benedict să fie cel mai minunat și cel mai înfiorător bărbat, în același timp? Nu putea înțelege. Acum, totuși, partea oribilă avea câștig de cauză iar ea era sigură. Împotriva logicii, că, dacă mai rămânea cu el numai un minut, avea să îi explodeze capul.

- Plec! spuse, după părerea ei, dramatic și hotărât.

Dar el răspunse cu un zâmbet și spuse:

- Vin și eu cu tine.

Și ființa îngrozitoare rămase cu doi pași în urma ei până ajunseră

acasă.

Benedict nu încerca cu tot dinadinsul să enerveze vreodată pe cineva, cu excepția fraților și surorilor lui, dar Sophie Beckett trecea diavolul din el. Stătea în pragul ușii ei și o privea împachetând, sprijinit nonșalant de toc, cu piciorul ușor îndoit și cu vârful cizmei de podea.

- Să nu-ți uiți rochia.

Ea îl privi supărată.

- Cea urâtă, adăugă el, ca și cum ar fi fost nevoit să-și explice replica.

- Amândouă sunt urâte, izbucni ea.

O reacție!

- Știu.

Sophie continuă să-și așeze lucrurile în boccea.

El flutură mâna.

- Poți să iei o amintire, dacă vrei.

Ea își îndreptă spatelul și își puse, furioasă, mâinile în șold.

- Inclusiv serviciul de ceai, din argint? Pentru că aș putea trăi câțiva ani buni cu banii de pe el.

- Poți să iei serviciul de ceai, sigur, replică el sincer. Mai ales că o să fii cu tine peste tot.

- Nu voi fi amanta ta, șuieră ea. Ți-am spus că nu vreau. Nu pot.

Ceva din felul în care spusese că nu poate i se păru important. Se gândi câteva momente, timp în care ea termină de împachetat și strângea sacul.

- Asta era, murmură el.

Ea îl ignoră, mergând spre ușă și aruncându-i o privire supărată. Știa că vrea să se dea la o parte, ca să poată pleca. Așa că nu se mișcă deloc, ci doar ridică un deget, cu care își mângâie, gânditor, bărbia.

- Ești copil din flori.

Ei i se scurse tot sângele din vene.

- Am dreptate, repetă el, mai mult pentru sine. Ciudat, se simțea ușurat de acest lucru. Explica de ce îl respinsese. Nu avea legătură

cu el, ci cu ea. Nu mai durea la fel.

- Pe mine nu mă deranjează, spuse el, încercând să nu zâmbească. Era un moment serios, dar, Doamne, cum voia să rânjească pentru că acum știa că ea va veni cu el la Londra și îi va deveni amantă. Nu mai existau obstacole, și...

- Nu pricepi, spuse ea, scuturând din cap. Problema nu e că nu sunt destul de bună ca să fiu iubita ta.

- Eu m-aș ocupa de copiii noștri, spuse el solemn, retrăgându-se din dreptul ușii.

Poziția ei deveni și mai rigidă, dacă așa ceva era posibil.

- Și cum va rămâne cu soția ta?

- Nu am nicio soție.

- Și nu o să ai una, la un moment dat?

Benedict îngheță. Avu brusc în fața ochilor imaginea femeii de la balul mascat. Și-o imaginase în multe feluri. Uneori era îmbrăcată în rochia argintie, alteori nu purta nimic. Uneori purta o rochie de mireasă. Sophie îi privi cu atenție, apoi pufni dezaprobat și trecu mai departe. El o urmări.

- Nu e o întrebare cinstită, Sophie.

Ea merse mai departe pe hol, fără să se oprească la scări.

- Mie mi se pare mai mult decât cinstită.

El fugi pe lângă ea, în jos pe scări, așezându-i-se în față.

- Trebuie să mă însor cândva.

Sophie se opri. Trebuia, fiindcă el îi bloca drumul.

- Așa e. Dar eu nu trebuie să fiu amanta nimănui.

- Cine a fost tatăl tău, Sophie?

- Nu știu, minți ea.

- Cine a fost mama ta?

- A murit la naștere.

- Parcă ai spus că a fost menajeră.

- E clar că nu am spus tot adevărul, spuse ea.

Nu îi păsa că fusese prinsă cu minciuna.

- Unde ai crescut?

- Nu are importanță. Încercă să se strecoare pe alături, dar el o prinse și o ținut pe loc.

- Mie mi se pare foarte important.

- Dă-mi drumul!

Strigăutul ei tulbură liniștea holului destul cât soții Crabtree să vină să o salveze. Numai că doamna Crabtree era în sat, iar soțul ei era afară, la distanță. Nu avea cine să o ajute. Era la mila lui.

- Nu pot să te las să pleci, șopti el. Nu ești făcută să fii servitoare. O să mori.

- Dacă era așa, aș fi murit de mult.

- Dar nu trebuie să mai faci asta, insistă el.

- Nu îmi spune că e pentru binele meu, spuse ea, tremurând de emoție. Nu faci asta din grijă pentru mine. O faci fiindcă nu îți place să fii refuzat.

- Așa este, admise el. Dar nici nu vreau să te văd pierdută în lumea mare.

- Am fost pierdută o viață, șopti ea, și simți cum lacrimi trădătoare îi umezesc plcoapele. Doamne, nu voia să plângă în fața bărbatului ăstuia. Nu acum. Nu când era atât de slabă și confuză. El îi atinse bărbia.

- Dă-mi voie să fiu ancora ta.

Sophie închise ochii. Atingerea lui era dureros de dulce, și ea voia să îi accepte oferta, să uite de viața de servitoare și să fie cu el, acest bărbat minunat și enervant care îi bântuia visele. Dar durerea copilăriei era încă proaspătă în amintire. Stigmatul nelegitimității era ca un semn permanent în sufletul ei. Nu putea să îi facă așa ceva altui copil.

- Nu pot. Aș vrea..., șopti ea.

- Ce ai vrea? întrebă el.

Ea scutură din cap. Era cât pe ce să îi spună că ar vrea să poată, dar știa că nu e înțelept să recunoască. El s-ar fi agățat de cuvintele ei și ar fi insistat din nou. Și ei i-ar fi fost și mai greu să spună nu.

- Nu îmi dai de ales, în cazul ăsta, spuse el pe un ton sumbru.

Se priviră în ochi.

- Ori vii cu mine la Londra... ridică o mână ca să o oprească. Și îți găsesc de lucru acasă la mama mea, adăugă sec.

- Ori? întrebă ea, posacă.

- Ori îl informez pe judecător că ai furat de la mine.

Ea simți gust metalic în gură.

- Nu ai face așa ceva, șopti.

- Cu siguranță nu vreau să fac așa ceva.

- Dar ai face-o.

El aprobă.

- Aș face-o.

- M-ar spânzura. Sau m-ar trimite în Australia.

- Nu și dacă eu aș cere altceva.

- Ce ai cere?

Ochii săi căprui părură ciudat de lipsiți de strălucire, iar ea realiză că nici lui nu îi făcea plăcere conversația.

- Aș cere să îmi fii predată mie.

- Ți-ar conveni de minune.

Degetele lui, care continuaseră să îi țină bărbia, alunecară spre umăr.

- Nu vreau decât să te salvez de tine însăși.

Sophie se apropie de o fereastră și privi afară, surprinsă că el nu încercase să o oprească.

- Mă faci să te urăsc, spuse ea.

- Pot să suport.

Ea aprobă, scurt, din cap.

- O să te aștept în bibliotecă, atunci. Aș vrea să plecăm astăzi.

Benedict o privi cum se îndepărtează și rămase nemișcat până când ușa bibliotecii se închise în urma ei. Știa că nu o să fugă. Nu era genul care să-și ia cuvântul înapoi. Nu putea să o lase să scape. Ea plecase, misterioasa „ea“, se gândi el zâmbind amar. Femeia care îi atinsese inima. Aceași femeie care nici măcar nu îi spusese cum o cheamă. Dar acum Sophie era aici, și trezea lucruri pe care nu le mai simțise din seara balului mascat. Se săturase să aștepte o femeie care aproape că nu mai exista. Sophie era aici și avea să fie a lui. Și, se gândi el cu sumbră determinare, ea nu avea să-l părăsească.

- Pot să trăiesc cu gândul că mă urăști, spuse el, vorbind cu ușa închisă. Dar nu pot să trăiesc fără tine.

Capitolul XIII

Am scris acum o vreme că s-ar putea ca domnișoara Rosamund Reiling și domnul Phillip Cavender să devină un cuplu. Recunosc acum că acest lucru nu mai e posibil. Lady Penwood, mama domnișoarei, a fost auzită spunând că nu se poate mulțumi cu un simplu domn, deși tatăl fiicei ei, din lume bună, totuși, nu era, nici el, un aristocrat.

Ca să nu mai spunem, desigur, că domnul Cavender a început să arate foarte mare interes pentru domnișoara Cressida Cowper.

DIN JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN. 9 MAI 1817

Sophie începuse să se simtă rău din clipa în care plecaseră de la reședința lui de țară. Când ajunseseră la hanul la care aveau să înnopteze, în Oxfordshire, avea o puternică stare de vomă. Și în suburbiile Londrei... ei bine, era convinsă că va vomita. Cumva reușise să își păstreze conținutul stomacului la locul lui, dar, pe măsură ce trăsura se adâncea pe străzile întortocheate, ea se simțea din ce în ce mai apăsată. Și nu atât apăsată, cât condamnată. Era mai, ceea ce însemna că era plin sezon de baluri. Deci Araminta era în oraș. Așadar, sosirea lui Sophie era o idee foarte proastă.

- Foarte proastă, mormăi ea.

Benedict ridică privirea.

- Ai spus ceva?

Ea își încrucișă brațele.

- Doar că ești un om rău.

El chiooti. Știa că așa va face și cu toate astea tot se simțea iritată. Trase perdeaua de la fereastră și privi afară.

- Mai avem puțin.

Spusese că o va duce direct acasă la mama lui. Sophie își amintea conacul mare din piața Grosvenor ca și cum l-ar fi văzut ieri. Sala de bal era imensă, cu sute de lumânări aprinse în nișele din perete. Camerele mai mici erau decorate în stil Adam, cu tavane pictate și pereți în culori pastelate. Era, literalmente, casa visurilor Sophiei. Atunci când se gândea la Benedict și la viitorul lor fictiv împreună, se vedea mereu în acel conac. Era o prostie. Știa, fiindcă el era al doilea fiu și deci nu ar fi moștenit proprietatea, dar era cea mai frumoasă reședință pe care o văzuse vreodată. Și, oricum, visarea nu ar fi devenit realitate. Dacă Sophie voia să viseze că va locui la palatul Kensington, n-avea decât. Era dreptul ei. Desigur, se gândi, zâmbind obosită, nu avea nicio șansă să vadă interiorul palatului.

- La ce te gândești? întrebă Benedici.

Ea nu ridică ochii, dar răspunse:

- Plănuiesc cum să te omor.

El rânji. Nu-l privea, dar era genul de zâmbet pe care îl putea auzi în respirație. Nu îi plăcea felul în care putea spune exact ce face el. Mai ales că bănuia că și el are aceleași abilități în ceea ce o privea pe ea.

- Măcar pare distractiv.

- Ce anume? întrebă ea, ridicând, în sfârșit, privirea de la tivul de jos al perdelei, după ceea ce păreau ore în care se uitase în acel loc.

- Uciderea mea, zâmbi el amuzat. Dacă o să mă omori, măcar să te simți bine făcând-o. Dumnezeu știe că mie nu o să-mi placă.

Ea rămase cu gura căscată.

- Ești nebun.

- Probabil.

Ridică din umeri și se așează înapoi pe perne, ridicând picioarele pe bancheta din față.

- Mai aveam puțin și te răpeam. Cred că e cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

- Ai putea să mă lași să plec.

Deși știa că el nu ar face asta.

- Aici, în Londra? Unde ai putea fi atacată oricând? Ar fi iresponsabil din partea mea. Nu crezi?

- Nu se compară cu a mă lua împotriva voinței mele.

- Nu te-am răpit, spuse el, examinându-și unghiile. Te-am șantajat. E o mare diferență.

Trăsura se opri brusc, așa că Sophie nu mai trebui să răspundă. Benedict se uită pe geam încă o dată, apoi lăsă perdeaua să cadă la loc.

- Am ajuns.

Sophie așteptă să coboare el, apoi se apropie de portieră. Se gândi, o clipă, să îi ignore brațul și să sară jos de una singură, dar trăsura era înaltă și ea chiar nu voia să se facă de râs împiedicându-se și căzând în țărână. Ar fi fost plăcut să îl insulte, dar nu cu prețul unei glezne scrântite. Oftând, îl luă de mână.

- Inteligent din partea ta, murmură el.

Sophie îi aruncă o privire ascuțită. De unde știa la ce se gândise?

- Știu aproape întotdeauna la ce te gândești, spuse el.

Fata se împiedică.

- Ușor! strigă el, prinzând-o chiar înainte să cadă în praf.

O strânse numai o clipă mai mult decât era necesar, apoi o așeză pe caldarâm. Sophie ar fi spus ceva, dar strângea prea tare din dinți.

- Nu te ucide ironia acestei întâmplări? întrebă Benedict, zâmbind răutăcios.

Ea deschise gura.

- Nu. Dar s-ar putea să te ucidă pe tine.

El râse, blestematul.

- Haide. O să i te prezint mamei. Sunt sigur că o să-ți găsească ceva de făcut.

- S-ar putea să nu aibă nicio poziție liberă.

El ridică din umeri.

- Mă iubește. O să elibereze o poziție.

Sophie rămase pe loc, refuzând să facă vreun pas înainte să își spună punctul de vedere.

- Nu o să fiu amanta ta.

Expresia lui rămase impresionant de imobilă cât timp răspunse:

- Da, așa ai zis.

- Vreau să spun că planul tău nu va funcționa.

El făcu pe nevinovatul.

- Am eu un plan?

- Te rog! O să încerci să mă convingi, sperând că voi ceda.

- Nici nu mă gândesc.

- Sunt sigură că te gândești la mult mai mult, murmură ea.

Probabil că el o auzea, fiindcă chicoti. Sophie își încrucișă brațele, nepăsătoare, chiar dacă părea lipsită de demnitate stând așa pe caldarâm. În plină stradă nimeni nu ar fi băgat-o în seamă oricum, îmbrăcată cu hainele grosolane de servitoare. Presupunea că va fi nevoie să devină mai optimistă și să se poarte mai frumos dar la naiba voia să fie mohorâtă. Dacă era cineva îndreptățit să fie supărat și nemulțumit, atunci aceea era ea.

- Putem să stăm aici toată ziua, spuse Benedict sarcastic.

Ea începu să se uite urât la el dar apoi observă unde erau. Nu în piața Grosvenor. Nici măcar nu era sigură unde sunt. În Mayfair, dar casa din fața ei nu era cea în care avusese loc balul mascat.

- Asta e reședința Bridgerton?

El ridică o sprânceană.

- De unde știi că așa se numește casa mea?

- Ai spus tu.

Ceea ce era, din fericire, adevărat. Vorbise despre reședința Bridgerton și despre casa lor de la țară, Aubrey Hall, de mai multe ori. El păru să accepte explicația.

- De fapt, nu este. Mama s-a mutat de acolo acum aproape doi ani. A găzduit un ultim bal, unul mascat, apoi a cedat locuința fratelui meu și soției lui. A spus mereu că va pleca imediat ce el o să se însoare și o să aibă o femeie. Cred că primul copil s-a născut la o lună după plecarea ei.

- E băiat sau fată? întrebă ea, deși știa răspunsul.

Lady Whistledown scria mereu despre astfel de detalii.

- Băiat. Îl cheamă Edmund. Mai au un fiu, pe Miles. S-a născut la începutul anului.

- Ce frumos, murmură Sophie, deși simțea că se sufocă.

Probabil că ea nu va avea copii, și asta era unul dintre cele mai triste lucruri pe care le înțelesese vreodată. Ca să ai copii, îți trebuie un soț, iar o căsătorie părea un vis frumos. Nu fusese crescută ca să fie servitoare, așa că nu avea mai nimic în comun cu bărbații pe care îi întâlnea de obicei. Nu era vorba că servitorii nu erau oameni buni și de onoare, dar îi era greu să-și imagineze că va trăi cu cineva care, de exemplu, nu știa să citească. Sophie nu voia să se mărite cu cineva de rang înalt, dar chiar și cei din clasa mijlocie erau prea importanți pentru ea. Niciun bărbat dintr-o breaslă serioasă nu s-ar fi însurat cu o cameristă.

Benedict îi făcu semn să îl urmeze, iar ea ascultă. Ajunseră la treptele din față. Sophie scutură din cap.

- O să intru pe ușa din spate.

Gura lui se transformă într-o linie fină.

- O să intri pe ușa din față.

- Ba o să intru prin spate, spuse ea ferm. Nicio femeie de rang înalt nu va angaja o cameristă care intră prin față.

- Ești cu mine, rosti el. O să folosești intrarea principală.

Câteva cuvinte nechibzuite îi scăpară de pe buze.

- Benedict, ieri voiai să îți fiu amantă. Ai îndrăzni să îți aduci amanta să o cunoască pe mama ta, forțând-o să intre pe ușa din față?

Cu asta îl făcu să ezite. Zâmbi larg, în timp ce el făcu o grimasă de frustrare. Brusc, se simțea mai bine decât se simțise de câteva zile.

- Ai aduce-o vreodată pe amanta ta să îți cunoască mama? spuse ea, doar ca să îl tortureze.

- Nu ești amanta mea, spuse el răspicat.

- Chiar așa.

El ridică bărbia și o privi cu o furie abia stăpânită.

- Ești o cameristă micuță, spuse pe un ton apăsător, fiindcă insiși să rămâi așa. Din această poziție ești, chiar dacă nu foarte importantă pe scara socială, o persoană respectabilă. Cu siguranță destul de respectabilă ca să te cunoască mama.

Sophie îi pieri zâmbetul. Era posibil să fi întins prea mult coarda.

- Bine, mormăi el, odată ce deveni clar că nu se va mai opune. Vino cu mine.

Sophie îl urmă în sus, pe trepte. S-ar putea să fie în avantajul ei. Mama lui Benedict nu ar fi angajat o cameristă care intra prin față. Pentru că refuzase să fie amanta lui, el va trebui să se accepte învins și să îi dea voie să se întoarcă în provincie. Benedict deschise ușa și o ținu așa ca să îi permită să intrevîințea lui. Imediat apăru majordomul.

- Wickham, anunț-o, te rog, pe mama că am sosit.

- Așa voi face, domnule Bridgerton. Pot să vă informez că este foarte curioasă în legătură cu locul în care v-ați petrecut ultima săptămână?

- Aș fi șocat dacă nu era, spuse Benedict.

Wickham aplecă din cap către Sophie, cu o expresie undeva între curiozitate și repulsie.

- Să o anunț că aveți un oaspete?

- Chiar te rog.

- Să o informez și despre cine este vorba?

Sophie îl privi pe Benedict cu mare interes, întrebându-se ce va răspunde.

- Ea este domnișoara Beckett. Caută de lucru.

Wickham ridică o sprânceană. Sophie se miră, fiindcă nu credea că majordomii aveau voie să dea dovadă de atâta expresivitate.

- Ca menajeră? Întrebă acesta.

- Ca orice se poate, replică Benedict pe un ton nerăbdător.

- Foarte bine, domnule Bridgerton, spuse Wickham, apoi dispăru la etaj.

- Nu cred că i s-a părut deloc foarte bine, îi șopti Sophie lui Benedict, atentă să-și mascheze zâmbetul.

- Wickham nu e stăpânul casei.

Sophie oftă indiferentă.

- Îmi imaginez că el nu e de acord cu ce tocmai ai spus.

Benedict o privi nevenindu-i să creadă.

- Este doar un majordom.

- Și eu sunt cameristă. Știu cum sunt majordomii. Mai bine decât tine.

El o privi îngustând pleoapele.

- Nu te porți deloc ca o cameristă.

Ea ridică din umeri și începu să examineze cu fals interes o natură moartă de pe perete.

- Tu scoți la lumină ce e mai rău în mine, domnule Bridgerton.

- Benedict, șuieră el. Mi-ai mai spus pe nume. Folosește-l și acum.

- Mama ta va coborî treptele în orice clipă, îi aminti ea. Și tu insiști să mă angajeze pe post de cameristă. Mulți dintre servitori îți spun pe nume?

Benedict o privi supărat, iar ea știa că avea dreptate.

- Nu poți să le ai pe toate, domnule Bridgerton, spuse ea cu un zâmbet în colțul gurii.

- Eu nu voiam decât un lucru, mormăi el.

- Benedict!

Sophie ridică privirea și văzu o femeie mignonă și elegantă care cobora treptele. Avea pielea mai albă decât fiul ei, dar asemănarea era evidentă.

- Mamă, spuse el, pășind spre baza scărilor. Mă bucur să te văd.

- Eu m-aș fi bucurat și mai mult să știu unde ai fost o săptămână, spuse ea scurt. Ultima dată când am auzit de tine, plecai la petrecerea dată de Cavender. Ceilalți s-au întors fără tine.

- Am plecat mai devreme de la petrecere și am mers la cabana mea.

Mama lui oftă.

- Presupun că nu are rost să mă aștept să fiu anunțată de orice mișcare faci, acum, că ai împlinit treizeci de ani.

Benedict zâmbi înțelegător. Ea se întoarse către Sophie.

- Probabil că ea este domnișoara Beckett.

- Chiar așa. Mi-a salvat viața în timpul pe care l-am petrecut la cabană.

Sophie începu să spună că nu era adevărat.

- Ba da, o întrerupse el. M-am îmbolnăvit fiindcă am mers prin ploaie, iar ea a avut grijă de mine până m-am însănătoșit.

- Ți-ai fi revenit și dacă nu eram eu acolo, insistă ea.

- Nu erau acasă soții Crabtree? întrebă Violet.

- Nu erau când am ajuns noi.

Violet o privi pe Sophie cu atâta curiozitate încât Benedict se simți obligat să explice.

- Domnișoara Beckett a fost angajata familiei Cavender, dar din anumite motive ea a fost obligată să plece.

- Am înțeles, spuse Violet, neconvinsă.

- Fiul dumneavoastră m-a salvat de la o soartă foarte neplăcută, spuse Sophie încet. Îi sunt foarte recunoscătoare.

Benedict o privi surprins. Dat fiind nivelul de ostilitate cu care îl tratase, nu se aștepta ca ea să vorbească atât de frumos despre el. Probabil că ar fi trebuit să se gândească la asta. Sophie avea principii și nu era genul care să lase furia să îi întunece judecata și sinceritatea. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea.

- Înțeleg, spuse Violet din nou, de această dată cu mai multă emoție.

- Speram să îi găsești ceva de lucru la tine în casă, spuse Benedict.

- Dacă nu e, nicio problemă, se grăbi fata să adauge.

- Nu, spuse Violet rar, privind-o pe Sophie cu o expresie ciudată. Nu e nicio problemă, dar...

Benedict și Sophie se aplecară spre ea, așteptând restul frazei.

- Ne-am mai întâlnit cumva? o întrebă Violet brusc.

- Nu cred, spuse Sophie, bâlbâindu-se puțin.

Cum putea lady Bridgerton să creadă că o cunoaște? Era sigură că nu se întâlniseră la bal.

- Nu știu cum s-ar putea.

- Sunt sigură că ai dreptate, spuse lady Bridgerton. Ai ceva familiar. Dar probabil că e vorba doar că am cunoscut pe cineva cu care semeni. Se întâmplă tot timpul.

- Mai ales mie, spuse Benedict zâmbind. Lady Bridgerton îl privi pe fiul ei cu afecțiune nedisimulată.

- Nu e vina mea că toți copiii mei seamănă între ei.

- Dacă nu ești tu de vină, atunci cine este? întrebă el.

- Numai tatăl vostru, replică lady Bridgerton pe un ton glumeț.

Se întoarse către Sophie

- Toți scamănă cu soțul meu.

Sophie știa că trebuie să tacă, dar era un moment atât de cald și plăcut încât răspunse.

- Eu cred că fiul dumneavoastră vă seamănă.

- Crezi? întrebă lady Bridgerton bătând din palme încântată. Ce frumos. Și eu care m-am considerat meru numai o cupă care a purtat sămânța familiei mai departe.

- Mamă! spuse Benedict.

Violet oftă.

- Sunt prea directă? Mi se întâmplă din ce în ce mai des pe măsură ce îmbătrânesc.

- Nu ești bătrână, mamă.

Ea zâmbi.

- Benedict, mergi și vorbește cu surorile tale, cât o duc eu pe domnișoara Bennett...

- Beckett, o întrerupse el.

- Da, sigur, Beckett, murmură ea. O duc sus, să îi explic cum merg treburile.

- E suficient să mă conduceți la menajeră, spuse Sophie.

Era ciudat ca doamna casei să se ocupe cu o cameristă. Sigur, toată situația era neobișnuită, fiindcă Benedict ceruse să fie angajată, dar tot era ciudat ca lady Bridgerton să fie interesată de ea.

- Doamna Watkins e ocupată, cu siguranță. În plus, cred că avem nevoie de o doamnă de cameră sus. Ai experiență în domeniul ăsta?

Sophie aprobă din cap.

- Excelent. Așa mi se părea și mie. Vorbești foarte frumos.

- Mama a fost menajeră, spuse Sophie automat. A lucrat pentru o familie generoasă și...

Tăcu, amintindu-și prea târziu că îi spusese adevărul lui Benedict. Mama ei murise la naștere. Îl privi speriată, iar el înclină batjocoritor bărbia, spunându-i fără cuvinte că nu avea de gând să o dea de gol.

- Familia pentru care lucra a fost foarte generoasă, continuă Sophie, ușurată. Mi-au dat voie să particip la lecțiile fiicelor lor.

- Înțeleg, spuse lady Bridgerton. Asta explică multe. Mi-e greu să cred că ai fost cameristă. Ești destul de educată ca să ocupi o poziție mai înaltă.

- Citește destul de bine, spuse Benedict.

Sophie îl privi surprinsă. El o ignoră și îi spuse mamei sale:

- Mi-a citit mult cât timp am fost în convalescență.

- Știi și să scrii? întrebă lady Bridgerton.

Sophie aprobă.

- Scriu destul de curat.

- Excelent. E bine să am pe cineva care să mă ajute la scris invitații. Și o să avem un bal vara asta. Am două fete pe care le prezint în societate anul ăsta. Sper ca una dintre ele să-și aleagă soț.

- Nu cred că Eloise vrea să se mărite, spuse Benedict.

- Taci din gură, îl repezi lady Bridgerton.

- O astfel de afirmație e sacrilegiu în casa asta, îi spuse el lui Sophie.

- Nu îl asculta. Vino cu mine, domnișoară Beckett. Cum ai spus că te cheamă?

- Sophia. Sophie.

- Vino cu mine, Sophie. O să te prezint fetelor. Și adăugă ea strâmbând din nas, o să-ți găsim o altă rochie. Nu pot să am o cameristă îmbrăcată atât de ponosit. Oamenii ar putea crede că nu te plătim cât trebuie.

Sophie nu credea că membrii înaltei societăți se îngrijorau

pentru salariile servitorilor, așa că generozitatea lui lady Bridgerton o înduioșă.

- Tu, îi spuse aceasta fiului ei. Așteaptă-mă jos. Avem multe de discutat, noi doi.

- Îmi tremură picioarele, răspuse el.

- Nu știu care dintre ei doi, el sau fratele lui, o să mă omoare până la urmă, murmură lady Bridgerton.

- Care dintre frați? întrebă Sophie

- Oricare dintre ei. Amândoi. Toți trei sunt niște hoți.

Dar erau niște hoți pe care era clar că îi iubește. Sophie își dădea seama din felul în care ea vorbea și din bucuria care o cuprinsese atunci când își văzuse fiul. Sophie se simți singură, tristă și invidioasă. Cât de diferită ar fi fost viața ei dacă nu i-ar fi murit mama! Poate că nu ar fi fost respectabile, cu doamna Beckett ca amantă a tatălui ei, iar ea un copil di flori, dar îi plăcea să creadă că mama ar fi iubit-o. Ceea ce ar fi fost mai mult decât promise de la oricare adult, inclusiv tatăl ei.

- Vino, Sophie, spuse lady Bridgerton.

Fata o urmă pe scări, întrebându-se, dacă era vorba de numai o slujbă nouă, de ce simțea că face parte dintr-o familie nouă. Era plăcut. Trecuse multă vreme de când nu se simțise așa.

Capitolul XIV

Rosamund Reiling jură că l-a văzut pe Benedict Bridgerton înapoi în Londra. Autoarea crede că e adevărat. Domnișoara Reiling poate observa un burlac într-un grup de cincizeci de bărbați. Din păcate pentru ea, niciunul nu pare a se lăsa convins.

Benedict abia dacă făcuse doi pași spre salon atunci când sora sa, Eloise, intră grăbită în hol. La fel ca și restul familiei, avea părul des și castaniu și zâmbetul larg. Spre deosebire de el, oricum, avea ochii de un verde adânc, exact ca și fratele lor, Colin. Aceeași nuanță, realiză el, ca și Sophie.

- Benedict! strigă ea, aruncându-se în brațele lui. Unde ai fost? Mama a fost nemulțumită toată săptămâna și s-a tot întrebat unde ești.

- Ciudat. Când am vorbit cu ea, acum două minute, era nemulțumită de tine. Se întreba când o să te măriți odată.

Eloisa făcu o grimasă.

- Când o să cunosc pe cineva care merită. Atunci. Aș vrea să vină cineva nou în oraș. Mă simt ca și cum aș întâlni aceeași sută de oameni din nou și din nou.

- Chiar așa și este.

- Exact ce spuneam și eu. Nu mai sunt secrete în Londra. Știu deja totul despre fiecare.

- Chiar așa? Întrebă el sarcastic.

- N-ai decât să râzi, spuse ea, împungându-l cu arătătorul într-un fel despre care mama lor ar fi spus că nu e demn de o lady, dar nu exagerez.

- Nici măcar un pic? zâmbi el.

Ea îi aruncă o căutătură curioasă.

- Până la urmă unde ai fost săptămâna trecută?

El intră în salon și se așeză pe un divan. Probabil că ar fi fost frumos să aștepte ca ea să se așeze înaintea, dar era doar sora lui și el nu simțise niciodată nevoia să țină cont de ceremonial atunci când erau numai ei.

- Am fost la petrecerea lui Cavender, spuse, ridicând picioarele pe o măsuță de cafea. A fost oribil.

- Mama te-ar omorî dacă ar ști cum stai, spuse Eloise, așezându-se într-un scaun de lângă el. Și de ce a fost oribil?

- Din cauza oaspeților. Își privi picioarele, dar decise să nu le miște din loc. Nu am văzut niciodată o adunătură mai mare de leneși.

- Ce frumos vorbești.

Benedict ridică o sprânceană.

- Îți interzic, oficial, să te măriți cu vreunul dintre ei.

- Un ordin pe care nu-mi va fi greu să-l respect, sunt sigură.

Bătu cu degetele în mânerul scaunului. Benedict zâmbi. Eloise era dintotdeauna un bulgăre de energie.

- Dar asta nu e o explicație pentru absența ta de o săptămână, spuse, îngustând pleoapele.

- Ți s-a mai spus că ești prea băgăcioasă?

- Mi se spune mereu. Unde ai fost?

- Și insistentă.

- Numai așa merită să trăiești. Unde ai fost?

- Ți-am spus că mă gândeam să investesc într-o fabrică de botnițe pentru oameni?

Ea aruncă o pernă spre el.

- Unde ai fost?

- De fapt, spuse el, aruncând perna înapoi spre ea, răspunsul nu e deloc interesant. Am fost la Cabana Mea ca să îmi revin după o răceală păcătoasă.

- Eu credeam că ți-ai revenit.

El o privi exasperat, cu o combinație de uimire și neplăcere.

- De unde știi?

- Eu știu tot. Ar trebui să fi aflat până acum.

Zâmbi larg.

- Răcelile sunt periculoase. Te-a apucat din nou?

El aprobă din cap.

- După ce am mers cu trăsura prin ploaie.

- Nu ai dat dovadă de prea multă șiretenie.

- O exista vreun motiv, se întrabă el uitându-se în jur ca și cum ar fi vorbit cu altcineva, nu cu Eloise, pentru care să mă las insultat de tontuța de sora mea mai mică?

- Poate pentru că te insult atât de frumos.

Îi lovi piciorul, încercând să-l dea jos de pe masă.

- Vine mama imediat.

- Ba nu. E ocupată.

- Cu ce anume?

El flutură o mână spre tavan.

- Cu o servitoare nouă.

Ea se îndreptă.

- Avem o servitoare nouă?

Eu nu am știut nimic.

- Cerule, s-a întâmplat ceva și tu nu ai aflat.

Ea se sprijini de spătarul scaunului și îl lovi din nou.

- E menajeră? Cameristă? Spălătoreasă?

- Ce contează?

- E bine să știi cum stai.

- Cred că e cameristă.

Eloise tăcu puțin.

- De unde știi?

Benedict se gândi că nu are de ce să îi ascundă adevărul.

Dumnezeu știa că va afla oricum înainte de apus, chiar dacă nu îi spunea.

- Am adus-o eu.

- Pe servitoare?

- Nu, pe mama. Sigur că pe servitoare.

- De când te obosești tu să angajezi servitori?

- De când această tânără mi-a salvat viața, îngrijindu-mă cât timp am fost bolnav.

Eloise rămase cu gura căscată.

- Ai fost atât de bolnav?

Putea foarte bine să o lase să creadă că era să moară. Îngrijorarea ei ar fi putut fi folositoare dacă vreodată avea nevoie de vreun serviciu.

- Mi-a fost și mai bine, spuse el pe un ton indiferent.

- Unde te duci?

Ea se ridicase deja.

- Să o găsec pe mama și să o cunosc pe noua cameristă.

Probabil că o să ne ajute pe mine și pe Francesca, acum că Marie a plecat.

- V-a plecat camerista?

Eloise făcu o strâmbătură.

- Ne-a părăsit ca să lucreze la lady Penwood cea odioasă.

Benedict rânji la auzul descrierii. Își aminea de întâlnirea cu ea.

Și lui i se păruse la fel.

- Lady Penwood e cunoscută pentru că nu se poartă frumos cu servitorii. A avut trei cameriste anul ăsta. A furat-o pe cea a doamnei Featherington, dar săraca fată nu a rezistat mai mult de două săptămâni.

Benedict o ascultă răbdător, uimit că îl interesa așa ceva. Cu toate astea, nu se știe de ce, așa era.

- Marie o să se întoarcă în cel mult o săptămână ca să ne roage să o primim înapoi. Ascultă-mă pe mine, spuse Eloise.

- Eu te ascult întotdeauna. Doar că nu mă interesează mereu.

- Ești un..., spuse ea, întinzând arătătorul spre el. O să îți pară rău pentru ce ai spus.

El clătină din cap, zâmbind.

- Nu prea cred.

- Mă duc sus.

- Distracție plăcută.

Ea îi scoase limba, ceea ce, cu siguranță, nu era un comportament potrivit pentru o femeie de douăzeci și unu de ani, și ieși. Benedict se bucură de trei minute de liniște. Înainte să audă pași îndreptându-se spre ușă. Când ridică privirea o văzu pe mama sa în cadrul ușii. Se ridică imediat. Unele politeturi puteau fi omise în cazul surorii lui, dar nu și în fața mamei.

- Am văzut că erai cu picioarele pe masă, spuse Violet înainte ca el să apuce să deschidă gura.

- Voiam doar să o lustruiesc cu cizma.

Ea ridică din sprâncene, apoi se îndreptă spre scaunul pe care stătuse Eloise.

- Bine, Benedict, spuse ea pe un ton serios. Cine este?

- Te referi la domnișoara Beckett?

Violet aprobă scurt.

- Nu știu decât că a lucrat la familia Cavender și că fiul acestora se purta urât cu ea.

Violet păli.

- Cumva a... Doamne. A fost...

- Nu cred, spuse Benedict supărat. De fapt, sunt sigur că nu. Dar nu fiindcă el n-ar fi încercat.

- Săraca. Ce noroc pe ea că ai fost tu acolo ca să o salvezi.

Benedict constată că nu îi făcea nicio plăcere să se gândească la seara aceea, pe peluza lui Cavender. Chiar dacă escapada se terminase cu bine, nu reușea să se stăpânească și se tot întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el nu era acolo, dacă Phillip și prietenii lui erau mai puțin beți și mai insistenți. Ar fi putut să o violeze pe Sophie. Ar fi violat-o, cu siguranță. Și acum, că o cunoștea și ținea la ea, ideea îi dădea fiori reci pe șira spinării.

- Ei bine, să știi că nu este cine spune. Sunt sigură de asta.

Benedict se ridică.

- De ce spui asta?

- E prea educată ca să fie cameristă. Poate că stăpânii mamei ei i-au dat voie să participe la lecții, dar chiar la toate? Nu prea cred. Fata știe franțuzește!

- Da?

- Nu sunt sigură, recunosc ea, dar am prins-o privind o carte de-a Francesei, scrisă în franceză.

- A privi ceva e diferit de a citi, mamă.

Ea îi aruncă o uitătură șireată.

- Îți spun că i-am privit ochii. Citea.

- Dacă spui tu, înseamnă că așa este.

- Ești sarcastic?

- În mod normal, aș fi, dar în cazul ăsta, vorbeam serios.

- Poate că e fata renegată a unei familii de aristocrați, se gândi

Violet cu voce tare.

- Renegată?

- Fiindcă a rămas gravidă, explică ea.

Benedict nu era obișnuit ca mama lui să fie atât de directă.

- Nu, spuse el, gândindu-se la refuzul ei categoric de a-i deveni amantă. Nu cred.

Dar apoi se întrebă de ce nu. Poate că nu voia copii nelegitimi fiindcă deja făcuse unul și nu voia să repete greșeala. Simți un gust amar. Dacă Sophie ar fi avut un copil, însemna că fusese cu un alt bărbat.

- Sau poate... continuă Violet intrigată, poate că e fiica nelegitimă a unui nobil.

Asta era mult mai plauzibil. Și mai ușor de acceptat.

- Ai zice că ar fi trebuit să îi dea destui bani cât să nu fie nevoită să lucreze pe post de cameristă.

- Mulți bărbați își ignoră copiii din flori, spuse Violet, strâmbându-se dezgustată. E scandalos.

- Mai scandalos decât faptul că fac copii în afara căsătoriei?

Expresia lui Violet se schimbă într-una iritată.

- În plus, spuse Benedict sprijinindu-se de spătar și ridicând o gleznă pe genunchiul opus, dacă ar fi fost fiica unui nobil și lui i-ar fi păsat destul cât să o educe așa de bine, de ce nu are acum niciun ban?

- Ai dreptate.

Violet își duse arătătorul la obraz, țuguie buzele și mișcă degetul.

- Dar nu te teme, spuse într-un final. O să descopăr cine e în cel mult o lună.

- Îți recomand să îi ceri ajutorul lui Eloise, spuse Benedict sec.

Violet aprobă gânditoare.

- Bună idee. Fata asta ar putea să-l facă și pe Napoleon să-și recunoască secretele.

Benedict se ridică.

- Trebuie să plec. Sunt obosit după atâta drum și aș vrea să ajung acasă.

- Poți să rămâi aici.

El zâmbi pe jumătate. Mamei lui nu îi plăcea nimic mai mult decât să își știe copiii aproape.

- Trebuie să ajung acasă, spuse el, aplecându-se să o sărute.

Mulțumesc că i-ai găsit un post Sophiei.

- Domnișoarei Beckett, vrei să spui? răspunse ea, zâmbind ușor.

- Sophici, domnișoarei Beckett, spuse el, prefăcându-se indiferent. Cum vrei tu să îi spui.

Ieși fără să vadă zâmbetul larg al mamei lui.

Sophie știa că nu trebuie să ajungă să se simtă prea confortabil la familia Bridgerton. Voia să plece imediat cum reușea. Se uită prin camera ei, care era, cu siguranță, cea mai frumoasă pe care o avusese vreodată, și se gândi la cât de prietenoasă și deschisă era lady Bridgerton. Nu avea cum să nu-și dorească să rămână pentru totdeauna. Dar nu se putea. Știa asta la fel de bine cum știa că se numește Sophia Maria Beckett, nu Sophia Maria Gunningworth. În primul rând, exista mereu pericolul să o întâlnească pe Araminta, mai ales acum, că lady Bridgerton o ridicase la rangul de cameristă pentru fiicele ei. Postul i-ar fi putut cere, de exemplu, să fie de față când fetele se întâlneau cu vreun domn sau să iasă cu ele la plimbare. În locuri în care, poate, era și Araminta. Sophie nu se îndoia că aceasta ar fi găsit o cale de a-i face viața mizerabilă. fiindcă o ura fără nicio rațiune sau emoție. Dacă ar fi văzut-o în Londra, nu ar fi fost mulțumită doar să o ignore. Cu siguranță că ar fi mințit, ar fi înșelat și ar fi furat numai ca să îi îngreuneze viața. Atât de mult o ura. Dar adevăratul motiv pentru care nu putca rămâne, nu era Araminta. Era Benedict.

Cum să îl evite, dacă trăia în casa mamei lui? Era furioasă pe el, mai mult decât furioasă. Da adevărul, știa, era că îl va ierta curând. Cum să îi reziste zi după zi, când numai vederea lui îi înmuia genunchii și o făcea să îi fie dor? Într-o bună zi, curând, o să-i zâmbească în felul lui seducător iar ea o să fie nevoită să se sprijine de mobilă numai ca să nu se topească acolo, pe podea. Se îndrăgostise de cine nu trebuia. Nu îl putea avea așa cum își dorea și nu voia să accepte felul în care o voia el. Era o situație fără ieșire.

Un ciocănit scurt o trezi din reverie. Când strigă „Da“ ușa se deschise și lady Bridgerton intră în cameră. Sophie se ridică în

grabă și făcu o plecăciune.

- Aveți nevoie de ceva, doamnă?

- Nu, deloc. Voiam să văd cum te simți. Pot să-ți aduc ceva?

Fata clipi. Lady Bridgerton o întreba pe ea dacă are nevoie de ceva? Era inversul relației obișnuite dintre un servitor și o lady.

- Nu. Vă mulțumesc. Mi-ar face plăcere să vă ajut eu, dacă e nevoie.

Lady Bridgerton flutură din mână.

- Nu nevoie. Nu trebuie să faci nimic pentru noi astăzi. Prefer să te obișnuiești, ca să fii pregătită când încep.

Sophie își privi bocceaua.

- Nu am mult de despachetat. M-aș bucura să încep imediat.

- Prostii. Ziua e deja pe sfârșite și noi nu vrem să ieșim în seara asta. Fetele s-au descurcat cu o singură cameristă săptămâna asta. Putem să ne descurcăm încă o noapte.

- Dar...

Lady Bridgerton zâmbi.

- Nu protesta, te rog. Încă o zi liberă e nimic pe lângă faptul că l-ai salvat pe fiul meu.

- Am făcut foarte puțin pentru el. Se făcea bine și fără mine.

- Dar l-ai ajutat când a avut nevoie și pentru asta îți sunt îndatorată.

- Mi-a făcut plăcere. Măcar atât puteam să fac, după ce a făcut el pentru mine.

Apoi, spre surpriza ei, lady Bridgerton se așeză pe scaunul de la birou. La birou! Sophie încă încerca să cuprindă ideea că are un birou. Cine mai pomenise așa ceva?

- Spune-mi, Sophie, spuse lady Bridgerton cu un zâmbet larg, care îi aminti imediat de acela al lui Benedict. De unde ești?

- Din estul Angliei, replică ea, gândindu-se că nu are de ce să mintă.

Familia Bridgerton era din Kent. Puțin probabil ca lady Bridgerton să cunoască Norfolk-ul, unde crescuse Sophie.

- Nu e departe de Sandringham, dacă știți.

- Știu. Nu am fost pe acolo, dar am auzit că e minunat.

Sophie aprobă.

- Este. Sigur, eu nu știu cum e înăuntru. Dar exteriorul e foarte frumos.

- Unde lucra mama ta?

- La Blackheath Hall, minți Sophie cu ușurință.

I se mai pusese întrebarea asta. Se hoărâse demult cum se va numi casa ei imaginară.

- Cunoașteți?

Lady Bridgerton se încruntă.

- Nu cred, nu.

- La sud de Swaffham.

Doamna scutură din cap.

- Nu știu.

Sophie zâmbi înțelegător.

- Nu multă lume știe.

- Ai frați sau surori?

Sophie nu era obișnuită ca un angajator să dorească să știe atât de multe despre trecutul ei. De obicei, le păsa numai pe unde a mai lucrat și ce referințe are.

- Nu. Am fost singură la părinți.

- Măcar le aveai pe fetele cu care împărțeai lecțiile. Probabil că îți plăceau.

- Era distractiv, minți fata. De fapt, studiul alături de Rosamund și Posy era tortură. Prefera lecțiile pe care le primea de la guvernantă, înainte să vină ele să locuiască la Penwood Park.

- Mi se pare un gest foarte generos din partea stăpânilor mamei tale... Lady Bridgerton se opri. Iartă-mă, dar cum ai zis că se numeau?

- Grenville.

Se încruntă din nou.

- Nu am auzit de ei.

- Nu vin des la Londra.

- Așa se explică. Dar, cum spuneam, foarte generos din partea lor să-ți dea voie să participi la lecții. Ce ai studiat?

Sophie îngheță, neștiind dacă era supusă unui interogatoriu sau

dacă lady Bridgerton era cu adevărat interesată. Nimănui nu îi păsese suficient cât să întrebe atât de mult despre trecutul pe care și-l inventase.

- Materiile obișnuite, încercă ea. Aritmetică și literatură. Istorie și puțină mitologie. Limba franceză.

- Franceză? întrebă lady Bridgerton, părând surprinsă.

Ce interesant. Profesorii de franceză pot fi destul de scumpi.

- Guvernanta vorbea franceză. Nu cerea bani în plus, explică Sophie.

- Cum te descurci în franceză?

Sophie nu putea spune adevărul, cum că vorbea la perfecție. Sau aproape perfect. Nu mai vorbise în ultimii ani și își pierduse din fluentă.

- Destul de bine. Aș putea să trec drept cameristă din Franța, dacă vrei.

- Nu, râse lady Bridgerton. Cerule, nu. Știu că e la modă să ai cameriste franțuzoaice, dar nu ți-aș cere să-ți faci treburile încercând să-ți amintești să vorbești cu accent.

- Vă mulțumesc, spuse Sophie, încercând să nu pară prea suspicioasă.

Era sigură că lady Bridgerton era o doamnă drăguță. Trebuia să fie, judecând după familia ei. Dar parcă era prea drăguță acum.

- Ei bine... Bună, Eloise. Ce te aduce aici?

Sophie se uită spre ușă, unde stătea cineva care nu putea fi alta decât una dintre fetele Bridgerton. Părul ei des și castaniu era strâns într-un coc elegant și avea gura mare și expresivă, la fel ca Benedict.

- Benedict mi-a spus că avem o cameristă nouă, spuse ea.

Lady Bridgerton făcu semn spre Sophie.

- Ea e Sophie Beckett. Tocmai vorbeam. Cred că o să se descurce de minune.

Eloise îi aruncă mamei ei o privire ciudată. Sau cel puțin așa i se păru lui Sophie. Se putea ca asta să fie căutătura ei, puțin suspicioasă, puțin confuză. Dar cumva, parcă nu îi venea să creadă.

- Fratele meu spune că i-ai salvat viața, spuse Eloise, răsucindu-se spre Sophie.

- Exagerează, spuse ea zâmbind.

Eloise o privi cu șiretenie, iar Sophie avu impresia că aceasta o analizează și încearcă să își dea seama dacă îl ia pe Benedict în râs și, dacă da, cum o face. În glumă sau cu răutate? Momentul păru suspendat în timp, apoi buzele Eloisei se curbară într-o manieră surprinzătoare.

- Cred că mama are dreptate. O să ne descurcăm de minunc.

Sophie simți că trecuse un test foarte important.

- Le-ai cunoscut pe Francesca și pe Hyacinth? întrebă Eloise.

Sophie scutură din cap, exact în timp ce lady Bridgerton spunea:

- Nu sunt acasă. Francesca o vizitează pe Daphne, iar Hyacinth e la familia Featherington. Ea și Felicity s-au împăcat și sunt, din nou, inseparabile.

Eloise chicoti.

- Săraca Penelope. Cred că se bucura de liniște. Știu sigur că se bucura că Felicity o lasă în pace.

Lady Bridgerton se răsuci spre Sophie și explică:

- Fiica mea, Hyacinth, e foarte adesea acasă la prietena ei, Felicity Featherington. Când nu e ea acolo, atunci e Felicity aici.

Sophie zâmbi și dădu din cap, întrebându-se, din nou, de ce îi spuneau ei astfel de detalii. O tratau ca pe o membră a familiei. Ceva ce nici familia ei nu făcuse. Era foarte ciudat. Ciudat și minunat. Ciudat, minunat și îngrozitor. Pentru că nu avea cum să dureze prea mult. Poate că ar putea rămâne o vreme. Nu prea mult. Câteva săptămâni, poate o lună. Destul cât să-și ordoneze viața. Destul cât să se relaxeze și să aibă impresia că nu e doar o servitoare. Știa că nu va putea face parte din familia lor, dar poate că le va fi prietenă. Și trecuse atât de mult de când avusese un prieten...

- S-a întâmplat ceva, Sophie? întrebă lady Bridgerton. Ai lacrimi în ochi.

Fata scutură din cap.

- E doar un fir de praf, se prefăcu ea, începând să despacheteze.

Știa că nu o credeau, dar nu conta. Deși nu știa cum va fi mai departe, avea senzația ciudată că viața ei abia acum începea.

Capitolul XV

Autoarea acestor rânduri e aproape sigură că jumătate dintre bărbații care citesc nu vor fi interesați de ceea ce urmează, așa că dumneavoastră, domnilor, aveți voie să treceți direct la secțiunea următoare.

Pentru doamne, sper că sunt prima de la care aflați că familia Bridgerton a fost, de curând, atrasă în războiul servitoarelor, cel care a început între lady Penwood și doamna Featherington. Se pare că domnișoara care e camerista fiicelor familiei Bridgerton a fugit la Penwood ca să o înlocuiască pe fata care a fugit înapoi la Featherington după ce a fost obligată să lustruiască trei sute de perechi de pantofi.

Tot din familia Bridgerton aflăm că, într-adevăr, Benedict s-a întors în Londra. Se pare că a fost bolnav și, deci, nevoit să-și prelungească vizita în provincie. Ar fi fost frumos să existe o explicație mai interesantă, mai ales pentru aceia care, ca mine, își câștigă existența din a scrie despre așa ceva, dar, din păcate pentru noi, asta a fost tot.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN, 14 MAI 1817

În dimineața următoare, Sophie îi cunoștea deja pe cinci dintre cei șapte frați ai lui Benedict. Eloise, Francesca și Hyacinth încă mai locuiau cu mama lor, Anthony fusese invitat la micul dejun

împreună cu fiul lui cel mic, iar Daphne, care era acum ducesa de Hastings, fusese chemată ca să o ajute pe lady Bridgerton să organizeze ultimul bal al sezonului. Singurii pe care nu îi cunoscuse erau Gregory, care era plecat la Eton și Colin, care era, după spusele lui Anthony, Dumnezeu știe pe unde. Deși, ca să respectăm tot adevărul, Sophie îl cunoscuse pe Colin cu doi ani înainte, la balul mascat. Și se bucura că nu e în oraș. Nu credea că ar fi recunoscut-o, fiindcă nu o recunoscuse nici Benedict. Dar, cumva, gândul la o posibilă reîntâlnire era neliniștitor. Nu că ar fi contat, se gândi ea. Totuși părea neliniștitor în ultima vreme.

Nu fu absolut deloc surprinsă atunci când apăru și Benedict la micul dejun. Ar fi reușit să îl evite, însă el aștepta în hol în timp ce ea mergea spre bucătărie, unde voia să mănânce cu restul servitorilor.

- Cum a fost prima noapte la numărul șase de pe strada Bruton?
întrebă el zâmbind leneș, masculin.

- Splendidă, replică ea încercând să-l ocolească.

Când păși la stânga, el făcu un pas în dreapta, oprind-o.

- Mă bucur că te simți bine.

Sophie încercă să treacă.

- Mă simțeam, spuse ea apăsât.

Benedict era prea binecrescut ca să facă și următorul pas pentru a-i tăia calea, dar reuși să se sprijine de o masă, exact în așa fel încât ea să nu poată înainta.

- Ți-a arătat cineva casa?

- Menajera.

- Și împrejurimile?

- Nu aveți terenuri împrejurul casei.

El zâmbi și o privi cu căldură.

- Avem grădina.

- Care e foarte mică.

- Oricum...

- Oricum, trebuie să iau micul dejun, spuse ea.

El se dădu, galant, la o parte.

- Pe data viitoare.

Sophie avu senzația că data viitoare nu era deloc departe.

Treizeci de minute mai târziu, fata se strecură afară din bucătărie, pe jumătate așteptându-se să-l vadă pe Benedict apărând de după colț. Judecând după faptul că nu mai putea respira, probabil că nu se aștepta doar pe jumătate, ci cu totul. Dar el nu era acolo. Ea înaintă puțin. Era sigură că va apărea pe scară și se va repezi spre ea. Dar el tot nu apăru. Deschise gura, apoi o închise brusc, realizând că era cât pe ce să-l strige pe nume.

- Femeie proastă, mormăi ea.

- Cine e proastă? întrebă Benedict. Doar nu te referi la tine?

Sophie sări de un metru.

- De unde ai apărut? întrebă, după ce își mai reveni din surpriză.

El arătă spre o ușă deschisă.

- De acolo, spuse pe un ton nevinovat.

- Acum te repezi la mine din dulap!

- Ba sigur că nu. Părea ofensat. E o scară.

Sophie se uită în spatele lui. Era, într-adevăr, o scară de serviciu. Scara servitorilor. Nu era un loc în care să se afle un membru al familiei.

- Te streкори adesea pe acolo? întrebă ea încrucișând brațele.

El se aplecă înainte, destul de aproape ca să o facă să nu se simtă comod și, deși nu ar fi recunoscut nimănui, nici măcar ei înseși, puțin incitată.

- Numai atunci când vreau să surprind pe cineva.

Ea încercă să treacă pe lângă el.

- Am treabă.

- Acum?

Strânse din dinți.

- Da. Acum.

- Dar Hyacinth e la micul dejun. Nu poți să o coafezi când mănâncă.

- Mă ocup și de Francesca și de Eloise.

El ridică din umeri, zâmbind nevinovat

- Și ele sunt la micul dejun. Chiar nu ai ce să faci acum.

- Ceea ce spune cât de puține știi despre cum e să muncești ca să

te întreții, răspuse ea răstit. Am da călcat, de cusut, de lustruit...

- Te-au pus să cureți argintăria?

- Pantofii! aproape că țipă ea. Trebuie să lustruiesc pantofii.

- Da, spuse el sprijinindu-se de perete, cu mâinile încrucișate.

Pare plictisitor.

- Așa și este, răspuse ea, încercând să ignore lacrimile care îi umezeau pleoapele.

Știa că viața ei este neinteresantă, dar era dureros să auzi asta de pe buzele altuia. Benedict zâmbi lent, seducător.

- Viața ta nu trebuie să fie plictisitoare, să știi.

Ea încercă să-l ocolească.

- Prefer să fie așa.

El făcu o mică reverență și se dădu la o parte, făcându-i semn să treacă.

- Dacă asta e ceea ce îți dorești.

- Este.

Dar cuvintele nu sunară pe cât de ferm și-ar fi dorit.

- Este, repetă.

Nu avea rost să se mintă pe sine. Nu dorea ca lucrurile să stea așa. Nu în totalitate. Dar așa trebuia să fie.

- Încerci să mă convingi pe mine, sau să te convingi pe tine? întrebă el blând.

- Nici nu o să mă obolesc să îți răspund.

Dar nu îl privi.

- Atunci urcă, spuse el, ridicând o sprânceană când ea nu se mișcă din loc. Sunt sigur că ai mulți pantofi de lustruit.

Sophie o luă la fugă în sus, pe scări. Pe scara servitorilor. Și nu privi înapoi.

Se reîntâlniră în grădină, adică peticul de verdeață pe care ea îl luase în derâdere, și pe bună dreptate. Surorile plecaseră în vizită la familia Featherington, iar lady Bridgerton dormea. Sophie le călcăse rochiile pentru evenimentul social din seara respectivă. Alesese fundele pentru păr și lustruise suficienți pantofi cât pentru o săptămână.

Munca se terminase, așa că ea decisese să ia o pauză ca să citească în grădină. Lady Bridgerton îi spusese că poate împrumuta cărți din biblioteca lor, așa că Sophia luase un roman publicat recent și se așezase într-un scaun din fier forjat, în micuța grădină. Citise numai un capitol înainte să audă zgomot de pași. Previzibil, era Benedid.

- Acum locuiești aici?

- Nu, spuse el și se așază pe scaunul de lângă ea. Deși mama îmi spune mereu să mă simt ca acasă.

Ea nu avea niciun răspuns inteligent, așa că scoase un sunet nedefinit și reîncepu să citească. Benedict își ridică picioarele pe măsuta din fața lor.

- Ce citești?

- Întrebarca asta presupune că cu chiar citesc, ceca ce te asigur că nu pot face, cu tine aici, spuse ea închizând cartea, dar lăsând un deget între pagini.

- Prezența mea te distrage?

- Mai mult mă deranjează.

- E mai bine decât să fii plictisită.

- Îmi place să am o viață plictisitoare

- Dacă e așa, atunci e clar că nu înțeleg ce înseamnă un lucru interesant.

Condescendența din tonul lui era inacceptabilă. Sophie strânse cartea până când i se albiră degelele.

- Am avut parte de suficiente lucruri interesante în viața asta, spuse ea strângând din dinți. Te asigur.

- Mi-ar plăcea să particip la conversația asta cu mai mult, numai că tu nu vrei să-mi spui nimic despre viața ta.

- Nu am omis din greșeală.

El scoase un sunet de dezaprobare.

- Ești atât de ostilă...

Ea se uită la el ofensată și nevenindu-i să creadă ce aude.

- M-ai răpit...

- Te-am convins, îi aminti el.

- Vrei cu tot dinadinsul să te lovesc?

- Nu m-ar deranja, spuse el pe un ton potolit. În plus, acum, că ești aici, chiar ți se pare atât de rău că te-am forțat să vii? Ți place familia mea, nu?

- Da, dar...

- Și se poartă frumos cu tine. Nu?

- Da, dar...

- Atunci care e problema? întrebă el pe un ton superior.

Sophie era cât pe ce să-și piardă cumpătul. Aproape că sări în picioare, ca să îl apuce de umeri și să-l scuture. Realiză în ultima clipă că el asta urmărea. Așa că pufni și spuse.

- Dacă nu vezi care e problema, nu are rost să încerc să-ți explic.

El râse, blestematul.

- Doamne, ce frumos te-ai eschivat!

Ea ridică romanul și îl deschise.

- Citesc.

- Cel puțin încerci.

Ea răsuci o pagină, deși nu citise ultimele două paragrafe.

Încerca doar să îi arate că îl ignoră. Se putea întoarce la paginile acelea mai târziu.

- Ții cartea invers, îi atrase el atenția.

Sophie tresări și se uită în jos.

- Ba nu!

El zâmbi șiret.

- Dar te-ai uitat, ca să te asiguri.

Ea se ridică și spuse:

- Mă duc înăuntru.

Benedict se ridică și el, imediat

- Și renunți la aerul splendid de primăvară?

- Renunț la tine, răspunse, deși faptul că el se ridicase din respect pentru ea o impresionă.

Domnii nu făceau așa ceva pentru servitoare.

- Păcat. Mă simțeam foarte bine.

Sophie se întrebă cât de tare l-ar lovi dacă a arunca cu cartea în el. Probabil nu suficient de tare ca să compenseze pentru demnitatea ei pierdută. O uimea atât de repede reușea să o înfurie. Îl

iubea cu disperare. Nu mai încerta să se mintă. Cu toate astea, reușea să o enerveze într-o clipă.

- La revedere, domnule Bridgerton.

El îi făcu semn cu mâna.

- Ne vom revedea curând, sunt sigur.

Sophie se opri, nesigură dacă îi plăcea atitudinea lui.

- Credeam că pleci, spuse el, ușor amuzat

- Plec, insistă ea.

El lăsa capul într-o parte, dar nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Expresia zeflemitoare și privirea spuneau destul. Ea se întoarse cu spatele și merse înspre ușă. La jumătatea distanței îl auzi strigând:

- Rochia asta nouă e foarte frumoasă.

Ea se opri și oftă. Poate că trecuse de la a fi protejată unui conte la a fi o simplă servitoare, dar manierele erau maniere, și ea nu avea cum să ignore un compliment. Se întoarse și spuse:

- Mulțumesc. Am primit-o cadou de la mama ta. Cred că a fost a Francescăi.

El se sprijini de gard, într-o poziție aparent relaxată.

- E un obicei, nu? Să îți împarți hainele cu camerista?

Sophie aprobă din cap.

- Când termini cu ele, desigur. Nimeni nu ar da o rochie nouă.

- Înțeleg.

Sophie îl privi cu suspiciune, întrebându-se de ce îi păsa lui de rochiile ei.

- Nu voiai să intri?

- Ce pui la cale?

- De ce crezi că pun la cale ceva?

Ea își țuguie buzele, apoi spuse:

- Nu ai fi tu dacă nu ai plănui ceva.

Benedict zâmbi.

- Cred că mi-ai făcut un compliment.

- Nu am intenționat.

- Oricum, eu așa aleg să înțeleg, spuse el pe un ton blând.

Ea nu era sigură că știe cum să răspundă, așa că nu spuse nimic. Dar nici nu se îndreptă spre ușă. Nu știa sigur de ce, după ce

spusese cu atâta convingere că vrea să fie singură. Dar ce spusese și ce simțea nu erau mereu lucruri similare. Inima ei tânjea după bărbatul ăsta și visa la o viață care nu putea fi.

Nu trebuia să fie supărată pe el. Nu ar fi trebuit să o oblige să vină la Londra, era adevărat, dar nu putea să îl învinovățească pentru că îi propusese să fie amanta lui. Făcuse ce ar fi făcut orice bărbat. Sophie știa care era locul ei în societate. Era cameristă. Servitoare. Singurul lucru care o separa de restul servitorilor era faptul că avusese parte de lux în copilărie. Fusese crescută cu blândețe, chiar dacă fără dragoste, iar experiența aceea îi modelase idealurile și valorile. Era prinsă pentru tatdeauna între două lumi, dar nu avea loc în niciuna dintre ele.

- Pari foarte serioasă, spuse el încet.

Sophie îl auzi, dar nu reuși să se desprindă de gândurile ei. Benedict păși înainte. Întinse mâna ca să îi atingă barba, dar își aminti unde este. În momentul acela Sophie avea o aură intangibilă, ceva la care el nu putea ajunge.

- Nu suport să te văd atât de tristă, spuse el, surprinzându-se pe sine.

Nu voia să spună nimic. Îi scăpase. Ea ridică privirea.

- Nu sunt tristă.

El scutură foarte puțin din cap.

- E un regret profund în privirea ta. Rareori dispare.

Ea ridică mâna și își atinse chipul, ca și cum ar fi putut atinge sentimentul, ca și cum ar fi fost palpabil, ceva ce putea șterge.

Benedict îi apucă mâna și o sărută.

- Aș vrea să îmi împărtășești din secretele tale.

- Eu nu am...

- Nu minți, o întrerupse el pe un ton mai dur decât intenționase. Ai mai multe secrete decât oricare femeie pe care...

Se întrerupse, fiindcă, brusc, îi apăruse imaginea femeii de la balul mascat.

- Mai multe secrete decât majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut.

Îl privi în ochi numai o clipă, apoi își mută privirea.

- Nu e nimic rău în a avea secrete. Dacă aleg...

- Pe tine secretele te consumă, spuse el apăsător.

Nu voia să îi audă scuzele. Frustrarea îi măcina răbdarea.

- Ai ocazia să-ți schimbi viața, să atingi fericirea, și cu toate acestea, refuzi.

- Nu pot.

Durerea din voca ei îl dezarmă.

- Prostii. Poți face orice alegi să faci. Doar că nu vrei.

- Nu face lucrurile să fie și mai grele, șopti ea.

Când rosti asta, ceva în el se rupse. Simțise clar, ca un șuvoi de sânge care îi hrănea furia și frustrarea care-l măcinaseră zile la rând.

- Crezi că mie nu mi-e greu? Întrebă el. Asta crezi? Că nu e greu?

- Nu am spus asta!

O apucă și o trase, lipind-o de el, ca ea să simtă cât de greu îi era.

- Ard pentru tine, spuse, atingându-i urechea cu buzele. În fiecare noapte, întins în pat, mă gândesc la tine și mă întreb de ce naiba ești aici, cu mama, dintre toți oamenii din lume, și nu cu mine.

- Nu am vrut...

- Nu știi nici tu ce vrei, o întrerupse el.

Era o afirmație dură, condescendentă, dar nu îi mai păsa. Femeia asta îl rănea într-un fel în care nu credea că poate fi rănit, cu o putere pe care nu știa că o poate avea cineva asupra lui. Alesese o viață de servitudine în locul unei vieți alături de el, iar acum era blestemat să o vadă în fiecare zi, suficient cât să-i mențină aprinsă dorința.

Era vina lui, bineînțeles. Ar fi putut să o lase la gară și să se scutească de tortură. Dar se surprinsese și pe sine, insistând ca ea să vină la Londra. Era ciudat și îi era teamă să se întrebe ce însemna asta, dar voia neapărat să știe că e în siguranță și apărată. Voia asta mai mult decât o dorea pe ea pentru sine.

Îi spusese pe nume, și vocea ei era plină de dor, iar el știuse că

nu îi e indiferent. Poate că nu înțelegea prea bine ce însemna să dorești un bărbat, dar asta nu însemna că nu-l dorea.

O sărută, jurându-și că dacă îl refuza, dacă dădea vreun semn că nu vrea, se va opri. Ar fi fost cel mai greu lucru, dar l-ar fi făcut.

Ea rămase pe loc, nu îl împinse și nu se zbătu. În loc de asta, se topi în brațele lui, mângâindu-i părul, cu buzele deschizându-se sub ale sale. Nu știa de ce se decisese să îl lase să o sărute, ba chiar să îl sărute ea însăși, însă nu voia să se oprească și să afle.

Profită de moment și o gustă, o sorbi și o respiră. Nu mai era sigur că va reuși să o convingă să-i fie amantă, așa că simțea nevoia ca sărutul ăsta să fie deosebit. Să îl poată păstra toată viața.

O sărută și mai pasional, ignorând vocea interioară care îi spunea că mai făcuse asta și altă dată. Acum doi ani dansase cu o femeie, o sărutase, apoi ea îi spusese că trebuie să se sărute cât pentru o viață. Fusesse prea încrezător în forțele-i proprii. Și o pierduse. Pe ea, și poate, totul. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu care se putea vedea trăind o viață. Până la Sophie. Spre deosebire de doamna în rochie argintie, cu ea nu se putea însura, dar, tot spre deosebire de femeia misterioasă, ea era aici. Și nu avea de gând să o lase să plece. Era aici, cu el, și îl făcea să se simtă ca în rai. Îi plăceau mirosul dulce al părului ei și gustul ușor sărat al pielii. Era născută ca să fie în brațele lui. Și el se născuse ca să o cuprindă în brațe.

- Vino acasă cu mine, îi șopti la ureche.

Ea nu răspunse, dar se încordă.

- Vino cu mine, repetă el.

- Nu pot, spuse ea răsufând.

- Poți.

Ea scutură din cap, dar nu se îndepărtă, așa că el profită de moment și o sărută din nou. Limba lui îi explorează gura, gustându-i esența. Îi mângâie, blând, un sân. Respirația i se tăie când simți sfârcul întărindu-se sub palma lui. Nu era suficient. Voia să îi simtă pielea, nu pânza rochiei. Dar nu era locut potrivit. Erau în grădina mamei lui, pentru Dumnezeu. Ar fi putut să dea cineva peste ei și, dacă nu ar fi tras-o într-un alcov de lângă intrare,

probabil că i-ar fi putut vedea oricine. Era genul de lucru care ar fi costat-o slujba.

Poate că ar fi trebuit să nu se ascundă, fiindcă atunci ar fi fost concediată din nou și nu ar mai fi avut de ales. Ar trebui să-i devină amantă. Și el asta dorea. Dar își dădu seama, mirându-se cât de rațional reușea să fie într-un astfel de moment, că îi păsa atât de mult și pentru că ea avea un atât de puternic simț al identității. Știa cine este și, din păcate pentru el, acea persoană era foarte respectabilă. Dacă i-ar fi stricat reputația atât de public, în fața oamenilor pe care ea îi admira și îi respecta, i-ar fi distrus spiritul. Și asta ar fi fost o crimă de neiertat.

Încet, se retrase. O voia în continuare, voia să îi devină amantă, dar nu era dispus să o compromită în casa mamei sale doar că să obțină asta. Când va veni la el, și era sigur că va veni, o va face din proprie inițiativă. Între timp, o va seduce, o va convinge. Între timp...

- Te-ai oprit, șopti ea, surprinsă.

- Nu e locul potrivit.

O clipă, ea nu păru să înțeleagă. Apoi, ca și cum ceva i-ar fi umbrat figura, căpătă o expresie îngrozită, care plecă de la ochii, rotunzi și mari, mai verzi decât de obicei, apoi ajunse la gură, cu buzele desfăcute, care oftară.

- Nu m-am gândit, spuse, mai mult pentru sine însăși.

- Știu.

Îi zâmbi.

- Știu. Nu îmi place când gândești. Se termină întotdeauna prost pentru mine.

- Nu putem să mai facem așa ceva

- Cu siguranță nu aici.

- Nu, adică...

- Strici momentul.

- Dar...

- Fă-mi pe plac. Lasă-mă să cred că în după-amiza asta nu mi-ai spus că nu mai putem face asta

- Dar...

El îi apăsă un deget pe buze.

- Nu-mi faci pe plac.

- Dar...

- Nu merit și eu o fantezie?

În sfârșit, ea înțelese. Zâmbea.

- Bine, spuse el. Așa mai merge.

Ea, uimitor, zâmbi mai larg.

- Excelent, șopti Benedict. Eu o să plec. Și tu ai o singură sarcină cât lipsesc eu. Stai aici și zâmbește. Fiindcă mi se rupe inima când văd orice altă expresie pe chipul tău.

- Nu o să mai vezi, fiindcă n-o să fii aici, observă ea.

El îi atinse bărbia.

- O să știu.

Apoi, înainte ca expresia ei să se schimbe din minunată adorație în șoc, el plecă.

Capitolul XVI

Familia Featherington a găzduit ieri o mică cină festivă și, deși autoarea acestor rânduri nu a fost invitată, se spune că seara a fost un succes. Au participat și trei membri ai familiei Bridgerton dar, spre ghinionul fetelor Featherington, a fost vorba numai despre femei. Întotdeauna amabilul Nigel Berbrook a fost acolo și i-a dat multă atenție domnișoarei Phillipa Featherington. Autoarea a auzit că Benedict și Colin au fost invitați, dar au refuzat cu părere de rău.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN. 19 MAI 1817

Zilele trecură și se transformară într-o săptămână. Sophie

descoperi că munca la familia Bridgerton era destul de solicitantă. Pentru că era camerista celor trei fete nemăritate, se ocupa toată ziua de coafuri, de cusut, de călcat rochiile și de lustruit pantofi. Nu plecase din casă nici măcar o dată, dacă nu pune la socoteală timpul pe care îl petrecea în grădină. Dar, spre deosebire de viața îngrozitoare pe care o avusese cu Araminta, unde făcea același lucru, în familia Bridgerton se râdea și se zâmbea. Fetele se certau și se tachinau, dar nu cu răutatea Rosamundeia față de Posy.

Când se lua ceaiul într-un cadru neoficial, la etaj, iar lady Bridgerton era numai cu fiicele ei, Sophie era întotdeauna invitată să stea cu ele. De obicei aducea cu ea un coș de rufe care trebuiau cârpite și cosea nasturi sau ciorapi în timp ce fetele și mama lor vorbeau. Era minunat să poată bea un ceai cu lapte proaspăt și să mănânce fursecuri. După câteva zile, Sophie se simți suficient de în largul ei încât să participe puțin și la conversație. Ceaiul era momentul ei preferat.

- Unde credeți că e Benedict? întrebă Eloise într-o după-amiază, cam la o săptămână după evenimentul pe care Sophie îl numea „marele sărut“.

- Au!

Patru chipuri din familia Bridgerton se întoarseră către Sophie.

- Ai pățit ceva? întrebă lady Bridgerton, cu ceașca de ceai suspendată la jumătatea drumului între farfurioară și gură.

Sophie făcu o grimasă.

- M-am înțepat. Lady Bridgerton zâmbi un zâmbet mic, secret.

- Mama ți-a spus de cel puțin o mie de ori... spuse Hyacinth, care avea paisprezece ani.

- De o mie de ori? întrebă Francesca, ridicând din sprâncene.

- De o sută de ori, spuse Hyacinth, uitându-se enervată la sora sa, că nu e nevoie să vii cu coșul de cârpit.

Sophie se abținu și ea să zâmbească.

- M-aș simți tare leneșă dacă nu l-aș aduce.

- Eu nu am de gând să aduc de brodat, anunță Hyacinth.

Nu că i-ar fi ccrut cineva așa ceva.

- Te simți leneșă? o întrebă Francesca.

- Niciun pic.

Francesca se întoarce către Sophie.

- O faci pe Hyacinth să se simtă leneșă.

- Ba nu mă simt deloc așa! protestă copila.

Lady Bridgerton sorbi din ceașcă.

- Lucrezi la aceeași broderie de ceva vreme, Hyacinth. Din februarie, dacă nu mă înșel.

- Nu se înșală niciodată, îi spuse Francesca.

Hyacinth o privi fix, apoi zâmbi, cu chipul ascuns după cana de ceai. Sophie tuși, ca să mascheze faptul că și ea zâmbea. Francesca avea douăzeci de ani, cu un an mai puțin decât Eloise, și un simț al umorului inteligent și ironic. Într-o bună zi, Hyacinth îi va putea face față, dar nu astăzi.

- Nu mi-ați răspuns, le aminti Eloise, lovind ceașca de farfurie. Unde este Benedict? Nu l-am văzut de o veșnicie.

- A trecut o săptămână, spuse lady Bridgerton.

- Au!

- Ai nevoie de un degetar? o întrebă Hyacinth pe Sophie.

- De obicei nu sunt atât de neîndemânică, spuse ea nemulțumită.

Lady Bridgerton ridică ceașca în dreptul gurii și o ținu acolo destul de multă vreme. Sophie strânse din dinți și continuă să coasă, hotărâtă. Spre surpriza ei, Benedict nu apăruse deloc de când se sărutaseră, cu o săptămână în urmă. Ea se uita pe fereastră, se aștepta să-l vadă apărând de după colț și, în general, să se întâlnească. Cu toate astea, el nu era acolo. Nu știa dacă să fie distrusă sau să se simtă ușurată. Sau amândouă. Oftă. Cu siguranță, amândouă.

- Ai spus ceva, Sophie? întrebă Eloise.

Ea scutură din cap și murmură un „Nu.” timid, fără să ridice privirea de la degetul arătător cel atât de încercat. Cu o grimasă, se înțepă, privind cum apare o picătură de sânge.

- Unde e? insistă Eloise.

- Benedict are treizeci de ani, spuse lady Bridgerton pe un ton calm. Nu trebuie să ne spună nouă tot ce face.

Eloise pufni zgomotos.

- Frumoasă schimbare de atitudine, mamă.

- Ce vrei să spui?

- Unde e Benedict? o imită Eloise cu talent. Cum îndrăznește să dispară fără să spună un cuvânt? Parcă ar fi dispărut de pe Pământ.

- Atunci era altceva, spuse mama ei.

- Cum așa? întrebă Francesca, zâmbind sarcastic.

- Îmi spusese că se duce la petrecerea îngrozitorului ăluia de băiat Cavender și nu se mai întorcea. De data asta...

Lady Bridgerton se opri, ținând buzele.

- De ce vă dau eu vouă explicații?

- Nu pot să-mi imaginez, șopti Sophie.

Eloise, care era cel mai aproape de ea, se înccă. Francesca o lovi pe spate și se aplecă înainte, întrebând:

- Ai spus ceva, Sophie?

Sophie scutură din cap și înfipse acul în rochia pe care o cârpea, fără să nimcrească deloc tivul. Eloise o privi pe sub gene. Lady Bridgerton își dresе vocea.

- Cred că...

Se opri, aplecând capul într-o parte.

- Mi se pare mie, sau e cineva în hol?

Sophie se abținu să nu geamă și se uită spre ușă, așteptându-se să-l vadă acolo pe majordom. Wickham se încrunta mereu la ea înainte să spună ce avea de zis. Nu era de acord ca o servitoare să ia ceaiul cu doamnele casei ei, deși nu spunea niciodată așa ceva în fața acestora, nu se obosea să-și ascundă dezaprobarea de pe chip. Dar în loc de majordom, ușa se deschise și intră Benedict

- Benedict! strigă Eloise, ridicându-se. Tocmai vorbeau despre tine.

El o privi pe Sophie.

- Chiar așa?

- Eu nu, spuse ea încet.

- Ai spus ceva, Sophie? întrebă Ilyacynth.

- Au!

- Trebuie să-ți iau coșul ăla, spuse doamna Bridgerton zâmbind

amuzată. O să pierzi un litru de sânge până deseară.

Sophie se ridică.

- Mă duc să aduc un degetar.

- Nu ai degetar? întrebă Hyacinth. Eu nici nu m-aș gândi să cos fără unul.

- Te-ai gândit tu vreodată să coși? întrebă Francesca ironic.

Hyacinth o lovi, aproape să dărâme serviciul de ceai.

- Hyacinth! o certă lady Bridgenon.

Sophie se uita fix la ușă, încercând să nu îl privească pe Benedict. Toată săptămâna îi văzuse buzele. Dacă se uita la el, s-ar fi gândit la sărutul lor. Și dacă se gândea la sărutat...

- Am nevoie de un degetar, spuse, ridicându-se brusc.

La unele lucruri nu te puteai gândi în public.

- Ai mai spus asta, murmură Benedict, ridicând o sprânceană, arogant.

- E jos. În camera mea.

- Dar camera ta e sus, spuse Hyacinth.

Sophie ar fi putut să o ucidă pe loc.

- Asta am zis și eu.

- Ba nu, spuse fata pe un ton care nu admitea replică.

- Ba da, spuse lady Bridgerton. Am auzit-o și eu.

Sophie se răsuci brusc spre ea și știu imediat că mințise.

- Trebuie să iau degetarul, spuse pentru a treisprezecea oară, parcă. Se grăbi spre ușă, înghițind în sec pe măsură ce se apropia de Benedict.

- Nu am vrea să te rănești, spuse el, dându-se la o parte ca să îi facă loc.

Dar când trecu pe lângă el, îi șopti:

- Lașo.

Sophie îi ardeau obrajii și coborâse jumătate din trepte când realizează că intenționase să urce în camera ei. Fir-ar să fie. Nu voia să treacă iar pe lângă el. Probabil că era tot în cadrul ușii și îi va zâmbi de sus, ironic, seducător, ca să o lase, ca de obicei, fără suflare. Era un dezastru. Nu putea rămâne aici. Cum să stea, când orice privire spre el îi înmuia genunchii? Nu era suficient de

puternică. Ar fi convins-o, ar fi făcut-o să-și uite principiile și jurămintele. Trebuia să plece. Nu avea de ales. Era mare păcat, fiindcă îi plăcea să lucreze pentru surorile lui. O tratau ca pe o ființă umană, nu ca pe un animal de pus la jug. Îi vorbeau și le interesau răspunsurile ei. Sophie știa că nu e una dintre ele și că nu va putea fi niciodată, dar atitudinea lor o ajuta mult. Tot ce-și dorea pe lume era să aibă o familie. La casa Bridgerton aproape că se putea preface că are una.

- Te-ai rătăcit?

Sophie ridică privirea și îl văzu pe Benedict la capătul scării, sprijinit de perete. Privi în jos și își dădu seama că stă pe scări.

- Ies, spuse ea.

- Ca să cumperi un degetar?

- Da.

- Nu ai nevoie de bani?

Putea să mintă și să spună că are bani în buzunar, sau ar fi putut să spună adevărul și să îi arate ce toantă patetică era. Sau putea să fugă în jos pe scări și să iasă din casă. Era lașitate, dar...

- Trebuie să plec, spuse și o luă la fugă, uitând să iasă pe la intrarea servitorilor.

Fugi prin hol și împinse ușa mare și grea, împiedicându-se pe treptele din față. Când atinse caldarâmul se întoarse spre nord, nu din vreun motiv anume, ci pentru că trebuia să meargă undeva, și atunci auzi pe cineva. Era o voce oribilă, înfiorătoare. Dumnezeuule mare! Era Araminta. Inima fetei încetă să mai bată și ea se lipi repede de perete. Araminta era cu fața spre stradă și, dacă nu se răsucea, nu avea cum să o vadă pe Sophie. Era destul de ușor să nu faci zgomot, fiindcă nu mai putea respira. Ce căuta aici? Penwood House era la cel puțin opt străzi distanță, mai aproape de...

Apoi Sophie își aminti. Citise în ziar anul trecut, într-una dintre puținele copii pe care reușise să le obțină cât lucrase la familia Cavender, că noul conte de Penwood se decisese să vină la Londra, așa că Araminta, Rosamund și Posy trebuiseră să caute altă locuință.

Alături de familia Bridgerton? Sophie nu-și putea imagina

oroare mai mare.

- Unde e fata aia nesuferită? o auzi pe Araminta zicând.

Sophiei îi fu imediat milă de fata respectivă. Fiindcă și ea fusese în poziția de nesuferită, știa că aceasta are prea puține avantaje.

- Posy! țipă Araminta, urcând într-o trăsură care o aștepta.

Sophie își mușcă buza, speriată. Știa exact ce se întâmplase în lipsa ei. Araminta angajase o menajeră nouă cu care se purta oribil, dar nu avea cum să se poarte cu ea pe cât de urât se purtase cu Sophie. Era nevoie să cunoști omul ca să poți fi atât de crud. Nu se putea face asta cu orice servitor. Și, cum Araminta trebuia să se poarte urât cu cineva, fiindcă altfel nu se putea simți bine, era clar că o alesese pe Posy pe post de cal de bătaie.

Posy ieși în grabă pe ușă, cu o figură chinuită. Părea nefericită și, parecă, mai mare decât cu doi ani înainte. Aramintei nu îi plăcea asta, cu siguranță. Nu fusese niciodată în stare să accepte că Posy nu era o blondă mignonă și frumoasă, cum erau ea și Rosamund. Dacă Sophie fusese dușmanul ei de moarte, atunci cu siguranță că Posy era marea ei dezamăgire.

Sophie o văzu pe fată oprindu-se la capătul scării și încercând să-și lege șireturile ghetelor. Rosamund scoase capul pe fereastra trăsurii și strigă „Posy!” cu o voce ascutită și neplăcută. Sophie se ascunse mai bine, întorcând capul. Era chiar în fața Rosamundei.

- Vin acum! strigă Posy.

- Mai repede! o repezi sora ei.

Posy termină de legat șireturile și se găbi, dar pe ultima treaptă îi alunecă piciorul și căzu întinsă pe dalele de piatră. Sophie se repezi înainte, din instinct ca să o ajute, dar se lipi imediat la loc lângă perete. Posy nu pățise nimic, iar ea nu-și dorea să afle Araminta că e în Londra, în casa de alături. Posy se ridică și se opri ca să își întindă gâtul, mai întâi spre stânga, apoi... Apoi o văzu. Sophie era convinsă. Ochii i se măriră și gura i se deschise, Apoi începu să rostească „S”, ca pentru a-i spune numele. Ea scutură agitată din cap.

- Posy! strigă Araminta iritată.

Sophie scutură din nou din cap, rugând-o pe fată din ochi să nu o

dea de gol.

- Vin, mamă! strigă aceasta. Aplecă o singură dată din cap spre Sophie, apoi se urcă în trăsură, care plecă în direcție opusă. Lui Sophie i se înmuieră genunchii. Nu se mișcă un minut întreg. Apoi nu se mișcă încă cinci minute.

.....
Benedict nu voia să le răpească timpul petrecut cu el mamei și surorilor lui, dar după ce fugise Sophie din încăpere, pe el nu-l mai interesară ceaiul și prăjiturelele.

- Tocmai mă întrebam pe unde ești, spuse Eloise.

- Cum? întrebă el, aplecând capul spre fereastră, încercând să vadă cât mai mult din stradă.

- Am spus că mă întrebam... țipă sora lui.

- Eloisa, vorbește mai încet, interveni lady Bridgerton.

- Dar nu mă ascultă.

- Dacă nu ascultă, atunci sigur nu o să-i atragi atenția dacă țipi.

- Poate dacă arunci cu un fursec, sugeră Hyacinth.

- Hyacinth, să nu cumva...

Dar fata aruncase deja cu prăjitura. Benedict se feri cu o secundă înainte să-l lovească. Se uită întâi la perete, care acum era puțin murdar, apoi la podea, unde aterizase fursecul rămas, uimitor, întreg.

- Cred că ăsta e semnalul că ar trebui să plec, spuse el încet, zâmbindu-i provocator surorii sale mai mici.

Fursecul aruncat de ea îi dăduse o scuză ca să plece și să încerce să o găsească pe Sophie.

- Dar abia ai venit, spuse mama sa.

Benedict o privi cu suspiciune. Spre deosebire de supărarea care însoțea de obicei protestele ei, de data asta păruse aproape veselă că pleacă. Ceea ce nu putea însemna decât că plănuiește ceva.

- Aș putea să mai rămân, spuse el ca să îi vadă reacția.

- Nu, spuse ea ridicând ceaiul, deși era clar că nu mai avea ceai. Nu ne lăsa pe noi să te reținem, dacă ești ocupat.

Benedict se strădui să mențină o expresie indiferentă, sau măcar să își ascundă uimirea. Ultima dată când îi spusese mamei sale că

era ocupat ea răspunsese cu „Prea ocupat ca să petreci puțin timp cu propria ta mamă?” Prima lui intenție era să spună că mai rămâne și să se așeze, dar avu destulă prezență de spirit să își dea seama că e ridicol să rămână numai ca să îi facă ei în ciudă.

- Atunci plec, spuse, îndreptându-se spre ușă.

- Mergi, spuse ea. Simte-te bine!

Benedict decise să iasă înainte ca ea să-l uimească și mai mult. Întinse mâna și luă un fursec, pe care îl aruncă spre Hyacinth, care îl prinse rânjind. Dădu din cap spre mama și surorile lui și ieși, ajungând la scări exact când mama lui spunea:

- Credeam că nu mai pleacă.

Într-adevăr foarte ciudat. Cu pași mari coborî treptele și ieși pe ușa din față. Se îndoia că Sophie e aproape de casă, dar, dacă ar fi plecat într-adevăr la cumpărături, nu o putea lua decât într-o singură direcție. Se întoarse spre piațeta cu magazine, dar nu făcu decât trei pași și o văzu pe fată sprijinindu-se de zidul exterior al casei mamei lui, arătând ca și cum nu ar mai fi știut pe unde se respiră.

- Sophie? se grăbi el să ajungă alături de ea. Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

Ea tresări când îl văzu, apoi aprobă din cap. Nu o credea, sigur, dar nu avca rost să îi spună asta.

- Tremuri, spuse, privind-i mâinile. Spune-mi ce s-a întâmplat. Te-a supărat cineva?

- Nu, spuse ea, cu vocea tremurându-i mai mult decât de obicei. Eu doar...

Atunci văzu scările și spuse:

- M-am împiedicat și m-am speriat.

Zâmbi.

- Sigur știi cum este. Ca și cum tot ce ai pe dinăuntru se întoarce pe dos.

Benedict aprobă din cap, fiindcă știa cum e. Dar asta nu însemna că o crede.

- Vino cu minc.

Ea se uită la el, și ceva din ochii ei verzi îi frânse inima.

- Unde? șopti.

- Oriunde, numai nu aici. Locuiesc la numai cinci case depărtare, spuse el.

- Da?

Îl privi mirată și murmură:

- Nu mi-a spus nimeni.

- Promit că nu atentez la virtutea ta, o întrerupse el.

Apoi adăugă, fiindcă nu se putu abține.

- Doar dacă nu vrei tu să fie altfel.

Știa că fata ar fi protestat dacă n-ar fi fost atât de speriată, dar în starea în care era îi dădu voie să o conducă în jos, pe stradă.

- O să stăm la mine în sufragerie până îți revii.

Ea aprobă cu o mișcare a capului iar el o conduse în casă, o clădire modernă, dar simplă, puțin mai la sud de casa mamei sale.

Odată intrați, Benedict închise ușa ca să nu fie deranjați de servitori și se întoarse spre ea, pregătit să o întrebe ce se întâmplase de fapt. Însă în ultima secundă ceva îl făcu să nu spună nimic. Putea să întrebe, dar știa că ea nu-i va răspunde și va deveni defensivă, iar asta nu avea cum să-l ajute. Își puse o mască neutră și întrebă:

- Cum e să lucrezi pentru familia mea?

- Sunt foarte drăguțe, replică ea.

- Drăguțe? spuse el, sigur că neîncrederea i se putea citit pe față. Exasperante, poate. Chiar epuizante. Dar drăguțe?

- Mie mi se par foarte drăguțe, spuse Sophie.

Benedict începu să zâmbească, fiindcă își iubea foarte mult familia și se bucura că Sophie începea să o iubească și ea. Realiză însă destul de repede că își taie singur craca de sub picioare, fiindcă cu cât fata ajungea să țină mai mult la ai lui, cu atât era mai puțin probabil ca ea să vrea să facă orice ar fi pus-o într-o lumină proastă în fața lor, inclusiv să îi devină lui amantă. Fir-ar. Calculase greșit. Dorea atât de mult să o aibă aproape, în Londra, încât să o angajeze în casa mamei lui i se păruse cea mai bună soluție. Asta și destul de multă insistență. Fir-ar să fie! De ce nu o convinsese să facă ceva ce ar fi adus-o mai ușor în brațele lui?

- Ar trebui să le mulțumești cerurilor că ai o astfel de familie, spuse ea pe un ton mai hotărât decât vorbise toată după-amiaza. Eu aș da orice pentru...

Dar nu termină fraza.

- Ai da orice pentru ce anume? întrebă Benedict, surprins de cât de interesat era de răspuns.

Ea se uită nostalgică pe fereastră și rosti:

- Să am o familie ca a ta.

- Nu ai pe nimeni, spuse el.

Nu era o întrebare.

- Nu am avut niciodată pe nimeni.

- Nici măcar...

Apoi își aminti mărturisirea că mama ei murise la naștere.

- Uneori, spuse el pe un ton blând, nu e ușor să faci parte din familia Bridgerton.

Ea se răsuci încet spre el.

- Nu pot să îmi imaginez ceva mai plăcut.

- Nici nu există ceva mai plăcut. Doar că nu e întotdeauna ușor.

- Cum adică?

Benedict începu să vorbească despre sentimente pe care nu le mai împărtășise cu nimeni altcineva. Nici măcar cu familia lui.

- Pentru majoritatea oamenilor, eu sunt numai unul dintre frații Bridgerton. Nu sunt Benedict sau Ben sau un domn cu avere și, poate, cu ceva minte. Sunt numai... zâmbi glumeț. Un Bridgerton. Mai exact, al doilea. Ea zâmbi. - Ești mult mai mult decât atât. - Mi-ar plăcea să cred asta, însă lumea nu mă privește așa.

- Oamenii sunt proști.

El râse. Îi plăcea ironia ei.

- Nu te contrazic.

Când credea că s-a încheiat conversația, ea îl surprinse spunând:

- Nu semeni absolut deloc cu restul familiei tale.

- Cum așa? întrebă el, fără să o privească.

Nu voia ca ea să își dea seama cât de important era pentru el ce urma să îi răspundă.

- Fratele tău, Anthony... se încruntă, gânditoare. Viața i-a fost

foarte influențată de faptul că e cel mai mare dintre voi. Simte un gen de responsabilitate pe care tu nu o simți.

- Stai puțin...

- Nu mă întrerupe, spuse ea, apăsând cu palma pe pieptul lui. Nu am spus că nu îți iubești familia sau că nu ți-ai da viața pentru oricare dintre ei. Dar e altfel pentru fratele tău. El se simte responsabil și cred că ar considera că a greșit undeva dacă frații lui nu ar fi fericiți.

- De câte ori ai vorbit cu el?

- O singură dată.

Colțurile gurii ei se încordară, ca și cum s-ar fi străduit să nu zâmbească.

- Dar nici nu aveam nevoie de mai mult. Cât despre fratele tău mai mic, Colin... Pe el nu îl cunosc, dar am auzit destule...

- De la cine?

- De la toți. Ca să nu mai spun că lady Whistledown scrie mereu despre el. Și îți mărturisesc că i-am citit jurnalul de la început.

- Atunci știai cine sunt înainte să mă întâlnești.

Ea aprobă.

- Dar nu te cunoșteam. Ești mult mai complicat decât își dă seama lady Whistledown.

- Spune-mi, spuse el, punând mâna peste mâna ei. Ce vezi?

Sophie îl privi în ochii de culoarea ciocolatei și văzu ceva ce nu visase să existe. O scânteie de vulnerabilitate, de nevoie. Voia să știe că se gândește la el, că e important pentru ea. Bărbatul ăsta, atât de sigur de sine, avea nevoie de aprobarea ei. Poate că avea nevoie chiar de ea.

Îl luă de mână și începu să traseze cercuri și spirale pe suprafața mânușii lui fine.

- Ești... începu ea ușor, știind că orice cuvânt are mai mare importanță într-un astfel de moment. Nu ești chiar așa cum vrei să pari în ochii celorlalți. Îți place să lași impresia cuiva degajat, ironic și isteț, și chiar ești așa, dar dedesubt e mult mai mult. Îți pasă, spuse, auzind cum vocea îi e încărcată de emoție. Îți pasă de familia ta și îți pasă chiar și de mine, deși Dumnezeu știe că nu

merit întotdeauna.

- Întotdeauna, o întrerupse el, ridicându-i mâna și sărutându-i palma cu o pasiune care îi tăie răsuflarea. Întotdeauna.

- Și... era greu să continue când el o privea cu atâta emoție.

- Și mai ce? șopti el.

- Mult din ceea ce ești se datorează familiei tale, spuse ea, cuvintele repezindu-se să iasă. Asta e adevărat. Nu poți crește într-o familie așa de iubitoare și loială și să nu ajungi un om bun. Dar adânc în tine, în inima, în sufletul tău este bărbatul care te-ai născut să fii. Tu, nu fiul sau fratele altcuiva. Numai tu.

Benedict o privi atent. Deschise gura, dar nu avea cuvinte. Nu avea ce să spună într-un astfel de moment.

- Tu ai un suflet de artist, murmură ea.

- Nu, scutură el din cap.

- Ba da, insistă ea. Am văzut desenele. Ești foarte talentat. Nici nu mi-am dat seama cât de talentat până nu ți-am cunoscut familia. I-ai desenat foarte bine. De la zâmbetul ironic al Francescăi până la felul poznaș în care stă Hyacinth.

- Nu am arătat nimănui altcuiva schițele mele, recunosc el.

Ea ridică brusc capul.

- Nu vorbești serios.

El scutură din cap.

- Nimănui.

- Dar sunt foarte bune. Ești foarte bun. Sunt convinsă că mamei tale i-ar plăcea foarte mult să le vadă.

- Nu știu de ce, spuse el, simțindu-se ridicol, dar nu am vrut să le împart cu nimeni.

- Mie mi le-ai arătat, spuse ea încet.

- Cumva, mi s-a părut că e bine, spuse el, atingându-i bărbia cu degetele.

Apoi inima îi tresări, pentru că, deodată, totul părea a fi la locul lui. O iubea. Nu știa cum se întâmplase, dar era adevărat. Nu doar pentru că era acolo. Mai fuseseră multe înaintea ei. Sophie era altfel. Îl făcea să râdă. Îl făcea să vrea să o facă și el pe ea să râdă. Când erau împreună, era adevărat că o dorea cum nu dorise pe

nimeni niciodată, dar atunci când corpul îi dădea pace... Era mulțumit.

Ciudat, să găsești o femeie care te poate face fericit numai fiindcă e în aceeași cameră cu tine. Nu trebuia să o vadă sau să îi audă vocea sau să îi simtă mirosul. Era suficient să știe că ea e acolo. Dacă asta nu era iubire, atunci nu știa ce altceva putea fi.

O privi fix, încercând să prelungească momentul și să păstreze perfecțiunea. Ochii ei aveau o privire blândă și culoarea părului să treacă de la un verde smarald la verdele mai cald al mușchiului de copac. Buzele i se desfăcură și el știa că trebuie să o sărute. Nu că voia, ci că trebuia. Avea nevoie ca ea să fie alături de el, sub el, deasupra lui. Voia să o aibă în el, în jurul lui, parte din el. Avea nevoie de ea cum ai nevoie de aer. Și, gândi el în ultima clipă de rațiune de dinainte de sărut, avea nevoie de ea chiar acum.

Capitolul XVII

Autoarea a aflat că acum două zile, în timp ce lua ceaiul la Guunter, lady Penwood a fost lovită în cap de un biscuit zburător. Nu știu cine l-a aruncat, dar suspiciunile se îndreaptă spre cele mai tinere cliente, domnișoara Felicity Featherington și domnișoara Hyacinth Bridgerton.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN, 21 MAI 1817

Sophie mai fusese sărutată și înainte. Benedict o mai sărutase. Dar nimic, niciun moment și niciun sărut nu o pregătiseră pentru asta. Nu era un sărut. Era Raiul. O săruta cu o intensitate pe care

ea nu o înțelegea, cu buze care o tachinau și o mângâiau în același timp. Benedict aprindea în ea un foc, o dorință de a fi iubită și de a iubi. Și, Dumnezeu să o ajute, când o săruta el, tot ce își dorea era să îl sărute și ea.

Abia dacă îl auzi rostindu-i în șoaptă numele, fiindcă urechile îi erau astupate de tumultul inimii. Simțea dorință. Simțea nevoie. Ce prostie să creadă că poate să nege așa ceva. Cât de înfatuată să fie, ca să creadă că putea să se opună unei astfel de pasiuni!

„Sophie“, spunea el încontinuu, sărutându-i obrazii, gâtul, urechea. Îi spusese numele de atâtea ori încât ea se simțea cufundată în el. Simți că îi descheie nasturii rochiei, iar materialul alunecă la o parte. Se întâmpla ceea ce ea jurase că nu va permite niciodată. Cu toate acestea, atunci când rochia îi ajunsese la mijloc, dezgolind-o, ea îi spusese numele și își arcui spatele, oferindu-i-se ca și cum ar fi fost un fruct interzis.

Lui Benedict i se tăie răsuflarea. Își imaginase momentul ăsta de atâtea ori... În fiecare noapte, în pat. Îl visase de nenumărate ori. Dar realitatea era mult mai dulce decât orice vis. Și cu mult mai erotică.

Mâna lui, care până atunci îi mângâiasse spatele, alneca încet.

- Ești atât de frumoasă, șopti, știind că ceea ce spune nu e suficient. Ca și cum cuvintele ar fi putut vreodată să descrie ce simțea. Apoi, când cu degetele tremurând îi atinse sânul, gemu chinuit. Cuvintele nu-și mai aveau locul. Simțea o nevoie atât de puternică, de primitivă, să o aibă, să fie a lui. Nu putea vorbi. Abia dacă mai putea gândi.

Nu era sigur cum ajunsese femeia asta să însemne atât de mult pentru el. I se părea că, în spațiul scurt al câtorva săptămâni, devenise indispensabilă. Ca aerul. Și totuși, nu se întâmplase foarte repede. Fusese un proces lent, care îi colorase emoțiile până ce ajunsese să simtă că fără ea viața lui nu avea sens.

Îi atinse bărbia, ridicându-i chipul ca să o poată privi în ochi. Păreau a avea o strălucire intensă și erau plini de lacrimi neplânse. Buzele îi tramurau, iar el știa că și ea era la fel de emoționată ca și el. Se aplecă încet. Voia să îi dea ocazia să spună nu. Ar fi murit

dacă se întâmpla asta, dar ar fi fost cu mult mai rău ca ea să regrete după aceea.

Dar Sophie nu spuse nu și, când el era foarte aproape, închise ochii și aplecă ușor capul într-o parte, invitându-l în tăcere să o sărute. Era uimitor dar, de fiecare dată când o săruta, buzele ei i se păreau și mai dulci, mirosul ei, și mai atrăgător. Și nevoia lui creștea. Sângele îi fierbea de dorință și avu nevoie de tot autocontrolul de care era în stare ca să nu o împingă pe divan și să nu îi sfâșie rochia.

Asta urma mai târziu, se gândi zâmbind pentru sine. Dar acum, cu siguranță prima dată pentru ea, trebuia ca totul să se întâmple încet și tandru. Așa cum visa orice tânără.

Sau poate că nu. Zâmbetul i se transformă într-un rânjel în toată regula. Jumătate dintre lucrurile pe care voia să i le facă nu erau lucruri care să-i fi trecut ei vreodată prin cap.

- De ce zâmbești? întrebă ea.

El se retrase puțin și îi apucă fața între palme.

- De unde ai știut că zâmbesc?

- Am simțit pe buze.

El le atinse cu un deget, desenându-le conturul, apoi apăsă marginea unghiei de-a lungul pielii generoase.

- Tu mă faci să zâmbesc, șopti el. Când nu mă faci să urlu, mă faci să zâmbesc.

Îi fremătară buzele, iar răsuflarea ei caldă îi mângâie degetele. El îi sărută o mână, folosind unul dintre degete ca să-și deseneze conturul gurii, la fel cum făcuse mai devreme cu buzele ei. În timp ce privirea ei devenea mai uimită, el îi cuprinse vârful degetului cu gura și îl supse ușor, gâdilându-i pielea cu dinții și cu limba. Ea tresări, iar sunetul pe care îl scosese era dulce și erotic în același timp.

Benedict voia să o întrebe o mie de lucruri. Cum se simțea? Ce simțea? Dar se temeă ca ea să nu se răzgândească dacă îi dădea ocazia să spună ceva. Așa că, în loc de întrebări, îi dădu sărutări, lipindu-și buzele de ale ei și invitându-le la un dans pasional al dorinței.

Îi murmură numele ca pe o binecuvântare și o întinse pe divan, cu spatele gol atingând tapițeria.

- Te vreau, spuse răgușit. Nici nu știi. Nu știi.

Singurul ei răspuns fu un fel de geamăt gătit, care îl aprinse și mai tare. Degetele lui o strânsură, apăsându-i pielea, în timp ce buzele coborau pe linia gâtului. O sărută din ce în ce mai jos, făcând numai o scurtă pauză când ajunse deasupra sânilor. Era cu totul sub el acum, cu ochii aprinși de dorință, și era mult mai bine decât în visele lui. Și cum mai visase la ea!

Gemu răgușit și posesiv și îi apucă unul dintre sfârcuri cu gura. Ea scoase un sunet subțire și pierdut, iar el nu reuși să-și stăpânească propriul sunet de satisfacție.

- Taci. Dă-mi voie... spuse el.

- Dar...

El îi puse un deget peste buze, probabil puțin prea apăsător, fiindcă îi era din ce în ce mai greu să se controleze, și spuse:

- Nu te gândi la nimic. Dă-mi voie să-ți fac plăcere.

Ea îl privi nesigură dar, când el își mută gura deasupra celuiilalt sân și își reluă atacul senzual, ochii ei își pierdură claritatea, buzele i se desfăcură și lăsă capul pe perne.

- Îți place? șopti el, desenându-i conturul unuia dintre sfârcuri.

Sophie abia dacă putea deschide ochii, dar aprobă din cap.

- Dar asta îți place?

Gura lui se mutase sub sân, unde îi săruta pielea sensibilă. Respirând repede, ea dădu iar din cap.

- Dar asta?

Îi desfăcu rochia ceva mai mult, sărutând-o până în dreptul buricului. De data asta Sophie nu mai reuși nici să dea din cap. Dumnezeu, era aproape goală înaintea lui, și nu putea decât să geamă, să ofteze și să îl implore să nu se oprească.

- Am nevoie de tine, gemu ea.

El rosti înfundat, în timp ce continuă să o sărute:

- Știu.

Sophie se zbătu sub el, animată de o nevoie primitivă de a se mișca. Ceva ciudat creștea în ea, ceva fierbinte și care o înflora.

Era ca și cum ar fi fost gata, gata să își iasă din piele. Ca și cum, după douăzeci și doi de ani de viață, începea în sfârșit să trăiască. Voia să îi simtă pielea, așa că îi apucă bluza din bumbac fin și trase. Îl atinse, plimbându-și mâinile pe spatele lui, surprinsă și bucuroasă când mușchii i se încordară sub atingerea ei.

- Sophie, gemu el, tremurând când ea își strecură mâinile sub cămașă ca să îi atingă pielea.

Reacția lui o încurajă, așa că îl mai mângâie puțin, ridicând mâinile până când îi atinse umerii lați și puternici. El gemu din nou, apoi înjură în șoaptă și se ridică de deasupra ei.

- A naibii cămașă ne încurcă, mormăi el și o scoase dintr-o mișcare, aruncând-o cât colo.

Sophie reuși să arunce o singură privire spre pieptul lui înainte să se întoarcă deasupra ei. De data asta erau amândoi goi. Era cea mai plăcută senzație pe care o avusese vreodată. Era atât de cald și, deși avea mușchi puternici, pielea lui era moale și seducătoare. Mirosea frumos, o combinație masculină de săpun și santal.

Începu să o sărute pe gât, iar Sophie îi atinse părul. Avea firul gros și aspru și o gădila sub bărbie.

- Benedict! oftă ea. E perfect. Nu îmi pot imagina ceva mai frumos.

El o privi, zâmbind pus pe rele

- Eu pot.

Sophie își simți buzele desfăcându-se și se gândi că probabil pare tare prostuță, stând acolo și privindu-l pur și simplu.

- Așteaptă, spuse el.

- Dar...

Scoase un țipăt scurit când el îi scoase pantofii. Îi luă glezna și o mângâie în sus, spre pulpă.

- Ți-ai imaginat asta? întrebă el, desenând spirale în spatele genunchiului ei.

Ea scutură din cap, încercând să stea nemișcată.

- Chiar așa? murmură el. Atunci sunt sigur că nu ți-ai imaginat nici asta.

Ridică mâna și îi desfăcu portjartierul.

- Benedict nu trebuie.

- Ba da. Trebuie.

Îi dezgoli lent picioarele, eliberându-le din ciorapi.

- Trebuie neapărat.

Sophie privi încântată cum îi aruncă peste cap. Ciorapii ei nu erau de cea mai bună calitate, dar erau destul de ușori, așa că plutiră prin aer ca puful de păpădie și aterizară unul pe o veioză, celălalt, pe podea. Apoi, când ea încă râdea și se uita după ciorapul care atârna amețit de abajur, el o surprinse și își lăsă mâinile să alunece până sus, pe pulpele ei.

- Îndrăznesc să spun că nimeni nu te-a mai atins aici.

Sophie clătină din cap.

- Și cred că nici nu ți-ai imaginat-o vreodată.

Ea scutură din nou din cap.

- Dacă nu ți-ai imaginat asta...

Îi strânse pulpele, iar ea țipă și se arcui.

- Atunci sunt sigur că nu ți-ai imaginat nici asta.

Degetele lui urcară mai sus, unghiile îi zgâriară ușor pielea, apoi el îi atinse miezul feminității.

- Nu! spuse ea, mai mult din reflex. Nu se poate...

- Ba da. Te asigur că eu pot.

- Dar... O!

Era ca și cum mintea i s-ar fi topit. Nu putea forma niciun gând coerent. Nu se putea concentra decât la ceea ce îi făceau degetele lui. La asta și la cât de nerușinat era ceea ce făcea și la cât de mult nu voia ca el să se oprească.

- Ce îmi faci? suspină ea, încordându-se, fiindcă el găsisese un punct sensibil.

- Totul, spuse el, sărutând-o. Orice vrei tu.

- Vreau... O!

- Îți place? îi șopti el aproape de ureche.

- Nu știu ce vreau, spuse ea cu răsufarea tăiată.

- Știu eu.

O sărută ușor pe lobul urechii.

- Știu exact ce vrei. Ai încredere în mine.

Și a fost atât de ușor. Ea i se dăruie complet. Nu că nu ar fi fost oricum foarte aproape de asta și înainte. Dar când el rostise „Ai încredere în mine.“ ca știuse că avea încredere și ceva se schimbase în ea. Era pregătită. Nu era bine, dar era pregătită și își dorea asta, și, o dată în viață, avea de gând să facă un lucru nebunesc și total diferit de felul ei de a fi. Numai pentru că dorea asta. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el o atinse pe obraz cu mâna lui mare.

- Dacă vrei să mă opresc, spuse cu o voce dureros de guturală, trebuie să-mi spui acum. Nu peste zece minute și nici peste unul singur. Acum.

Impresionată că el s-a oprit să întrebe, ea îl mângâie pe obraz, dar, când deschise gura, singurele cuvinte pe care putu să le rostească fură:

- Te rog.

În ochii îi străluci dorința și, ca și cum s-ar fi rupt ceva în el, se schimbă dintr-o dată. Nu mai era tandru și răbdător. Devenise un bărbat copleșit de nevoia de a o avea. Măinile îi erau peste tot, pe picioarele ei, pe talie, pe chip. Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, îi scosese rochia și o aruncase pe podca, alături de ciorapi. Era complet goală, și era ciudat dar în același timp potrivit, atâta timp cât el o atingea.

Divanul era îngust, dar nu conta. Benedict reuși cumva, să își scoată cizmele și pantalonii. Se lipi de ea în timp ce-și arunca încălțărilor, incapabil să se îndepărteze nici chiar și pentru o clipă. Dura mai mult, dar așa nu mai avea senzația că va muri dacă nu o atinge.

Mai dorise și alte femei. Mai avusese nevoie de ele. Dar ceea ce simțea acum era mult mai mult. Era ceva spiritual. Avea de-a face cu sufletul lui.

Gol în sfârșit, se aplecă din nou deasupra ei, orindu-se o clipă ca să se bucure de moment, de atingerea pielii ei, din cap până în picioare. Avea o erecție mai puternică decât își amintea să fi avut vreodată, dar reuși să se stăpânească și încercă să se miște încet. Era prima ei dată. Trebuia să fie perfect. Sau, dacă nu perfect,

măcar foarte, foarte bine.

Strecură o mână între ei și o atinse. Era pregătită. Mai mult decât pregătită pentru el. Lăsă un deget să îi alunece în ea, zâmbind satisfăcut atunci când tot corpul i se încordă și tresări la atingerea lui.

- E foarte... spuse ea cu o voce guturală, respirând greu. Foarte...

- Ciudat? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

Benedict zâmbi. Încet, ca o pisică.

- O să te obișnuiești, promise el. Mi-am propus să te ajut să te obișnuiești foarte repede.

Sophie lăsă capul să-i cadă pe spate. Era o nebunie febrilă. Ceva creștea în ea, adânc, răsucindu-se și pulsând, încordându-i mușchii. Era ceva ce trebuia eliberat, ceva ce o strângea. Cu toată presiunea, se simțea minunat, ca și cum pentru asta ar fi venit pe lume.

- Benedict! oftă ea. Iubirea mea!

El îngheță o clipă, destul cât ea să știe că o auzise. Dar nu spuse nimic, o sărută doar pe gât și îi strânse piciorul, așezându-se între pulpele ei și împingând puțin în ea. Sophie deschise gura, șocată.

- Nu te teme, spuse el amuzat, citindu-i gândurile, ca de obicei.

O să între.

- Dar...

- Ai încredere în mine, îi murmură el pe buze.

Încet, îl simți intrând. Era invadată, pielea îi era întinsă, și cu toate astea nu era tocmai rău. Era...

El îi atinse obrazul.

- Pari foarte serioasă.

- Încerc să-mi dau seama cum e, recunosc eu ea.

- Dacă poți să faci asta, atunci nu mă descure suficient de bine.

Uimită, ca îl privi. El îi zâmbea din colțul gurii, cu expresia aceea care o topea de fiecare dată.

- Nu te mai gândi atât, șopti el.

- Dar e greu să nu... O!

Apoi închise ochii și își arcui spatele. Benedict își ascunse capul

între umărul și gâtul ei, ca să nu i se vadă expresia amuzată. Cea mai eficientă cale de a nu o lăsa să se gândească prea mult la un moment care trebuia să fie senzație și emoție părea a fi să nu se oprească. Continuă să se miște. Înainte, necruțător, alunecând afară și înapoi, până când ajunse la bariera fragilă a virginității ei. Tresări. Nu mai fusese cu o virgină. Auzise că doare, dar că nu aveai ce să faci, ca bărbat. Cu siguranță că, dacă era atent, ei i-ar fi fost mai ușor.

Privi în jos. Sophie avea obrajii îmbujorați și respira repede. Avea ochii pe jumătate închiși și era, evident, cuprinsă de pasiune. Ceea ce îi înțeți și lui emoția. Dumnezeu, o dorea atât de mult că era aproape dureros.

- S-ar putea să te doară, minți el. Era sigur că o va dura. Dar era prins între dorința de a îi spune adevărul, ca ea să fie pregătită, și nevoia de a o liniști și a o proteja.

- Nu contează. Te rog. Am nevoie de tine.

Benedict o mai sărută o dată cu pasiune, apoi împinse șoldurile înainte. O simți încordându-se în momentul în care o dezvirgină și își mușcă, literalmente, mâna ca să nu își dea drumul exact atunci. Se simțea ca un băiețan de șaisprezece ani și nu ca un bărbat de treizeci. Ea îl făcea să se simtă așa. Numai ca. Era vulnerabil. Strângând din dinți, Benedict începu să se miște înăuntrul ei, încet, deși tot ce dorea era să uite de toate.

- Sophie, îi repetă el numele, încercând să nu uite că prima dată trebuia să aibă grijă de ea, de nevoile și de plăcerea ei. O să fie perfect. Trebuia să fie. Voia ca ei să îi placă ce făceau. Voia să îl iubească.

Ea respira din ce în ce mai repede și fiecare mișcare a ei îi înțețea și lui dorința. Încercase să fie tandru pentru ea, dar îi era foarte greu să se mai abțină. Mâinile ei erau peste tot, pe șoldurile lui, pe spate, pe umeri.

- Sophie, gemu el din nou.

Nu se mai putea abține mult. Nu era suficient de puternic. Nu era destul de nobil. Nu era...

- O!

Ea tremură sub el, arcuindu-se și ținând. Îl zgârie pe spate, dar nu conta. Nu știa decât că ea se eliberase, și era bine, și, pentru Dumnezeu, acum putea și el...

- Ah!

Explodă. Nu exista un alt cuvânt pentru asta. Nu se putea opri din mișcare, din tremurat. Apoi, într-o secundă, se prăbuși peste ea, vag conștient că probabil o strivește, dar incapabil să se miște. Ar fi trebuit să spună ceva, ca ea să știe cât de minunată fusesc. Dar limba i se împleticea și buzele îi păreau împietrite. În plus, abia dacă putea deschide ochii. Cuvintele frumoase trebuiau să mai aștepte. Era numai un bărbat și trebuia să-și recapete răsuflarea.

- Benedict? șopti ea.

El mișcă mâna. Era singurul lucru pe care îl putea face ca să îi arate că a auzit.

- Așa e mereu?

El scutură din cap, sperând ca ea să simtă mișcarea și să înțeleagă ce înseamnă. Sophie oftă și păru să se adâncească și mai mult în perne.

- Nici nu credeam.

Benedict o sărută pe tâmplă, singurul loc unde putea ajunge. Nu era mereu așa. Visase la ea de multe ori, dar asta... Era mult mai mult decât în vis.

Sophie nu credea că se poate, dar probabil că adormise, chiar și cu greutatea lui Benedict deasupra ei. Probabil că și el adormise, fiindcă pe ea o trezi aerul rece care luă locul trupului lui atunci când el se ridică.

O acoperi cu o pătură înainte să apuce să se simtă jenată că e goală. Zâmbi și roși, fiindcă nu prea avea ce face ca să nu se simtă rușinată. Nu îi părea deloc rău, dar dacă îți pierzi virginitatea pe un divan, nu ai cum să nu te simți puțin jenată. Nu era posibil.

Pătura fusese, totuși, un gest atent. Nu surprinzător, fiindcă Benedict era un bărbat atent. Era clar că nu și modest, fiindcă nu încercă să se acopere atunc când traversă camera ca să adune

hainele aruncate neatent. Sophie îl privi curajoasă în timp ce el îmbrăca pantalonii. Stătea drept, mândru de el însuși, iar zâmbetul lui când o surprinse privindu-l era cald și direct. Doamne, cum îl mai iubea!

- Cum te simți? întrebă el.

- Bine. Comod.

Zâmbi timid.

- Splendid.

El își puse cămașa.

- O să trimit pe cineva care să-ți aducă lucrurile.

Sophie clipi.

- Ce vrei să spui?

- Nu-ți face griji. Mă asigur că e o persoană discretă. Știu că ar putea fi jenant pentru tine, acum, că îmi cunoști familia.

Sophie strânse pătura la piept, dorindu-și ca rochia ei să nu fie atât de departe. Deodată se simți rușinată. Făcuse singurul lucru pe care jurase mereu că nu-l va face, iar acum Benedict presupunea că îi va fi amantă. Și de ce nu i-ar fi? Era o presupunere normală.

- Te rog să nu trimiți pe nimeni, spuse ea cu o voce mică.

El o privi surprins.

- Preferi să mergi tu însăși?

- Prefer ca lucrurile mele să rămână unde sunt, spuse ea încet.

Era mai ușor decât să îi spună direct că nu va fi amanta lui. O dată, da, se putea. O dată pe care nu o va uita și o va prețui. Dar o viață alături de un bărbat care nu îi era soț... Știa că nu poate face asta. Sophie își privi pântecul, rugându-se să nu aducă pe lume un copil nelegitim.

- Ce îmi spui? întrebă el privind-o atent.

La naiba. Nu putea să o lase să aleagă calea cea mai ușoară.

- Spun, roști ea înghițind în sec, că nu pot fi amanta ta.

- Dar asta ce a fost? întrebă el încordat, fluturând o mână spre ea.

- A fost o eroare de judecată, spuse ea fără să-l privească în ochi.

- Deci sunt o eroare? spuse el pe un ton neobișnuit de calm.

Ce frumos. Nu cred că am mai fost o eroare pentru cineva până

acum.

- Știi că nu asta am vrut să spun.

- Știu?

El apucă o cizmă și o sprijini pe brațul fotoliului, ca să o poată trage pe picior.

- Sincer să fiu, draga mea, nu mai sunt sigur că știu ce vrei să spui.

- Nu trebuia să fac asta...

El întoarse brusc capul spre ea, cu privirea aprinsă total nepotrivită pentru zâmbetul sec.

- Acum sunt ceva ce nu trebuia să faci? Excelent. Mai bine decât o scăpare. Nu trebuia e ceva mult mai grav. Nu găsești?

- Nu e nevoie să fii atât de supărat.

El înclină capul într-o parte, ca și cum chiar ar fi luat în considerare ce spunea ea.

- Așa sunt? Credeam că sunt prietenos și înțelegător. Uite, nu țip, nu sunt agitat...

- Prefer să țipi decât să fii așa.

El îi ridică rochia și o aruncă spre ea, brutal.

- Nu primim mercu ce preferăm, nu e așa, domnișoară Beckett? Eu unul pot să depun mărturie în privința asta.

Ea apucă rochia și o acoperi cu pătura, sperând să găsească o cale de a se îmbrăca fără să se dezvelească.

- Ar fi o treabă interesantă dacă ai reuși să faci asta, spuse el privind-o de sus.

Ea îl privi fix.

- Nu îți cer să te scuzi.

- E o ușurare, fiindcă nu cred că aș găsi cuvintele potrivite.

- Te rog să nu fii sarcastic.

Zâmbetul lui era foarte ironic.

- Nu ești în postura de a mă ruga ceva.

- Benedict...

El se apropie, privind-o fără rușine.

- Doar dacă mă rogi să vin lângă tine, ceea ce pot să fac cu plăcere.

Ea nu răspunse.

- Înțelegi, întrebă el cu o privire mai blândă, cum este să fii dat la o parte? De câte ori crezi că mă poți respinge înainte ca eu să nu mai încerc?

- Nu asta vreau...

- Termină cu scuza asta învechită. Am obosit. Dacă voiai să fii cu mine, ai fi fost cu mine. Când spui nu, e pentru că vrei să spui nu. - Nu înțelegi, spuse ea cu voce scăzută. Tu ai putut să faci întotdeauna orice ți-ai dorit. Unii dintre noi nu avem acest lux.

- Fraierul de mine. Eu credeam că exact asta îți ofer.

- Luxul de a fi amanta ta, spuse ea amar.

El își încrucișă brațele, spunând:

- Nu ar trebui să faci nimic ce n-ai făcut deja.

- M-am lăsat purtată de val, spuse ea încet, încercând să-i ignore insulta.

Asta merita. Se culcase cu el. Era normal să se aștepte să îi devină amantă.

- Am greșit, continuă ea. Dar asta nu înseamnă că trebuie să o fac din nou.

- Îți pot oferi o viață mai bună, spuse el încet.

Ea scutură din cap.

- Nu vreau să fiu amanta ta. Nu vreau să fiu amanta niciunui bărbat.

Buzele lui Benedict se deschiseră din cauza șocului.

- Sophie, spuse el, nevenindu-i să creadă. Știi că nu mă pot însura cu tine.

- Sigur că știi, îl repezi ea. Sunt servitoare, dar nu sunt proastă.

Benedict încercă să o înțeleagă. Știa că vrea să fie respectabilă, dar trebuia să știe că el nu îi putea oferi asta.

- Ar fi greu și pentru tine, spuse încet, chiar dacă ar fi să te iau de soție. Nu ai fi acceptată. Înalta societate e crudă.

Sophie râse, tare și sec.

- Știu, spuse ea zâmbind fără umor. Crede-mă că știu.

- Atunci de ce...

- Fă-mi o favoare, îl întrerupse ea, întorcându-se, ca să nu se mai

uite la el. Găsește-ți o soție. Cineva acceptabil, care să te facă fericit. Și uită de mine.

Cuvintele ei îl atinseră, și Benedict își aminti brusc de domnișoara de la balul mascal. Ea era din lumea lui, de nivelul lui. Ea ar fi fost acceptabilă. Realiză brusc, stând acolo și privind-o pe Sophie ghemuită pe divan și încercând să nu se uite la el, că alături de femeia aceea își imaginase întotdeauna viitorul. Se gândea la ea ca la o soție, ca la mama copiilor lui.

Petrecuse ultimii doi ani pândind fiecare ușă, așteptând ca ea să intre. Uneori se simțea ciudat, chiar prost, dar nu reușise să o uite. Sau să scape de visul în care el îi declara iubire veșnică și în care trăiau fericiți până la adânci bătrâneți. Era o fantezie prostească pentru un bărbat cu reputația lui, înduioșător de dulce și de sentimentală, dar nu reușise să se abțină. Când crești într-o familie mare și iubitoare ajungi să îți dorești să întemeiezi una aidoma.

Dar femeia de la balul mascat nu era mai mult decât o iluzie. Nici nu știa cum o cheamă. Pe când Sophie era aici. Nu se putea însura cu ea, dar asta nu însemna că nu puteau să fie împreună. Ar fi fost un compromis, mai mult din partea ei, era pregătit să admită. Dar puteau s-o facă. Și ar fi fost mai fericiți decât dacă ar fi rămas separați.

- Sophie... începu el. Știi că situația nu e ideală.

- Nu, îl întrerupse ea cu o voce scăzută.

- Dacă m-ai asculta...

- Te rog. Nu.

- Dar nu mă...

- Oprește-te! spuse ea ridicând periculos de mult vocea.

Își strângea umcrii cu mâinile și îi ridicase aproape până la urechi, dar Benedict continuă să vorbească. O iubea. Avea nevoie de ea. Trebuia să o facă să înțeleagă.

- Sophie, știu că ai fi de acord dacă...

- Nu vreau un copil nelegitim țipă ea, chinându-se să rămână acoperită cu pătura, dar ridicându-se. Nu vreau! Te iubesc, dar nu atât de mult. Nu iubesc pe nimeni suficient ca să fac așa ceva.

Privirea îi fugi spre pânțele ei.

- S-ar putea să fie deja prea târziu.
- Știu, spuse ea încet. Și deja am remușcări.
- Da, regretele sunt dureroase.

Ea se uită în altă direcție.

- Nu regret ce am făcut noi. Aș vrea să pot regreta. Știu că așa ar trebui să fie. Dar nu regret.

Benedict o privi pur și simplu. Voia să o înțeleagă, dar nu putea pricepe de ce era atât de hotărâtă să nu îi fle amantă și să nu aibă copiii lui, cu toate că nu regreta ce făcuseră. Cum putea spune că îl iubește? Durerea era cu atât mai mare.

- Dacă nu avem un copil, spuse ea încet, atunci o să mă consider foarte norocoasă. Și nu vreau să tentez din nou soarta.

- Nu. O să mă tentezi numai pe mine, spuse el, auzind răutatea cu care rostise cuvintele și regretând-o.

Ea îl ignoră, trăgând pătura mai sus și uitându-se la tabloul de pe perete, dar fără să-l vadă cu adevărat.

- Am o amintire pe care o voi prețui mereu. Și probabil că din cauza asta nu pot să regret ce am făcut.

- Nu o să te încălzească noaptea.

- Nu, aprobă ea cu tristețe. Dar o să îmi umple visele.

- Ești o lașă, o acuză el. O lașă fiindcă nu vrei să-ți îndeplinești visele.

Ea se răsuci.

- Nu, spuse pe un ton uimitor de calm. Sunt un copil di flori.

Înainte să spui că nu contează pentru tine, lasă-mă să te asigur că pentru mine contează. Și la fel și pentru ceilalți. Nu a trecut o zi fără să mi se amintească într-un fel sau altul despre cum am venit pe lume.

- Sophie...

- Dacă aș avea un copil, spuse cu vocea tremurând, știi cât de mult l-aș iubi? Mai mult decât viața, mai mult decât aerul, mai mult decât orice. Cum să îl rănesc așa cum am fost și eu rănită? Cum să las, poate, o altă fetiță să sufere cum am suferit eu?

- Ți-ai respinge copilul?

- Sigur că nu!

- Atunci nu ar suferi ca tine, spuse Benedict, ridicind din umeri. Nici eu nu l-aș respinge.

- Nu înțelegi, spuse ea, scâncind.

El se prefăcu că n-o aude.

- E adevărat că tu ai fost respinsă de părinți?

Ea zâmbi rece și ironic.

- Nu tocmai. Ignorată e un cuvânt mai bun.

- Sophie, spuse el, apropiindu-se și luând-o în brațe, nu trebuie să repetăm greșelile părinților tăi.

- Știu, spuse ea trist, fără să se zbată să scape din îmbrățișare, dar și fără să îl îmbrățișeze la rândul ei. De asta nu pot fi amanta ta. Nu vreau să repet viața mamei.

- Nu ar fi așa.

- Se spune că aceia care sunt inteligenți învață din greșeli, îl întrerupse ea, oprindu-i protestele. Dar cei cu adevărat inteligenți învață și din greșelile celorlalți.

Se retrase, apoi se întoarse spre el.

- Îmi place să cred că eu sunt din a doua categorie. Te rog să nu-mi răpești asta.

Durerea din ochii ei era aproape palpabilă. Îl durea pieptul, așa că făcu un pas înapoi.

- Aș vrea să mă îmbrac, spuse ea, întorcându-se cu spatele. Cred că ar trebui să pleci.

El o privi câteva secunde, apoi spuse:

- Aș putea să te fac să te răzgândești. Aș putea să te sărut, și tu ai...

- Nu ai face asta, spuse ea, rămânând nemișcată. Nu ești genul care să facă așa ceva.

- Ba da.

- M-ai săruta, apoi te-ai urî pentru că ai făcut-o. Și nu ar dura decât o secundă.

El ieși fără să mai spună nimic, lăsând sunetul ușii care se închidea să îi puncteze plecarea. În cameră, Sophie lăsă pătura să cadă și se prăbuși pe divan, pătând materialul delicat cu lacrimile ei de tristețe.

Capitolul XVIII

În ultimele săptămâni, domnișoarele de măritat și mamele lor nu prea au avut burlaci dintre care să aleagă. Recolta e firavă sezonul ăsta, fiindcă doi dintre cei mai căutați tineri, ducele de Ashbourne și contele de Macclesfield, s-au însurat încă de anul trecut.

Ca lucrurile să fie și mai rele, cei doi frați Bridgerton care nu sunt căsătoriți (fără a-l număra pe Gregory, care are numai șaisprezece ani și nu poate ajuta nicio tânără dornică de măritiș) au cam dispărut. Colin, i s-a spus autoarei, nu e în oraș. Probabil că e în Wales sau în Scoția, deși nimeni nu știe ce ar putea căuta acolo în plin sezon de baluri. Povestea lui Benedict e mai ciudată. Se pare că el este în Londra, dar refuză politicos orice invitație în favoarea îndeletnicirilor sale mai puțin nobile.

Deși, nu vreau să sugerez că tânărul în cauză și-a petrecut tot timpul distrându-se. Dacă ceea ce am auzit e adevărat, el a fost acasă, în Bruton Street, în aceste două săptămâni. Nu circulă niciun zvon despre cum că ar fi bolnav, așa că probabil a ajuns în sfârșit la concluzia că balurile londoneze sunt plictisitoare și că nu merită efortul. Un bărbat isteț.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN, 9 IUNIE 1817

Sophie nu îl văzuse pe Benedict de două săptămâni. Nu știa dacă să se bucure, să fie surprinsă sau dezamăgită. Nu știa dacă se bucura, dacă era uimită sau supărată. Nu mai știa nimic. Jumătate

din timp se simțea ca și cum nu a fi fost ea însăși. Era sigură că a luat decizia potrivită refuzându-i oferta. Știa asta în mintea ei și, deși îi era dor de bărbatul pe care îl iubea, o știa și cu inima. Suferise prea mult din cauza originilor ei ca să riște să supună un copil la aceleași chinuri. Mai ales un copil care ar fi fost al ei.

Nu era adevărat. Riscase o dată. Și nu regreta. Amintirea era prea prețioasă. Dar asta nu însemna că era necesar să repete experiența. Dar, dacă era așa de sigură că nu greșise, de ce durea atât? Simțea ca și cum i s-ar fi frânt din nou și din nou. În fiecare zi se mai desprindea o bucățică, și în fiecare zi Sophie își spunea că nu se poate mai rău, că sigur avea sufletul distrus. Chiar dacă plângea în fiecare noapte de dorul lui, în fiecare zi se simțea și mai rău.

Tensiunea creștea și din cauză că îi era foarte teamă să iasă din casă. Cu siguranță că Posy o va căuta, și ca nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Fata nu ar fi spus nimănui că ea e în Londra. Sophie o cunoștea și avea încredere că nu și-ar fi încălcat promisiunea. Și gestul ei de dinainte să urce în trăsură era, cu siguranță, o promisiune. Dar, deși era loială, Posy nu prea știa să își țină gura. Sophie își putea imagina cu ușurință o situație, ba chiar mai multe, în care fetei să îi scape informația legată de prezența ei aici. Avantajul era că nu știa unde locuiește ea. Ar fi putut să fie la plimbare în ziua aceea, sau să fi venit să o spioneze pe Araminta. Așa ceva părea mai plauzibil decât adevărul. Sophie fusese șantajată și convinsă să lucreze pe post de cameristă în casa de alături.

Starea ei se schimba de la melancolie la nervozitate, la durere și la teamă. Reușise să ascundă ce simțea, dar știa că era distrasă și tăcută și că lady Bridgerton și fiicele ei observaseră. O priveau îngrijorate și îi vorbeau și mai frumos decât de obicei. Și se tot întrebau de ce nu mai vine să ia ceaiul cu ele.

- Sophie! Aici erai!

Sophie se grăbise în camera ei, unde o așteptau niște haine de cusut, dar lady Bridgerton o prinse pe coridor. Fata se opri și încercă să zâmbească, făcând o plecăciune.

- Bună ziua, lady Bridgerton.

- Bună, Sophie. Te-am căutat peste tot.

Sophie îi aruncă o privire goală. În ultima vreme făcea des asta. Era greu să se concentreze.

- M-ați căutat?

- Da. Mă întrebam de ce nu ai venit la ceai săptămâna asta. Știi că ești invitată mereu, dacă nu avem oaspeți.

Sophie simți cum se înroșește. Evitase să urce la ceai fiindcă era greu să fie în aceeași cameră cu ele și să nu se gândească la Benedict. Semănau atât de mult și erau o familie atât de frumoasă! Atunci își amintea de tot ce nu avea și nu putea să aibă vreodată. O familie a ei. Pe cineva pe care să-l iubească. Pe cineva care să o iubească. Cu care să se mărite și să ducă o viață respectabilă. Probabil că existau femei care ar fi renunțat la asta pentru pasiune și iubire. O mare parte din ea își dorea să poată face ca ele. Dar nu putea. Iubirea nu era mai presus de orice. Nu și din punctul ei de vedere.

- Am fost foarte ocupată, spuse ea într-un târziu.

Lady Bridgerton zâmbi discret, cu o întrebare în privire, și tăcu, invitând-o astfel pe Sophie să continue.

- Am avut de cusut, adăugă ea.

- Ce păcat. Nu știam că am agățat atâtea perechi de ciorapi.

- Nu ați agățat atât de multe, replică ea, regretând imediat.

Acum nu mai avea nicio scuză.

- Am de cusut și haine de-ale mele, improviză, înghițind în sec, pentru că suna nepoliticos.

Lady Bridgerton știa că nu are alte haine în afară de acelea pe care i le dăduseră ele, care erau, toate, în stare foarte bună. În plus, nu era frumos să se ocupe de treburile ei în timpul zilei, când trebuia să le ajute pe fete. Lady Bridgedon era înțelegătoare și probabil că nu s-ar fi supărat, dar așa ceva era împotriva principiilor etice ale lui Sophie. Primise o slujbă bună, chiar dacă asta însemna și o inimă frântă, și era mândră de munca ei.

- Înțeleg, spuse lady Bridgerton zâmbind enigmatic în continuare. Poți, desigur, să aduci la ceai și ce ai de cusut pentru

tine.

- Nici nu m-aș gândi.

- Dar eu îți spun că e în regulă.

Sophie înțelese din tonul ei că voia să spună că trebuie.

- Sigur, murmură fata, urmând-o în salonul de sus.

Fetele erau acolo, la locurile lor, tachinându-se și zâmbind și glumind, de data asta fără să arunce fursecuri. Cea mai mare, Daphne, acum ducesă de Hastings, era și ea acolo, cu fiica ei cea mică pe nume Caroline.

- Sophie! spuse Hyacinth fericită. Credeam că nu te simți bine.

- Dar m-ai văzut de dimineață, îi aminti Sophie. Când te-am coafat.

- Da, dar nu păreai în apele tale.

Sophie nu avea o replică bună, fiindcă era adevărat, nu fusese în apele ei. Nu putea să o contrazică. Așa că se așază și dădu din cap când Francesca o întrebă dacă vrea ceai.

- Penelope Featherington a spus că trece astăzi pe la noi, îi spuse Eloise mamei ei, exact când Sophie lua prima înghițitură.

Nu o cunoștea pe cea despre care era vorba, dar citise des despre ea în jurnalul lui lady Whistledown. Știa că ea și Eloise erau prietene.

- Ați observat că Benedict nu a mai venit de o vreme? întrebă Hyacinth.

Sophie se înțepă dar, din fericire, reuși să se abțină și nu țipă.

- Nu a mai venit nici pe la noi, spuse Daphne.

- Mie mi-a spus că o să mă ajute la aritmetică, spuse Hyacinth nemulțumită. Și chiar că nu s-a ținut de cuvânt.

- Sunt sigură că a uitat, spuse lady Bridgerton pe un ton împăciuitor. Poate că, dacă i-ai trimite un bilet...

- Sau dacă te-ai duce pur și simplu până la el, spuse Francesca, dând ochii peste cap. Doar nu stă așa departe.

- Sunt o fată nemăritată, pufni Hyacinth. Nu pot să vizitez casa unui burlac.

Sophie tuși.

- Ai paisprezece ani, spuse Francesca disprețuitor.

- Oricum!

- Ar trebui să îl rogi pe Simon să te ajute, spuse Daphne. El se pricepe mai bine la numere.

- Are dreptate, spuse Hyacinth, uitându-se la mama ei după ce îi mai aruncă o privire urâtă Francescăi. Păcat de Benedict. Acum nu îmi mai este de niciun folos.

Chicotiră toate, fiindcă știau că glumește. În afară de Sophie, care simțea că nici nu mai știe cum să râdă.

- Oricum, serios vorbind, continuă Hyacinth, la ce se pricepe el? Simon știe aritmetică, Anthony, istorie. Colin e mai amuzant și...

- La artă, o întrerupse Sophie pe un ton ascuțit, puțin iritată că familia lui nu știe cât e de talentat.

Hyacinth o privi surprinsă.

- Poftim?

- Se pricepe la artă, repetă ea. Mai bine decât oricare dintre voi, cred.

Acum toată lumea era atentă la ea, fiindcă, deși știau că e inteligentă, de obicei vorbea pe un ton calm și niciodată nu o repezise pe vreuna dintre ele.

- Nici nu știam că desenează, spuse Daphne cu interes. Sau pictează?

Sophie îi aruncă o privire. Dintre toate femeile din familie, pe ea o cunoștea cel mai puțin, dar era greu să nu îți dai seama de inteligența ei. Daphne voia să știe despre talentul fratelui ei, voia să știe de ce ea nu îl cunoștea și, mai ales, voia să știe cum de aflate Sophie. În mai puțin de o secundă toate aceste lucruri i se citiseră în privire.

În mai puțin de o secundă, Sophie știe că făcuse o greșală. Dacă Benedict nu le spusese că desenează, cu siguranță că nu era treaba ei să le spună.

- Desenează, spuse până la urmă, cu o voce care spera să fie destul de hotărâtă încât să le oprească din a mai pune și alte întrebări.

Era. Nimeni nu spusese nimic, deși patru perechi de ochi rămaseră îndreptate spre ea.

- Face schițe, spuse ea încet.

Le privi pe rând. Eloise clipea repede. Lady Bridgerton nu mai clipea deloc.

- Se pricepe, spuse Sophie, supărată pe sine. Tăcerea lor o făcea să încerce să spună ceva. Până la urmă, după un lung moment de tăcere, lady Bridgerton își dresе vocea și rosti:

- Mi-ar plăcea să văd una dintre schițele lui.

Își tamponă gura cu un șervet, deși nu era nicio picătură de ceai acolo.

- Dacă, sigur, e dispus să îmi arate vreuna.

Sophie se ridică.

- Cred că ar fi mai bine să plec.

Lady Bridgerton o privi fix.

- Te rog, spuse ea cu o voce blândă, dar care ascundea un ordin. Rămâi.

Sophie se așeză la loc. Eloise sări în picioare.

- Cred că a venit Penelope. Parcă o aud.

- Nu o auzi, spuse Hyacinth.

- De ce aș minți?

- Nu am idee, dar...

Intră majordomul.

- Domnișoara Penelope Featherington, intonă el.

- Vezi? îi spuse Eloise lui Hyacinth.

- E un moment nepotrivit? întrebă Penelope.

- Nu, spuse Daphne cu un zâmbet ușor amuzat. E doar unul cam ciudat.

- Pot să mă întorc mai târziu.

- Nu e nevoie, spuse lady Bridgerton. Te rog, ia loc. Bea un ceai.

Sophie o privi pe tânăra care se așeză lângă Francesca. Penelope nu era vreo frumusețe sofisticată, dar era atrăgătoare în felul ei simplu. Avea părul de un șaten roșcat și obraji ușor pistruiați. Avea tenul cam palid, dar probabil că doar părea așa din cauza rochiei galbene, prost alese. De fapt, Sophie își amintea că citise ceva în jurnalul lui lady Whistledown despre hainele ei nepotrivite. Păcat că nu reușea să o convingă pe mama ei să-i dea

voie să poarte albastru. În timp ce o studia pe Penelope, Sophie realizează că și Penelope o studiază pe ea.

- Ne cunoaștem? întrebă aceasta deodată.

Pe Sophie o cuprinse brusc un sentiment neplăcut, o premoniție. Sau poate că era deja vu.

- Nu cred, spuse repede. Penelope nu-și mută privirea.

- Ești sigură?

- Nu știu unde ne-am fi putut întâlni.

Penelope expiră și scutură capul, ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

- Sunt sigură că ai dreptate. Cu toate astea, ai o figură care îmi pare cunoscută.

- Sophie e noua noastră cameristă, spuse Hyacinth, ca și cum asta ar fi explicat ceva. Ia ceaiul cu noi când suntem în familie.

Sophie se uită la Penelope care murmură un răspuns, apoi realizează ceva. Chiar o mai întâlnise! La balul mascat, probabil cu zece secunde înainte să-l cunoască pe Benedict.

Intrase, iar tinerii care o înconjuraseră mai târziu abia se îndreptau spre ea. Penelope era acolo, într-un costum verde, ciudat, cu o pălărie amuzantă. Nu se știe de ce, dar nu purta mască. Sophie o privise o clipă, încercând să își dea seama în ce era deghizată, apoi un tânăr o înghiontise pe Penelope, aproape să o dărâme. Sophie o ajutase să se ridice și îi spusese „Așa.”, când alți câțiva domni se repeziscă între ele. Apoi apăruse Benedict, iar Sophie nu mai văzuse pe nimeni altcineva. Penelope și felul urât în care se purtaseră domniile de la bal îi pieriseră din amintire până în acest moment. Era clar că nici aceasta nu-și mai amintea exact ce se întâmplase.

- Sunt sigură că mă înșel, spuse Penelope, luând ceașca oferită de Francesca. Nici nu e vorba despre figură neapărat, ci despre felul în care stai, dacă are sens.

Sophie decise că e nevoie să fie delicată, așa că zâmbi cât putea de amabil și spuse:

- O să consider remarca ta un compliment, fiindcă sunt sigură că doamnele pe care le cunoști sunt grațioase și amabile.

În momentul în care tăcu își dădu seama că, totuși, exagerase, fiindcă Francesca o privea de parcă i-ar fi crescut coarne, iar colțurile gurii lui lady Bridgerton se zbăteau în timp ce spuse:

- Sophie, jur că asta e cea mai lungă propoziție pe care ai spus-o de două săptămâni încoace.

Sophie ridică ceașca și murmură:

- Nu m-am simițit prea bine.

Hyacinth izbucni:

- Sper că nu ți-e prea rău, fiindcă speram să mă ajuți diseară.

- Sigur că te ajut, spuse Sophie, dornică să se întoarcă spre altcineva, fiindcă Penelope încă o studia ca pe o enigmă. De ce ai nevoie?

- Am promis că mă joc cu verii mei.

- Așa e, spuse lady Bridgerton, lăsându-și ceașca pe farfurie.

Aproape că uitasem.

Hyacinth aprobă.

- Poți să mă ajuți? Sunt patru și sigur o să mă copleșească.

- Sigur că da, spuse Sophie. Câți ani au?

Hyacinth ridică din umeri. - Între șase și zece ani, spuse lady Bridgerton cu o expresie dezaprobatoare. Ar trebui să știi, Hyacinth.

Se întoarse spre Sophie:

- Sunt copiii surorii mele mai mici.

Sophie îi spuse lui Hyacinth:

- Cheamă-mă când ajung. Îmi plac copii și te ajut cu bucurie.

- Excelent, spuse aceasta bătând din palme. Sunt atât de mici și de activi! M-ar fi obosit dacă aș fi fost singură.

- Hyacinth, spuse Francesca, nici tu nu ești tocmai bătrână și decrepită.

- Când ai petrecut tu ultima oară două ore cu patru copii sub zece ani?

- Opriți-vă, spuse Sophie râzând pentru prima dată în două săptămâni. O să te ajut. Nimeni nu va fi epuizat. Ar trebui să vii și tu, Francesca. O să ne distrăm, sunt sigură.

- Ești cumva... Penelope începu să spună ceva, dar se opri. Nu

contează.

Dar când Sophie o privi, fata încă o măsura perplexă. Deschise gura, o închise, o deschise din nou și spuse.

- Știu. Te cunosc de undeva.

- Sunt sigură că are dreptate, spuse Eloise ironică. Penelope nu uită niciodată un chip.

Sophie se albi.

- Te simți bine? întrebă lady Bridgerton aplecându-se spre ea. Nu arăți prea bine.

- Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit, spuse Sophie repede, ducând o mână la stomac, pentru efect. Poate că laptele era prins.

- O, Doamne, spuse Daphne uitându-se îngrijorată la fiica ei.

I-am dat puțin și lui Caroline.

- Mie mi s-a părut bun, spuse Hyacinth.

- Poate că am mâncat ceva de dimineață, spuse Sophie, pentru că nu voia ca Daphne să fie îngrijorată. Oricum, cred că ar fi bine să mă întind puțin.

Se ridică și pași către ușă.

- Dacă nu vă deranjează, lady Bridgerton.

- Nu, deloc. Sper să îți revii repede.

- Sunt sigură că o să mă simt mai bine, spuse Sophie.

O să se simtă mai bine imediat ce nu mai era în fața lui Penelope Featherington.

- Te chem când vin verii mei, strigă Hyacinth.

- Dacă te simți mai bine, adăugă lady Bridgerton.

Sophie aprobă și se grăbi să iasă. O văzu cu coada ochiului pe Penelope, care o privea fix, ceea ce o făcu să se simtă foarte incomod.

.....
Benedict avea o dispoziție proastă care dura de două săptămâni. Și, se gândi în timp ce își târa picioarele pe caldarâm, spre casa mamei sale, dispoziția proastă avea să se înrăutățească. Evitase vizita asta fiindcă nu voia să o vadă pe Sophie, pe mama sa, care sigur îi va pune întrebări, pe... Nu voia să vadă pe nimeni. Și dacă judeca după cum se purtase cu servitorii, restul lumii n-avea de ce

să-și dorească să-l vadă, la rândul ei.

Dar întâmplarea i-i scoase în cale, de cum pășise pe prima treaptă, pe amândoi frații lui. Benedict gemu. Nimeni nu îl cunoștea mai bine decât îl cunoșteau Anthony și Colin. Și ei nu ar fi lăsat nementionată o inimă frântă ca a lui.

- Nu te-am văzut de un secol, spuse Anthony.

- Unde ai fost?

- Pe ici, pe colo, spuse el evaziv. Mai ales pe acasă.

Se întoarse spre Colin.

- Dar tu unde ai fost?

- În Wales.

- Wales? De ce?

Colin ridică din umeri.

- Așa am vrut. Nu mai fusesem

- Majoritatea oamenilor au nevoie de un motiv mai bun ca să plece în mijlocul sezonului de baluri, spuse Benedict.

- Eu, nu.

Benedict îl privi uimit. Anthony, la fel.

- Foarte bine, spuse Colin făcând o grimasă. Voiam să plec.

Mama ma înnebunise cu căsătoria ei.

- Căsătoriile ei? întrebă Anthony cu un zâmbet amuzat. Te asigur că deflorarea propriei soții nu e o treabă atât de neplăcută.

Benedict nu schiță niciun gest. Găsise o pată mică de sânge pe divan, după ce făcuse dragoste cu Sophie. Aruncase o pernă deasupra, sperând că servitorii vor observa abia după ce uitau de vizita ei. Îi plăcea să creadă că niciunul dintre ei nu ascultase la ușă și nu vorbea despre el, dar chiar Sophie îi spusese odată că servitorii știu tot ce se petrece într-o casă și Benedict era înclinat să creadă la fel.

Dacă roșise, frații lui nu observară. Niciunul nu spuse nimic. Dacă Benedict era sigur de ceva, așa cum știa că soarele răsare de la est, era sigur că frații lui nu ar fi pierdut ocazia să îl tachineze.

- Vorbește încontinuu despre Penelope Featherington, spuse Colin cu o grimasă. O știu pe fata asta de când purtam amândoi pantaloni scurți. Cel puțin de când purtam eu pantaloni scurți. Ea

era în... Se mai strâmbă o dată, fiindcă frații lui râdeau de el.

- Era în ce haine poartă fetițele.

- Fuste? întrebă Anthony.

- Chiloței? sugeră Benedict.

- Ideea este, spuse Colin cu putere, că o cunosc dintotdeauna și nu o să mă îndrăgostesc de ea.

Anthony se întoarse spre Benedict:

- O să se căsătorească în cel mult un an. Ascultă la mine.

Colin încruciașă brațele.

- Anthony!

- Poate doi ani, spuse Benedict. E încă tânăr.

- Spre deosebire de tine, răspunse fratele lui mai mic. De ce oare mă atacă pe mine mama? Tu ai treizeci și unu...

- Treizeci, îl repezi Benedict.

- Oricât ai avea, tu ar trebui să fii în vizorul ei.

Benedict se încruntă. Mama sa fusese neobișnuit de rezervată în ultimele săptămâni în ceea ce privea viața lui intimă. Sigur, el o evitase din răspuțeri în ultimul timp, dar chiar și înainte de asta ea nu spusese nimic. Era foarte neobișnuit.

- Oricum, protestă Colin, nu o să mă însor prea curând și cu siguranță nu cu Penelope.

- O!

Era o voce feminină și, fără să ridice privirea, Benedict știu că urma să asiste la un moment foarte jenant. Temător, se uită spre ușa de la intrare. Acolo, perfect încadrată de tocul ușii, stătea Penelope Featherington, cu o expresie șocată și rănită. În acel moment Benedict înțelese că, probabil, fusese prea neatent, ca orice bărbat, și nu realizase că această domnișoară era îndrăgostită de fratele lui.

Colin își dresе glasul.

- Penelope, spuse el cu o voce subțire de parcă întinerise zece ani. Îmi pare bine să te revăd.

Se uită spre frații lui, așteptând ca ei să îl salveze, dar niciunul nu se oferі să intervină. Benedict tresări. Era unul dintre acele momente care pur și simplu nu puteau fi reparate.

- Nu știam că ești acolo, spuse Colin.
- Evident, răspunse ea, dar nu cu răutate.

Colin înghiți cu greutate.

- Ai fost în vizită la Eloisa?

Ea aprobă din cap.

- Am fost invitată.

- Sunt sigur că așa este, spuse el repede. Sigur că da. Ești o bună prietenă a familiei.

Tăcere. Una îngrozitoare și penibilă.

- Doar nu ai venit fără să fii chemată, îngăimă Colin.

Penelope nu răspunse. Încercă să zâmbească, dar nu reuși. Până la urmă, exact când Benedict credea că va trece pe lângă ei și va fugi spre casă, ea se uită direct la Colin și spuse:

- Nu ți-am cerut niciodată să te însori cu mine.

Colin se înroși mai mult decât credea Benedict că se poate. Apoi deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Era primul și, probabil, singurul moment în care fratele lui mai tânăr nu știa ce să spună.

- Și niciodată nu am... adăugă ea înghițind cu greu cuvintele care ieșeau chinuite, nu am spus nimănui că aștept să îmi faci vreo propunere.

- Penelope, îmi pare rău, reuși să spună el.

- Nu ai pentru ce să îți ceri scuze, spuse ea.

- Ba da. Te-am jignit, și...

- Nu știai că sunt aici.

- Oricum...

- Nu o să te însori cu mine, spuse ea sec. Nu e nicio problemă. Nici eu nu o să mă mărit cu fratele tău, Benedict.

Benedict încercase să nu se amestece, dar replica ei îi atrase atenția.

- El nu se simte jignit când eu spun asta.

Se întoarse către el și întrebă:

- Nu e așa, domnule Bridgerton?

- Ba da.

- Atunci ne-am lămurit. Nimeni nu a fost jignit. Acum, dacă mă

scuzați, domnilor, dar mi-ar plăcea să merg acasă.

Benedict, Anthony și Colin se feriră din calea ei precum Marea Roșie din calea lui Moise.

- Nu ai venit cu camerista? Întrebă Colin.

Ea scutură din cap.

- Locuiesc chiar alături.

- Știu, dar...

- Te conduc eu, spuse Anthony.

- Nu e necesar, alteță.

- Fă-mi pe plac, spuse el.

Ea înclină capul și se îndepărtară împreună. Benedict și Colin îi priviră în tăcere o jumătate de minut înainte ca Benedict să se întoarcă spre fratele său și să spună:

- Foarte bine lucrat.

- Nu știam că e acolo.

- Evident.

- Nu face asta. Mă simt deja destul de prost.

- Așa și trebuie.

- Tu nu ai rănit niciodată din greșeală sentimentele unei femei?

Colin era defensiv, iar Benedict realizează că nu se simțea prea bine. Nu fu nevoit să răspundă fiindcă din casă ieși mama lor, care se opri în pragul ușii în același loc în care stătuse înainte și Penelope.

- Fratele vostru nu a venit încă? Întrebă ea.

Benedict se uită spre direcția în care plecaseră cei doi.

- O conduce pe domnișoara Featherington.

- Foarte frumos din partea lui. Eu... Unde pleci Colin?

Colin se opri puțin, apoi spuse, fără să se întoarcă:

- Am nevoie de ceva de băut.

- E cam devreme pentru...

Se opri în mijlocul propoziției, fiindcă Benedict o apucase de braț.

- Lasă-l să plece, spuse el.

Ea deschise gura ca pentru a protesta, apoi se răzgândi și dădu din cap.

- Speram să vă adun pe toți, pentru o veste, spuse ea oftând. Presupun că mai poate aștepta. Între timp, ce-ar fi să ni te alături la ceai?

Benedict se uită la ceasul din antreu.

- Nu e cam târziu pentru ceai?

- Atunci uită de el, dădu ea din umeri. Căutam doar un pretext ca să vorbesc cu tine.

Benedict îi zâmbi. Nu avea dispoziția necesară ca să converseze cu ea. Sau cu oricine altcineva, așa cum puteau mărturisi cei cu care se întâlneau în ultima vreme.

- Nu e nimic serios, spuse Violet. Cerule, parcă ai merge la spânzurătoare.

Probabil că ar fi fost nepolitic să îi spună că exact așa se simțea, așa că se aplecă și o sărută pe obraz.

- Ce surpriză plăcută! spuse ea, privind-l fericită. Acum vino cu mine, adăugă ea, făcând semn spre salonul de jos. Vreau să îți povestesc despre cineva.

- Mamă!

- Ascultă-mă doar. E o fată minunată...

Chiar că la spânzurătoare.

Capitolul XIX

Domnișoara Posy Reiling, fiica vitregă mai mică a regretatului conte de Penwood, nu e adesea pomenită în acest jurnal, așa cum nu este nici centrul atenției la evenimentele mondene. Cu toate acestea, nu am putut să nu observ că s-a purtat foarte neobișnuit la serata muzicală a mamei sale, de marți. A insistat să stea la fereastră și a petrecut aproape tot timpul uitându-se spre stradă.

ca și cum ar fi așteptat ceva. Sau, poate, pe cineva?

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN. 11 IUNIE 1817

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Benedict strângea cu putere mânerul fotoliului și se uita în gol. Din când în când se asigura că nu are gura căscată. Mama lui vorbea despre lucruri foarte plictisitoare. Tânăra despre care spusese că vrea să discute se transformase în șapte domnișoare, fiecare mai minunată decât cea dinainte. Benedict simțea că înnebunește. Chiar acolo, în sufrageria mamei sale. Simțea că până la urmă o să se ridice din fotoliu, o să cadă pe podea, zbatându-se, mișcând din brațe și picioare, cu gura spumegând...

- Benedict, mă ascuți?

El o privi și clipi. La naiba. Acum trebuia să se concentreze din nou la lista mamei lui de posibile mirese. Perspectiva pierderii sănătății mintale era cu mult mai interesantă.

- Îți vorbeam despre Mary Edgeware, spuse ea, părând mai mult amuzată decât frustrată.

Benedict deveni imediat suspicios. Când era vorba despre căsătoria copiilor ei, mama sa nu era niciodată amuzată.

- Mary și mai cum?

- Edge... Nu contează. Văd că nu am nicio șansă să câștig în fața supărării tale.

- Mamă, spuse el brusc.

Ea se uită la el cu capul aplecat, interesată și surprinsă.

- Da?

- Când l-ai cunoscut pe tata...

- S-a întâmplat imediat, spuse ea încet, cumva știind ce vrea el să audă.

- Deci ai știut imediat că el e acela?

Ea zâmbi și deveni melancolică.

- Nu aș fi recunoscut pentru nimic în lume. Cel puțin, nu de la început. Îmi imaginam că eu sunt genul de femeie pragmatică.

Dragostea la prima vedere mi se păruse mereu o prostie.

Făcu o pauză, și Benedict își dădu seama că ea nu mai era atentă la el, ci la un bal de acum mulți ani, unde îl cunoscuse pe tatăl lui. Până la urmă, când credea că îl uitase de tot, ea ridică privirea și spuse.

- Dar am știut imediat.

- Din prima clipă?

- De prima dată când am vorbit.

Ea luă batista pe care i-o oferise fiul ei și își tamponă ochii zâmbind jenată de propriile lacrimi. Benedict simți un nod în gât, așa că întoarse privirea, fiindcă nu voia să o vadă plângând. Oare pentru el va plânge cineva la zece ani după ce va muri? Era o experiență spirituală să te afli în prezența dragostei adevărate. Benedict se simți, brusc, gelos pe părinții lui. Găsiseră dragostea și avuseseră prezența de spirit să o recunoască și să o prețuiască. Puțini aveau acest noroc.

- Ceva din vocea lui era liniștitor și cald, continuă Violet. Când vorbea, te simțeai ca și cum ar fi fost singur cu el.

- Îmi amintesc, spuse Benedict zâmbind cu nostalgie. E o performanță să poți face asta atunci când ai opt copii.

Mama sa înghiți cu greutate, apoi spuse, revenindu-și.

- Da, ei bine, el nu a apucat să o cunoască pe Hyacinth, așa că nu erați decât șapte.

- Chiar și așa...

Ea aprobă.

- Chiar și așa.

Benedict o mângâie pe mână. Nu știa exact de ce făcuse asta. Nu plănuiise nimic. Dar, cumva, părea un gest potrivit.

- Da. Ei bine... spuse ea strângându-i mâna înainte să o retragă pe a ei. M-ai întrebat despre el din vreun motiv anume?

- Nu, minți el. Cel puțin, nu... Ei bine...

Ea așteptă răbdătoare, cu expresia aceea calmă care te făcea să dorești să îi spui tot ca simți.

- Ce se întâmplă, întrebă el, surprins ca și ea, de altfel, de elanul cu care vorbea, atunci când te îndrăgostești de cineva nepotrivit?

- Cineva nepotrivit, repetă ea.

Benedict dădu din cap cu durere, regretând că vorbise. Nu trebuia să îi spună, și cu toate astea... Oftă. Mama lui știa să asculte. Cu toată bătaia de cap pe care le-o dădea insistența ei legată de căsătorie, ea putea da cele mai bune sfaturi în materie de probleme sentimentale. Când vorbi, ea păru că alege cuvintele cu mare grijă.

- Cum adică nepotrivit?

- Cineva... se opri. Cineva cu care o persoană ca mine nu ar trebui să se însoare.

- Cineva care, poate, nu face parte din aceeași clasă socială ca și noi?

El se uită la tabloul de pe perete.

- Așa cineva, da.

- Înțeleg. Ei bine...

Violet se încruntă puțin, apoi spuse:

- Presupun că depinde cât de departe de clasa noastră socială ar fi.

- Departe.

- Ceva cam departe sau foarte departe?

Benedict era convins că niciun bărbat de vârsta și cu reputația lui nu purtase vreodată o astfel de discuție cu mama lui, dar răspunse oricum.

- Destul de departe.

- Înțeleg. Ei bine, așa spune că...

Își mușcă buza de jos, apoi continuă.

- Așa spune că... rosti mai hotărâtă, dar în continuare ezitând. Așa spune că, zise pentru a treia oară, că te iubesc foarte mult și că te susțin în orice alegi să faci.

Își drese glasul.

- Dacă într-adevăr e vorba despre tine.

Nu avea rost să nege, așa că aprobă.

- Dar ți-aș atrage atenția să te gândești bine la ce faci. Iubirea este, sigur, cel mai important element al unei căsnicii, dar influențele societății pot să fie puternice. Dacă te însori cu cineva,

să spunem... își dresе glasul, dintre servitori, atunci o să fii subiect de bârfă și ostracizare. Și asta ar fi greu de suportat pentru tine.

- Pentru mine? întrebă el uimit de cuvintele ei.

- Știi că nu vreau să te insult. Dar tu și frații tăi ați avut vieți minunate. Sunteți frumoși, inteligenți și sociabili. Toată lumea vă place. Nici nu știi ce fericită sunt.

Zâmbi, dar era un zâmbet trist.

- Nu e ușor să fii timid.

Deodată Benedict înțelese de ce mama sa îl obliga mereu să dansze cu fete ca Penelope Featherington. Cu cele care stăteau la marginea sălii de bal, cu cele care se prefăceau că, de fapt, nici nu vor să dansze. Ea însăși fusese ca ele. Era greu de imaginat. Acum, mama sa era foarte populară. Zâmbea și avea foarte mulți prieteni. Dacă Benedict știa bine, tatăl lui fusese cel mai vânat burlac din acel sezon.

- Numai tu poți să hotărâști, continuă ea, readucându-l în prezent, și mă tem că nu va fi o alegere ușoară.

El privi pe fereastră. Tăcea fiindcă era de acord.

- Dar, adăugă ea, dacă decizi să-ți unești destinul cu cineva care nu e din lumea noastră, eu o să te susțin oricum pot.

Benedict ridică privirea. Erau foarte puține femei din înalta societate care le-ar fi spus așa ceva fiilor lor.

- Esti băiatul meu, spuse ea simplu. Mi-aș da viața pentru tine.

El deschise gura ca să spună ceva, dar nu putu scoate niciun sunet.

- Nu te-aș renega dacă te-ai căsătorit cu cineva nepotrivit.

- Mulțumesc, spuse el, fiindcă numai atât reuși să spună.

Violet oftă, destul de tare ca să îi atragă atenția. Părea obosită și tristă.

- Aș vrea să fii aici și tatăl tău.

- Nu spui asta prea des, rosti el încet.

- Îmi doresc mereu ca și el să fie aici.

Închise ochii o clipă.

- Mereu.

Apoi ceva deveni foarte clar. Privindu-i chipul mamei sale,

înțelese în sfârșit cât de mult se iubiseră părinții lui. Iubire. O iubea pe Sophie. Numai asta conta. Crezuse că o iubea pe femeia de la bal. Crezuse că vrea să se însoare cu ea. Dar acum înțelegea că acela era un vis, o fantezie cu o femeie pe care abia dacă o cunoștea. Dar Sophie era... Sophie era Sophie. Și numai de asta avea el nevoie.

.....

Sophie nu prea credea în soartă sau în destin, dar după o oră cu Nicholas, Elizabeth, John și Alice Wentworth, tinerii veri ai clanului Bridgerton, începea să creadă că poate exista un motiv bun pentru care nu reușise să se angajeze ca guvernantă. Era epuizată. Nu, se gândi cu ceva mai mult decât doar o notă de disperare. Epuizarea nu era o descriere suficientă pentru felul în care se simțea. Epuizarea nu caracteriza suficient de clar starea vecină cu nebunia pentru care erau responsabili cei patru copii.

- Nu, nu. E păpușa mea, îi spuse Elizabeth lui Alice.

- Ba nu!

- Ba da!

- Rezolv eu, spuse Nicholas, care avea zece ani.

Sophie gemu. Simțea că nu e o idee bună să îl lase pe băiat să le împace pe surorile lui, fiindcă exact în acel moment el se credea pirat.

- Niciuna dintre voi nu o să mai vrea păpușa, spuse el cu o sclipire diabolică în ochi. Dacă pur și simplu îi rup capul.

Sophie se repezi între ei.

- Nu îi rupi capul, Nicholas Wentworth.

- Dar atunci nu o să se mai certe.

- Nu, spuse Sophie cu putere.

El o privi, încercând să își dea seama cât de hotărâtă este, apoi mormăi și se îndepărtă.

- Cred că avem nevoie de un joc nou, îi șopti Hyacinth.

- Sigur, spuse Sophie.

- Dă-mi soldatul! țipă John. Dă-i drumul!

- Eu nu o să fac niodată copii, o anunță Hyacinth. De fapt, s-ar putea să nici nu mă mărit.

Sophie nu îi atrase atenția că, atunci când se va mărita și va avea copii, o să aibă o armată de dădace și guvernante care să se ocupe de ei. Hyacinth tresări când John o trase pe Alice de păr, apoi înghiți în sec când fetița îl lovi pe fratele ei în stomac.

- Situația devine disperată, îi șopti lui Sophie.

- Hai să jucăm baba oarba, exclamă aceasta deodată. Ce părere aveți? Jucăm baba oarba?

Alice și John dădură din cap fericiți, iar Elizabeth spuse un „Bine” cam indecis, după ce se gândi cu atenție.

- Tu ce zici, Nicholas? Întrebă Sophie, adresându-se ultimului oponent.

- Ar putea fi distractiv, spuse el încet, sperînd-o pe Sophie cu strălucirea răutăcioasă din privire.

- Excelent, spuse ea, încercând să nu lase oboseala să i se audă în voce.

- Dar tu ești baba oarba, adăugă el.

Sophie vru să protesteze, dar ceilalți copii începură să sară și să se agite, bucuroși. Soarta îi era pecetluită, fiindcă Hyacinth se răsuci spre ea și spuse:

- Trebuie să accepți.

Sophie știu că nu are rost să se opună, așa că oftă din greu, exagerat, spre deliciul copiilor, apoi se întoarse, ca Hyacinth să o poată lega la ochi.

- Vezi ceva? Întrebă Nicholas.

- Nu, minți Sophie.

El se întoarse spre Hyacinth:

- Vede.

De unde știa?

- Mai leagă-i o eșarfă, spuse el. Asta e prea subțire.

- Ce nedemn! murmură ea, dar se aplecă spre Hyacinth.

- Acum e oarbă! strigă John.

Sophie zâmbi fals.

- Bine, spuse Nicholas, clar preluând controlul. Aștepți zece secunde, ca să ne așezăm la locurile noastre.

Sophie aprobă din cap, apoi încercă să nu tresară la auzul

zgomotelor din cameră.

- Încercați să nu spargeți nimic! strigă ea, ca și cum asta ar fi putut opri vreun puști de șase ani.

- Sunteți gata? întrebă ea.

Niciun răspuns. Asta însemna că sunt.

- Baba oarba! strigă ea.

- Nu suntem aici! strigară cinci voci la unison.

Sophie se încruntă, concentrată. Una dintre fete era, clar, în spatele divanului. Făcu niște pași mici spre dreapta.

- Baba oarba!

- Nu suntem aici! urmat, desigur, de râsete și chicoteli.

- Baba... Au!

Și mai multe strigăte și râsete. Sophie gemu frecându-și pielea lovită.

- Baba oarba! strigă ea cu mult mai puțin entuziasm.

- Nu suntem aici! Nu suntem aici! Nu suntem aici!

- A mea ești, Alice! spuse ea încet, decisă să o prindă pe cea mai mică și mai simplu de dovedit dintre ei.

Benedict aproape că scăpase. După ce ieșise mama sa, își turnase un binevenit pahar de coniac, după care se îndreptase spre ușă. Îl prinse însă Eloise, care îl informă că nu poate să plece, fiindcă mama lor încerca să îi adune ca Daphne să poată face un anunț important.

- E gravidă din nou? întrebă Benedict.

- Poartă-te ca și cum te-ai mira. Nu trebuie să știi.

- Nu o să mă port în niciun fel. Plec.

Ea sări înainte, disperată, și îl apucă de mânecă.

- Nu poți.

Benedict expiră lung și încercă să îi desprindă degetele, dar ea îi prinsese cămașa cu forță.

- O să ridic un picior, spuse el rar, și o să pășesc înainte. Apoi o să ridic celălalt picior...

- I-ai promis lui Hyacinth că o ajuți la aritmetică, strigă Eloise. Nu te-a văzut și nu a știut de tine timp de două săptămâni.

- Nu e la școală, deci nu e în pericol să fie dată afară, spuse el.
- Benedict, ce lucru urât! exclamă Eloise.
- Știu, spuse el, încercând să scape de o dojeneală.
- Numai pentru că femeile nu au voie să studieze la Eton și Cambridge nu înseamnă că educația noastră e mai puțin importantă, spuse Eloise, ignorând faptul că fratele ei spusese „Știu.“

- Mai mult... continuă ea.
Benedict se lipi de perete.
- Eu cred că motivul pentru care nu mi se permite accesul este că, dacă am învăța acolo, am fi mai bune decât bărbații.
- Sunt sigur că ai dreptate.
- Nu îmi vorbi de sus.
- Crede-mă, Eloise, că ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să îți vorbesc de sus.

Ea îl privi cu suspiciune, apoi își încrucișă brațele și spuse:
- Nu o dezamăgi pe Hyacinth.
- Nu, spuse el cu un aer obosit.
- Cred că e în camera copiilor.
Benedict o salută și se întoarse spre scară. În timp ce el urca, Eloise se întoarse spre mama lor, care era ascunsă într-un colț, îi făcu semn cu ochiul și zâmbi.

Camera copiilor era la etajul al doilea. Benedict urca rar până acolo. Dormitoarele fraților lui erau la primul etaj. Numai Gregory și Hyacinth mai dormeau alături de camera copiilor, și cum fratele lui mai mic era la Eton mai tot timpul anului, iar Hyacinth teroriza pe câte cineva în altă parte a casei, Benedict nu avea ce să facă acolo. Nu îi scăpă faptul că la etajul doi erau și dormitoarele servitorilor de rang mai înalt, inclusiv acelea ale cameristelor. Sophie. Probabil că era pe undeva, cu coșul de cusut. Cu siguranță nu în camera copiilor, care era domeniul doicilor sau al dădacelor. O cameristă nu ar avea ce să caute...

- Hi-hi!

Benedict ridică sprâncenele. Era un râs de copil, care nu avea

cum să fi ieșit din gura lui Hyacinth. Își aminti că verii Wentworth erau în vizită. Mama sa spusese ceva despre asta. Și mai bine! Nu îi văzuse de câteva luni și erau niște copii simpatici, chiar dacă puțin cam prea energici.

Pe măsură ce se apropia de ușă, râsetele se înteteau și erau însoțite de țipete de încântare. Sunetele îl făcură să zâmbească. Se răsuci, deschise ușa și... O văzu. Pe ea. Nu pe Sophie. Pe ea. Dar era Sophie. Era legată la ochi, zâmbea și întindea mâinile spre copiii care râdeau. Îi vedea numai partea de jos a feței și în acel moment își dădu seama. Numai unei singure alte femei îi văzuse doar partea de jos a feței. Zâmbetul era același. Gropița din bărbie, aceeași. Era, cu totul, aceeași. Era femeia în argintiu, cea de la balul mascat.

Acum totul avea sens. Numai de două ori în viață fusese atras inexplicabil, aproape mistic, de o femeie. I se părea uimitor că a găsit două astfel de persoane, când el crezuse mereu că pentru fiecare există o singură altă persoană. Inima lui nu se înșclase. Chiar exista o singură persoană. O căutase luni la rând. Îi dusese dorul chiar mai mult. Și ea era chiar aici, sub nasul lui. Dar nu îi spusese nimic. Oare înțelegea la ce îl supusese? Știa câte ore stătuse treaz și se gândise că o trădează pe femeia în rochie argintie, cea cu care visase să se însoare, numai fiindcă se îndrăgostise de o cameristă?

Dumnezeule mare, era absurd. Decisese să o uite pe femeia de la bal. Voia să o ceară de soție pe Sophie, cu orice risc. Și ele erau una și aceeași. Un sunet ciudat îi umplu mîntea, ca și cum două scoici gigantice i-ar fi astupat urechile, fluierând, plângând, vibrând. Aerul mirosi a acru și totul căpătă o nuanță de roșu...

Benedict nu-și putea lua ochii de la ea.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Sophie.

Copiii tăcuseră și se uitau la Benedict cu gurile căscate și cu ochii mari.

- Hyacinth, spuse el dur, te rog să pleci din cameră cu tot cu copii.

- Dar...

- Acum! urlă el.

- Nicholas, Elizabeth, John, Alice, veniți! spuse ea repede, speriată. Avem biscuiți în bucătărie, și știu că...

Benedict nu auzi restul frazei. Ilyacynth reușise să scoată copiii din cameră în timp record, și vocea îi dispărea în jos pe scări.

- Benedict? spuse Sophie, încercând să dezlege eșarfele.

Benedict?

El închise ușa. Zgomotul o făcu să tresară.

- Ce s-a întâmplat? șopti ea.

El nu răspunse, ci o privi încercând să desfacă eșarfele. Îi plăcea că e neajutorată. Nu simțea prea multă compasiune pentru ea în acel moment.

- Vrei să îmi spui ceva? întrebă el. Avea un ton controlat, dar îi tremurau mâinile.

Rămase nemișcată, până într-atât încât el ar fi putut jura că vede cum căldura îi părăsește corpul. Apoi își drese glasul cu un sunet jenat și reîncepu să dezlege eșarfele. Mișcărilor îi strângeau rochia în jurul sânilor, dar Benedict nu simți niciun fel de dorință. Era prima dată când nu simțea dorință pentru ea, gândi ironic.

- Poți să mă ajuți? întrebă ezitantă.

Benedict nu se mișcă.

- Benedict?

- E interesantă imaginca ta cu o eșarfă legată la ochi, spuse el încet.

Sophie lăsă mâinile să-i alunece pe lângă corp.

- E ca o mască, nu crezi?

Ea deschise gura și inspiră zgomotos. El se apropie încet, pășind destul de apăsător ca ea să îl audă.

- Nu am mai fost de mult la un bal mascat.

Știa. I se citea pe față, din felul în care avea colțurile gurii încordate, dar buzele ușor desfăcute. Știa că el știe. Benedict spera că e speriată de moarte. Mai făcu doi pași spre ea, apoi se răsuci spre dreapta, atingându-i mâneca.

- Aveai de gând să-mi spui vreodată că ne-am mai întâlnit?

Ea mișcă buzele, dar nu vorbi.

- Da? întrebă el cu o voce joasă și controlată.

- Nu, spuse ea pe un ton tremurat.

- Serios?

Sophie nu scoase niciun sunet.

- Din vreun motiv anume?

- Nu părea important.

- Nu părea important?

El se răsuci pe călcâie.

- Nu părea important! se răsti. M-am îndrăgostit de tine acum doi ani, dar ție nu ți s-a părut important?

- Pot să scot eșarfa? șopti ea.

- N-ai decât să rămâi în întuneric.

- Benedict, cu...

- Așa cum am fost și eu luna asta, continuă el furios. Să vedem dacă îți place.

- Nu te-ai îndrăgostit de mine acum doi ani, spuse, trăgând de eșarfă.

- De unde știi tu? Doar ai dispărut.

- A trebuit să dispar, țipă ea. Nu am avut de ales.

- Avem mereu de ales, spuse el condescendent. Se numește liber arbitru.

- Ție ți-e ușor să spui asta. îl repezi ea, trăgând cu disperare de eșarfă. Tu ai totul! Eu am fost nevoită să... O!

Cu o mișcare brutală, reuși cumva să se elibereze de materialul care acum îi atârna în jurul gâtului. Clipi din cauza luminii prea puternice, apoi îi văzu chipul și făcu un pas în spate. Avea ochii aprinși de furie și, da, o durere pe care ea abia dacă o putea pricepe.

- Mă bucur să te văd, Sophie, spuse el pe un ton periculos de scăzut. Dacă, într-adevăr, ăsta e numele tău.

Ea aprobă.

- Mă gândeam, spuse el indiferent, că dacă ai fost la balul mascat înseamnă că nu ești chiar o servitoare. Nu?

- Nu aveam invitație, se grăbi ea să răspundă. Am intrat clandestin. M-am prefăcut. Nu aveam dreptul să fiu acolo.

- M-ai mințit. Tot timpul ăsta.
- Nu am avut încotro, șopti ea.
- Te rog! Ce poate fi atât de îngrozitor încât să fie nevoie să îți ascunzi identitatea?

Sophie înghiți cu greutate. Aici în camera copiilor din casa Bridgerton, cu el privind-o furios, nu își mai amintea exact cum decisese să nu îi spună că ea era femeia de la bal. Poate că se temuse că el va dori să-i devină amantă. Lucru care se întâmplase oricum. Sau poate că nu spusese nimic fiindcă, până înțelesese ea că întâlnirea lor nu era numai una întâmplătoare, și că el nu va renunța la Sophie camerista, era deja prea târziu. Trecuse prea mult timp în care nu îi spusese nimic, și se temea de furia lui.

Dar el era furios. Dovedindu-i că avea dreptate. Sigur nu era o consolare, cu el în cealaltă parte a camerei, supărat și disprețuitor. Poate că adevărul, așa neplăcut cum era, este că îi rănisese mândria. Fusesse dazamăgită că nu a recunoscut-o. Dacă noaptea balului mascat era așa de memorabilă, nu ar fi trebuit el să știe imediat? Visase la el doi ani. Îi văzuse chipul în fiecare noapte. Și când se întâlniseră, el crezuse că e o străină.

Sau poate că nu era nici asta. Poate că era mai simplu. Poate că voia doar să își apere sentimentele. Nu știa de ce, dar părea mai în siguranță și mai puțin vulnerabilă ca servitoare. Dacă Benedict ar fi știut cine este, că ea e femeia de la bal, atunci ar fi insistat mai mult.

Insistase și când o credea servitoare. Ar fi fost altfel dacă ar fi știut adevărul. Sophie era convinsă. Nu ar fi crezut că e așa de mare diferența de clasă socială, iar ea ar fi fost fără apărare. Statutul ei social, sau, mai bine zis, lipsa lui, fusese un zid împrejurul inimii ei. Nu se putea apropia prea mult. Un bărbat ca el, fiu și frate de viconti, nu se putea însura cu o servitoare.

Dar fiica din flori a unui conte nu era atât de departe. Spre deosebire de o servitoare, un copil nelegitim poate să aspire la mai mult.

La fel ca și speranțele servitorilor, nici ale acestor copii nu aveau să devină realitate, iar visarea era și mai dureroasă. Iar ea știuse,

de fiecare dată voise să spună, dar știa că adevărul nu ar face decât să o rănească. Aproape că îi venea să râdă. Nu se putea simți mai rău decât în acel moment.

- Te-am căutat, spuse el, întrecrupându-i gândurile.

Ea îl privi cu ochii mari și înlăcrimați.

- M-ai căutat? șopti.

- Timp de șase luni nenorocite! blestemă el. Parcă dispărușei de pe Pământ.

- Nu aveam unde să mă duc, spuse ea, neștiind exact de ce.

- Mă aveai pe mine.

Cuvintele rămaseră în aer, grele și întunecate. Până la urmă, împinsă de nevoia aproape nefirească de a spune, într-un târziu, adevărul, ea rosti:

- Nu am știut că m-ai căutat. Dar... Se înecă și închise ochii de durere.

- Dar ce?

Înghiți cu greu, apoi deschise ochii fără, să îl privească.

- Chiar dacă aș fi știut că mă cauți, spuse ea, strângându-și brațele la piept, nu te-aș fi lăsat să mă găsești.

- Atât de respingător am fost?

- Nu! țipă ea privindu-l imediat.

Era rănit. Se ascundea bine, dar și ea îl cunoștea bine. Îl durea.

- Nu, spuse ea, încercând să fie calmă. Nu e vorba de asta. Nu ar fi putut fi vorba vreodată de așa ceva

- Atunci?

- Facem parte din lumi diferite. Chiar și atunci știam că nu avem un viitor. Ar fi fost tortură să îmi imaginez ceva ce nu putea fi adevărat. Nu puteam.

- Cine ești? întrebă el deodată.

Ea îl privi înmărmurită.

- Spune-mi! ordonă el. Spune-mi cine ești. Fiindcă nu ești cameristă, asta e sigur.

- Sunt cine am spus.

Apoi, fiindcă el o privea fioros, adăugă:

- Aproape.

El se apropie.

- Cine ești?

- De la paisprezece ani sunt servitoare.

- Și cine ai fost înainte de asta?

Vocea ei scăzu la intensitatea unei șoapte.

- Un copil din flori.

- Al cui?

- Contează?

El deveni și mai agresiv.

- Contează pentru mine.

Sophie simți cum se destinde. Nu se așteptase ca el să ignore datoria pe care i-o impunea clasa socială și să se însoare cu una ca ea, dar spera să nu conteze atât de mult pentru el cine era.

- Cine au fost părinții tăi? insistă Benedict.

- Nu îi cunoști.

- Cine au fost? răcni el.

- Conte de Penwood, plânse ea.

Benedict rămase înmărmurit. Nici măcar nu mai clipea.

- Sunt copilul din flori al unui nobil, spuse ea dur, anii de furie și resentiment picurându-i în glas. Tatăl meu a fost contele de Penwood, iar mama mea era o servitoare. Da, strigă ea când îl văzu pâlind. Mama mea era cameristă. La fel ca mine.

O liniște grea umplu aerul. Într-un târziu, Sophie rosti încet:

- Nu vreau să fiu ca mama mea.

- Și totuși, dacă ea s-ar fi purtat diferit, nu ai mai fi tu aici ca să-mi poți povesti despre asta.

- Nu contează asta.

Măinile lui, strânse în pumni, începură să zvâcnească.

- M-ai mințit, spuse încet.

- Nu aveam de ce să îți spun adevărul.

- Cine naiba te crezi, să decizi tu asta? explodă el. Săracul Benedict, nu poate face față adevărului. Nu poate să se decidă. El...

Se întrerupse, dezgustat de tonul plângăcios pe care-l avea. Îl transforma într-un bărbat pe care nu îl cunoștea și care nu îi

plăcea. Trebuia să plece. Trebuia...

- Benedict?

Îl privea ciudat, cu îngrijorare.

- Trebuie să plec, spuse el. Nu pot să mă uit la tine acum.

- De ce? întrebă ea, regretând imediat.

- Sunt așa de furios pe tine, spuse el încet și rar, încât nici nu mai știu cine sunt.

Își privi mâinile. Tremurau. Voia să o rănească. Nu, nu voia. Nu ar putea să vrea așa ceva. Și cu toate astca... Cu toate astea... Era prima dată în viața lui când se simțea atât de lipsit de control. Iar asta îl speria.

- Trebuie să plec, spuse din nou, apoi se năpusti afară, pe ușă, îmbrâncind-o fără să vrea.

Capitolul XX

Dacă tot veni vorba, mama domnișoarei Reiling, contesa de Penwood, s-a purtat și ea foarte ciudat în ultima vreme. Servitorii spun că a făcut o criză de furie aseară, aruncând cu nu mai puțin de șaptesprezece perechi de pantofi. Unul dintre vizitii are ochiul învinețit. În rest, toată lumea e sănătoasă.

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN, 11 Iunie 1817

Într-o oră Sophie își făcuse bagajul. Nu știa ce altceva să facă. Era strânsă în menghina dureroasă a energiei nervoase și nu putea sta locului. Mișca încontinuu din picioare, îi tremurau mâinile și, o dată la câteva minute, inspira adânc, de parcă mai mult aer ar fi

putut să o calmeze.

Nu își putea imagina că ar putea rămâne aici, în casa lui lady Bridgerton, după ce se certase așa de urât cu Benedict. Mama lui ținea la ea, era adevărat, dar el era fiul ei. Sângele este, într-adevăr, mai gros decât orice altceva, mai ales în familia lor.

Păcat, se gândi așezându-se pe pat și strângând în palme o batistă. Cu toate că se chinuse din cauza lui, îi plăcuse în casa Bridgerton. Nu mai locuise niciodată cu niște oameni care să înțeleagă atât de bine ce înseamnă o familie. O să le simtă lipsa. Lor, dar mai ales lui Benedict. Și o să poarte doliu după viața pe care nu o putea avea.

Neputând să stea liniștită, se ridică și merse la fereastră.

- La naiba cu tine, tată, spuse, privind spre cer. Poftim. Ți-am spus tată. Nu m-ai lăsat niciodată să fac asta. Nu ai vrut să fii tatăl meu.

Înghiți în sec și se șterse la nas cu dosul palmei.

- Ți-am spus tată. Cum e?

Dar din ceruri nu veni niciun tunet, nici un nor gri care să acopere soarele. Tatăl ei nu avea să știe niciodată cât de furioasă era pe el fiindcă a lăsat-o săracă și cu Araminta. Probabil că nici nu l-ar fi interesat. Se simțea obosită așa că se sprijini de tocul ferestrei, frecându-și ochii cu mâna.

- Mi-ai oferit o altfel de viață. Apoi m-ai lăsat la voia întâmplării. Ar fi fost mai simplu dacă eram crescută ca o servitoare. Nu mi-aș fi dorit atât de multe. Ar fi fost mai ușor.

Se răsuci și își privi bocceaua. Nu voia să ia rochiile pe care i le dăduseră lady Bridgerton și fiicele ei dar nu avea de ales, fiindcă îmbrăcămintea ei era de mult la gunoi. Așa că alesese două, fiindcă atâtea avea și când venise. Pe restul le lăsase, frumos călcate, în dulap.

Oftă, închizând ochii o clipă. Era timpul să plece. Nu știa unde, dar nu mai putea rămâne aici. Se aplecă și luă bocceaua. Avea foarte puțini bani. Dar, dacă găsea de lucru și era chibzuită, i-ar fi ajuns cât să plece în America în maxim un an. Auzise că acolo era mai ușor pentru aceia a căror naștere nu era tocmai respectabilă și

că limitele claselor sociale nu erau la fel de stricte ca aici, în Anglia.

Se uită pe hol. Nu era nimeni. Știa că e lașă, dar nu voia să fie nevoită să își ia la revedere de la fiicele familiei Bridgerton. Era în pericol să facă vreun lucru prostesc, ca de pildă să plângă, și atunci s-ar fi simțit și mai rău. Nu mai cunoscuse alte femei de vârsta ei care să o trateze cu afecțiune și respect. Sperase, cândva, că Rosamund și Posy îi vor fi ca niște surori, dar nu se întâmplase asta. Posy ar fi încercat, dar Araminta nu îi dăduse voie. Deși drăguță, fata nu i se putea opune mamei ei.

Dar trebuia să își ia la revedere de la lady Bridgerton. Nu avea cum să evite. Fusese mai bună cu ea decât se așteptase, iar Sophie nu putea să se strecoare din casă precum o criminală. Dacă avea noroc, lady Bridgerton nu știa încă despre cearta ei cu Benedict. Sophie putea să îi spună că pleacă, să își ia la revedere și gata.

Era după-amiază târziu, mult după ora ceaiului, așa că se decise să o caute în biroul de lângă dormitor. Era o cameră mică și intimă, cu un birou și câteva rafturi cu cărți. Un loc în care Lady Bridgerton citea corespondența și calcula veniturile familiei. Ușa era întredeschisă, așa că fata bătu încet, lăsând ușa să se deschidă puțin.

- Intră! strigă stăpâna casei.

Sophie deschise ușa și intră.

- Vă întrerup? întrebă încet.

Lady Bridgerton lăsă jos pana cu care scria.

- Da, dar mă bucur. Nu mi-a plăcut niciodată să mă ocup de bani.

- Aș putea...

Sophie se opri. Voia să spună că poate să se ocupe ea de asta, fiindcă se pricepea la matematică.

- Ce voiai să spui?

Fata clătină din cap.

- Nimic.

Se făcu liniște. Lady Bridgerton zâmbi și întrebă:

- Voiai să-mi spui ceva?

Sophie respiră adânc, ca pentru a se liniști, și spuse:

- Da.

Violet o privi, așteptând.

- Mă tem că trebuie să renunț la postul pe care mi l-ați oferit.

Lady Bridgerton se ridică de pe scaun.

- De ce? Nu ești fericită? S-a purtat vreuna dintre fete urât cu tine?

- Nu, nu, se grăbi să o asigure Sophie. În niciun caz. Fiicele dumneavoastră sunt minunate. Au inimi și chipuri frumoase. Eu nu... Niciodată, nimeni...

- Ce s-a întâmplat, Sophie?

Fata se sprijini de tocul ușii, încercând să nu-și piardă echilibrul. Îi tremurau picioarele și îi bătea inima foarte tare. Îi venea să plângă. Și de ce? Fiindcă bărbatul pe care îl iubea nu putea să o ia de nevastă? Fiindcă o ura pentru că îl mințise? Pentru că îi frânșese inima de două ori, o dată cerându-i să-i fie amantă și o dată făcând-o să-i iubească familia, ca apoi să o oblige să plece? Poate că nu ceruse el asta, dar era evident că nu mai putea să rămână.

- E vorba de Benedict, nu?

Sophie o privi imediat. Lady Bridgerton zâmbi trist.

- E clar că simțiți ceva unul pentru celălalt, spuse blând, ca răspuns la întrebarea nerostită din ochii Sophiei.

- De ce nu m-ați concediat?

Nu credea că lady Bridgerton știa despre ceea ce se întâmplase la el acasă, dar nimeni în poziția ei nu și-ar dori un fiu îndrăgostit de o cameristă.

- Nu știu, spuse Violet cu o privire confuză. Probabil că așa ar fi trebuit să fac.

Ridică din umeri cu o privire neputincioasă.

- Dar îmi plăci.

Lacrimile pe care Sophie încercase să le oprească începuseră să-i curgă șiroaie, dar nu-și pierdu cumpătul. Nu tremura și nu scotea niciun sunet. Stătea acolo pur și simplu, nemișcată, plângând. Când lady Bridgerton vorbi din nou, cuvintele erau măsurate și

atente, ca și cum le-ar fi ales cu mare grijă, căutând o replică anume.

- Ești, spuse privind-o pe Sophie, genul de femeie pe care aș dori-o pentru fiul meu. Nu ne cunoaștem de prea multă vreme, dar știu ce caracter ai și ce suflet. Și mi-aș dori...

Sophie se înecă, dar înghiți cât de repede putu.

- Mi-aș dori să ai un altfel de statut social, continuă lady Bridgerton, aplecând înțeleghătoare capul într-o parte și clipind trist. Nu e vina ta și nu te consider mai puțin valoroasă din cauza asta, dar complică foarte mult lucrurile.

- Le face imposibile, șopti Sophie.

Lady Bridgerton nu răspunse, iar fata știu că, în adâncul sufletului, era de acord cu ea. Chiar dacă nu complet, măcar în mare parte.

- Este posibil, întrebă Violet, mai atentă decât înainte, ca trecutul tău să nu fie acela care pare a fi?

Sophie nu răspunse.

- Unele lucruri despre tine nu îmi ies la socoteală.

Sophie știa că trebuia să întrebe despre ce e vorba, dar știa la ce se referă lady Bridgerton.

- Ai un accent impecabil. Știu că ai spus că ai participat la lecțiile fiicelor casei, dar nu mi se pare suficient. Lecțiile ar fi început când tu aveai cel puțin șase ani, și felul în care vorbești era deja bine definit atunci.

Sophie o privi cu uimire. Nu se gândise niciodată la asta și era surprinsă că altcineva se gândise. Pe de altă parte, femeia din fața ei era cu mult mai inteligentă decât majoritatea celor cărora le spusese povestea.

- Și înțelegi latina. Nu încerca să negi. Te-am auzit mormăind ceva când te-a supărat Hyacinth.

Sophie se uită fix la fereastra din stânga lui lady Bridgerton. Nu putea să o privească în ochi.

- Mulțumesc că nu negi.

Apoi așteptă ca fata să spună ceva. Așteptă încât ea se simți datoră să umple tăcerea.

-Nu sunt o pereche potrivită pentru fiul dumneavoastră.

- Înțeleg.

- Trebuie să plec.

Vorbea repede, ca să nu se răzgândească. Lady Bridgerton aprobă.

- Dacă asta îți dorești, nu te pot opri. Unde vrei să mergi?

- Am rude în nord, minți ea.

Lady Bridgerton nu o crezu, era clar, însă răspunse:

- O să mergi cu una dintre trăsurile noastre.

- Nu aș putea.

- Doar nu crezi că pot să te las să faci altfel. Te consider responsabilitatea mea, cel puțin în următoarele câteva zile, și e prea periculos să pleci neînsoțită. Femeile singure nu sunt în siguranță pe lumea asta.

Sophie nu-și putu stăpâni un zimbet. Lady Bridgerton folosea alt ton, dar cuvintele erau exact acelea rostite de fiul ei cu câteva săptămâni în urmă. Și uite unde se ajunsese. Nu putea spune că ea și doamna casei erau prietene bune, dar o cunoștea destul ca să știe că n-ar fi putut s-o convingă să-și schimbe părerea.

- Foarte bine, acceptă ea. Mulțumesc.

Putea să-l roage pe vizitiu să o lase undeva, în apropiere de un port de unde să plece spre America la un moment dat. Lady Bridgerton îi zâmbi trist.

- Presupun că ai bagajele făcute?

Sophie aprobă din cap. Nu părea necesar să spună că are numai o bocceluță.

- Ți-ai luat la revedere de la toată lumea?

- Aș prefera să nu fac asta, recunosc eu.

Violet se ridică și dădu din cap.

- Uneori așa e mai bine. Așteaptă-mă în holul cel mare până pregătesc trăsura.

Sophie se întoarse ca să iasă, apoi, ajunsă la ușă, se opri și spuse:

- Lady Bridgerton, eu...

Ochii femciii mai în vârstă se învescliră, ca și cum ar fi așteptat să primească o veste bună. Sau, dacă nu bună, măcar diferită.

- Da?

Sophie înghiți.

- Voiam să vă mulțumesc.

Lumina din ochii lui Violet pâli.

- Pentru ce?

- Pentru că m-ați primit aici și mi-ați dat voie să simt că fac parte din familie.

- Nu fi prostuță...

- Nu erai obligată să mă invitați la ceai, o întrerupse fata.

Dacă nu spunea totul imediat și-ar fi pierdut curajul.

- Majoritatea femeilor nu ar fi făcut asta. A fost minunat, și nou și... înghiți în sec. O să îmi lipsiți. Toate.

- Nu trebuie să pleci, spuse lady Bridgerton încet.

Sophie încercă să zâmbescă, dar nu reuși. Simțea gustul propriilor lacrimi.

- Ba da, trebuie, spuse sugrumat.

Lady Bridgerton o privi lung, cu compasiune și înțelegere în ochii de un albastru pal.

- Înțeleg.

Sophie se temu că, într-adevăr, pricepuse.

- Ne vedem jos, spuse Violet.

Sophie aprobă din cap și îi făcu loc vicontesei moștenitoare. Lady Bridgerton se opri în hol ca să privească bocceaua.

- Asta e tot ce ai?

- Tot ce am pe lume.

Femeia înghiți incomod, apoi se îmbujoră puțin, ca și cum s-ar fi jenat că ea e bogată și Sophie nu.

- Dar asta... arată spre bagaj, nu e important. Ce aveți dumneavoastră... se opri ca să înghită, luptându-se cu nodul care i se pusese în gât. Nu mă refer la posesiuni...

- Știu.

Lady Bridgerton își șterse o lacrimă.

- Mulțumesc.

Fata ridică din umeri.

- Asta e adevărul.

- Dă-mi voie să-ți dau niște bani.

Sophie scutură din cap.

- Nu aș putea să îi primesc. Am luat deja două dintre rochiile pe care mi le-ați dat. Nu voiam, dar...

- Foarte bine. Ce altceva puteai face? Rochiile cu care ai venit nu mai sunt.

Își drese glasul.

- Dar, te rog, lasă-mă să îți dau niște bani.

O văzu deschizând gura să se împotrivească și spuse:

- Te rog. M-aș simți mai bine.

Lady Bridgerton avea un fel de a privi care te convingea. În plus, Sophie avea mare nevoie de bani, iar mama lui Benedict era generoasă și ar fi putut să îi dea suficient ca să poată pleca peste ocean. Fata spuse „Mulțumesc.” înainte să înceapă să aibă remușcări.

Lady Bridgerton aplecă scurt din cap și dispăru pe coridor.

Sophie inspiră adânc, apoi își ridică bocceaua și coborî treptele. Așteptă o clipă în hol, apoi decise să aștepte afară. Era o zi frumoasă de primăvară. Puțin soare pe nas ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Măcar puțin. Și scădea riscul de a se întâlni cu vreuna dintre fete. Oricât le-ar fi dus dorul, nu voia să își ia la revedere.

Cu bocceaua într-o mână, împinse ușa din față și coborî treptele. Trăsura va veni curând. În cinci minute, poate zccc...

- Sophic Beckett!

Stomacul fetei se strânse dureros. Araminta. Cum de uitase? Speriată, se uită în jur încercând să își dea seama încotro putea fugi. Dacă intra înapoi în casă, contesa ar fi știut de unde să o ia. Dacă fugea pe jos...

- Poliția! șuieră Araminta. Am nevoie de un polițist.

Sophie scăpă bagajul și începu să fugă.

- Opriți-o! Prindeți hoța!

Fata continuă să alerge, chiar dacă știa că așa va părea vinovată. Fugi cât putea de repede. Și fugi și fugi. Până când cineva se aruncă asupra ei, din spate, culcând-o la pământ.

- Am prins-o! strigă bărbatul care o atacase.

Sophie clipi și tresări de durere. Se lovise cu capul de caldarâm, iar cel care o prinsese era aproape așezat pe ea.

- Aici erai! croncăni Araminta, grăbindu-se spre ea. Sophie Beckett. Câtă nerușinare!

Sophie o privi fix. Nu avea cuvinte care să poată exprima ura pe care o simțea și, oricum, n-ar fi rostit nimic de durere.

- Te-am căutat, spuse Araminta rânjind malefic. Posy mi-a spus că te-a văzut.

Sophie închise ochii și gândi „O, Posy“. Nu credea că fata dorise să o dea de gol, dar, cum nu își prea putea ține gura...

Araminta puse piciorul aproape de mâna ei, cea imobilizată de bărbatul care o prinsese, apoi zâmbi, călcând-o.

- Nu trebuia să furi de la mine, spuse ea cu ochii strălucind.

Sophie gemu, fiindcă asta era tot ce putea face.

- Vezi tu, acum pot să te arunc în închisoare. Presupun că aș fi putut face asta și înainte, dar acum am adevărul de partea mea.

Chiar atunci apărură un bărbat care spuse:

- Poliția se îndreaptă încoace, milady. Hoața asta va fi închisă curând.

Sophie își mușcă buza de jos, sperând ca autoritățile să vină abia după ce ieșea lady Bridgerton din casă și dorind ca totul să se termine înainte ca familia ei dragă să vadă rușinea. Până la urmă, i se îndeplini dorința. A doua dintre ele. La nici două minute mai târziu apărură poliția, care o luă și o duse la închisoare. Iar ea nu se putea gândi decât la faptul că familia Bridgerton nu va afla niciodată ce se întâmplase și probabil, așa era cel mai bine.

Capitolul XXI

Ieri a fost mare agitație pe treptele casei lui lady Bridgerton. Mai întâi, Penelope Featherington a fost văzută în compania nu unuia, nu a doi, ci a trei dintre frații Bridgerton, cu siguranță eveniment prea greu de suportat pentru săraca fată, care este atât de timidă. Din păcate pentru ea, dar previzibil, a plecat până la urmă brațul vicontelui, singurul însurat dintre cei trei.

Dacă domnișoara Featherington ar fi reușit să îl ducă la altar pe vreunul dintre ei, cu siguranță că lumea s-ar fi sfârșit. Eu recunosc că nu aș mai înțelege nimic într-o astfel de lume și aș fi nevoită să renunț la a mai scrie.

Și dacă veștile de mai sus nu sunt suficiente, la nici trei ore mai târziu, o femeie a fost acostată la intrare de către contesa Penwood, cara locuiește la trei case distanță. Se pare că femeia, despre care autoarea crede că lucra pentru familia Bridgerton, a fost angajata lui lady Penwood. Aceasta susține că necunoscuta a furat din casa ei în urmă cu doi ani, așa că a trimis-o pe săraca fată direct la închisoare.

Autoarea nu e sigură în legătură cu asprimea pedepsei pentru furt, dar, dacă cineva îndrăznește să fure de la o contesă, atunci repercursiunile sunt serioase. Sărmana în cheștiune va fi, probabil, spânzurată. Sau cel puțin trimisă peste ocean.

Războiul fostelor cameriste, cel despre care am scris luna trecută, pare acum o cheștiune foarte banală.

Primul gând al lui Benedict, a doua zi dimineață, fusese să bea un pahar de tărie. Sau poate trei. Era scandalos de devreme pentru așa ceva, dar uitarea indusă de alcool părea foarte atrăgătoare după trauma emoțională pe care o suferise din cauza Sophiei Beckett.

Dar apoi își aminti că trebuia să meargă la un meci de scrimă cu fratele său, Colin. Deodată i se păru foarte interesantă perspectiva de a-l răni pe fratele său, chiar dacă acesta nu avea nimic de-a face cu dispoziția lui furibundă. Pentru asta, gândi el, existau frații.

- Am numai o oră, spuse Colin îmbrăcând capătul floretei. Am o întâlnire programată în această după-amiază.

- Nu contează, spuse Benedict, făcând câteva fandări ca să-și încălzească mușchii.

Nu mai participase de mult la o partidă de scrimă. Îi plăcea să țină floreta. Se retrase și atinse podeaua cu vârful armei, îndoind puțin lama.

- Durează mai puțin de o oră ca să te înving.

Colin dădu ochii peste cap, apoi își coborî viziera. Benedict merse spre centrul încăperii.

- Ești gata?

- Nu chiar.

Benedict atacă.

- Am spus că nu sunt gata! strigă Colin, ferindu-se.

- Te miști prea încet.

Colin blestemă în șoaptă, apoi adăugă mai tare:

- La naiba! Ce e cu tine?

- Nimic, spuse Benedict pe un ton tăios. De ce?

Colin păși în spate până ajunse la o distanță potrivită pentru a începe partida.

- Nu știu, spuse el sarcastic. Poate pentru că era să-mi tai capul.

- Am vârful acoperit.

- Și ai lovit ca și cum ai fi folosit o sabie, răspunse fratele lui.

Benedict zâmbi dur.

- E mai amuzant așa.

- Nu și pentru gâtul meu.

Colin trecu floreta dintr-o mână în alta îndoindu-și degetele. Se

opri, încruntat.

- Sigur ai o lamă care nu taie?

Benedict făcu o grimasă.

- Pentru Dumnezeu, Colin! Nu aş folosi o armă adevărată.

- Voiam doar să mă asigur, spuse Colin, atingându-şi gâtul.

Eşti pregătit?

Benedict aprobă scurt.

- În gardă!

Ridică mâinile, răsucind încheietura şi rotind palmele spre tavan.

- E nouă? întrebă Colin privind arma cu interes.

Benedict blestemă, fiindcă nu era atent, apoi spuse:

- Da, e nouă. Prefer tecile italiene.

Colin făcu un pas în spate, ieşind din poziţia de luptă. Îşi privi arma, care avea o teacă mai puţin elaborată şi fusese meşterită în Franţa.

- Pot să o împrumut şi cu cândva? Nu mi-ar dispăcea să văd dacă...

- Da! strigă Benedict, abia rezistând să nu îl atace. Treci înapoi în gardă!

Colin zâmbi într-o parte, iar Benedict ştiu că fratele lui îl întrebase despre teacă doar ca să îl enerveze.

- Cum doreşti, spuse acesta, reluându-şi poziţia.

Nu se mişcă un moment, apoi Colin spuse „Atac!“.

Benedict avansă imediat, atacând, dar fratele său fusese întotdeauna agil, aşa că se retrase atent şi se apăra.

- Ai o dispoziţie foarte proastă astăzi, spuse el atacând şi aproape atingându-i umărul lui Benedict.

Acesta se feri şi ridică lama pentru a se apăra.

- Da. Am avut o zi...

Avansă din nou cu floreta întinsă.

- Proastă!

Colin se feri cu graţie.

- Frumoasă ripostă, spuse, atingându-şi fruntea cu floreta, într-un gest batjocoritor de salut.

- Taci din gură și luptă, se răsti Benedict.

Colin chicoti și avansă, tăind aerul cu lama și obligându-l pe Benedict să se retragă.

- Probabil că e vorba de o femeie, spuse el.

Benedict blocă atacul și începu să avanseze.

- Nu e treaba ta!

- Deci am dreptate.

Benedict atacă și își atinse fratele cu vârful floretei.

- Punct.

Colin înclină capul.

- M-ai atins.

Reveniră în centrul camerei.

- Ești pregătit? întrebă el.

Benedict aprobă din cap.

- În gardă! Atac! De data asta Colin atacă primul.

- Dacă ai nevoie de sfaturi în dragoste... spuse el avansând.

Benedict ridică floreta, apărându-se cu suficientă forță încât să-l trimită pe fratele lui înapoi.

- Dacă am nevoie de sfaturi în dragoste, tu ești ultima persoană la care o să apelez.

- Mă rănești, spuse Colin recăpătându-și echilibrul.

- Nu, spuse Benedict. De asta am vârful acoperit.

- Oricum, mă descurc mai bine decât tine cu femeile.

- Chiar așa? spuse Benedict sarcastic.

Își ridică bărbia și îl imită:

- Cu siguranță nu am să mă însor cu Penelope Featherington.

Colin tresări.

- Tu nu ar trebui să dai sfaturi nimănui.

- Nu știam că e acolo.

Benedict atacă, aproape atingându-i umărul fratelui său.

- Asta nu e o scuză. Erai în public, ziua în amiaza mare. Chiar dacă nu era acolo, putea să te audă cineva și să ajungi în Jurnalul Whistledown.

Colin se apăără, apoi ripostă în viteză, atingându-i abdomenul lui Benedict.

- Te-am atins.

Acesta aprobă, recunoscând că fratele său punctase.

- Am fost nehibzuit, spuse Colin în timp ce se îndreptau spre centru. Tu, pe de altă parte, ești prost.

- Ce vrea să însemne asta?

Colin oftă și ridică viziera.

- De ce nu ne faci tuturor o favoare și nu te însori cu ea?

Benedict îl privi uimit, cu mâna în care ținea floreta alunecându-i pe lângă corp. Era posibil ca fratele lui să nu știe despre cine era vorba? Își scoase viziera și se uită în ochii lui. Știa. Nu îi era clar de unde, dar știa. Probabil că nu trebuia să se mire, dat fiind faptul că acesta afla mercur tot. De fapt, singura care știa mai multe bârfe decât el era Eloise, și nu dura mai mult de câteva ore înainte să îi împărtășească și fratelui lor cunoștințele ei îndoielnice.

- De unde știi? întrebă el într-un sfârșit.

Unul dintre colțurile gurii lui Colin se ridică.

- Despre Sophie? E evident.

- Colin, ea e...

- Servitoare? Cui îi pasă? Ce o să fie dacă te însori cu ea? întrebă el ridicând nepăsător din umeri. Oameni de care nu îți pasă o să te marginalizeze? La naiba, eu mi-aș dori să mi se întâmple asta.

Benedict ridică din umeri.

- Am decis deja că nu mă interesează asta.

- Atunci care naiba e problema?

- E complicat.

- Nimic nu e atât de complicat pe cât ne imaginăm.

Benedict se gândi puțin, lăsând vârful floretei pe podea și îndoind lama.

- Îți amintești balul mascat organizat de mama?

Colin clipi, surprins de întrebare.

- De acum câțiva ani? Înainte să se mute?

Benedict aprobă din cap.

- La acela mă refer. Mai știi că ai cunoscut o femeie într-o rochie argintie? Atunci când ai venit după noi?

- Sigur. Erai destul de impresionat. Colin făcu ochii mari. Doar

nu era Sophie!

- Uimitor. Nu? murmură Benedict.
- Dar cum...?
- Nu știu cum a ajuns acolo, dar nu e servitoare.
- Nu e?
- Acum este. Dar e și fiica din flori a contelui de Penwood.
- Nu a celui actual.
- Nu. A aceluia care a murit acum câțiva ani.
- Și tu știai toate astea?
- Nu, spuse Benedict scurt. Nu știam.

Colin își mușcă buza de jos și încercă să priceapă ce îi spunea fratele său.

- Înțeleg.
- Îl privi fix.
- Ce o să faci?

Benedict eliberă brusc floreta pe care o apăsă în podea, iar aceasta îi scăpă din mână. O privi cum alunecă și spuse, fără să ridice capul:

- E o întrebare foarte bună.

Era încă supărat pe Sophie pentru că nu îi spusese dar nici el nu era fără pată. Nu trebuia să îi ceară să fie amanta lui. Avea dreptul să o întrebe dar era dreptul ei să refuze. Odată ce făcuse asta, el trebuia să o lase în pace. Benedict nu fusese crescut ca ea, și dacă ei îi fusese atât de greu încât să nu vrea un copil din flori, atunci trebuia să respecte asta.

Dacă ar fi respectat-o pe ea, i-ar fi respectat valorile. Nu trebuia să fie atât de brutal cu ea și să insiste că orice e posibil și că ea e liberă să aleagă orice vrea. Mama sa avea dreptate. Viața lui fusese privilegiată. Avea bani, familie, era fericit. Și nimic nu îi era interzis. Singurul lucru rău care i se întâmplase fusese moartea neașteptată și prea timpurie a tatălui său. Chiar și atunci, familia îi fusese alături. Îi era greu să își imagineze unele tragedii, fiindcă nu trecuse prin nimic asemănător. Spre deosebire de Sophie, el nu era singur niciodată.

Acum ce mai era de făcut? Decisese deja că nu contează dacă va

fi marginalizat și că vrea să se însoare cu ea, fiica nerecunoscută de un conte era mai acceptabilă decât o servitoare, dar cu foarte puțin. Poate că societatea londoneză ar fi acceptat-o dacă el insista, dar nimeni nu ar fi fost prea amabil. El și Sophie ar fi trebuit să trăiască în provincie, evitând evenimentele publice, unde lumea, cu siguranță, i-ar fi marginalizat. Dar știa că o viață liniștită alături de ea era cu mult mai bună decât o viață publică, dar fără ea.

Conta că ea e cea de la bal? Îl mințise, dar o cunoștea. Când se sărutau, când râdeau, când vorbeau pur și simplu... toate acestea erau reale. Femeia care îi putea face inima să cânte cu un simplu zâmbet, femeia care îi umplea sufletul numai fiindcă era aproape de el atunci când desena... aceea era Sophie cea adevărată. Iar el o iubea.

- Pari a fi luat o decizie, spuse Colin încet.

Benedict își privi, gânditor, fratele. Când ajunsese să fie atât de perspicace? De fapt, când crescuse? Se gândea mereu la el ca la un puști nehibzuit, încântător și vesel, dar care nu își putea asuma nicio responsabilitate.

Dar când îl privi acum, vedea pe altcineva. Avea umerii mai lași, stătea mai drept și era mai controlat. Și avea o privire mai înțeleaptă. Asta era cea mai mare schimbare. Dacă într-adevăr ochii erau ferestrele sufletului, atunci sufletul lui Colin crescuse cât timp Benedict nu fusese atent.

- Îi datorez scuze, spuse Benedict.

- Sunt sigur că o să te ierte.

- Și ea îmi datorează mie scuze. Și nu puțin.

Știa că fratele lui e curios, dar acesta nu spuse nimic.

- Și tu ești dispus să o ierți pe ea? Benedict aprobă din cap.

Colin întinse mâna și îi luă floreta.

- Pun eu asta la loc.

Benedict îi privi lung mâna, apoi își reveni.

- Trebuie să plec.

Colin abia dacă își stăpâni un zâmbet.

- Așa mă gândeam și eu.

Fratele lui îl privi, apoi, fiindcă simți nevoia, îl îmbrățișă.

- Nu spun asta des dar te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Zâmbetul lui Colin, mai mult din colțul gurii, se lărgi.

- Acum pleacă naibi de aici.

Benedict aruncă viziera spre fratele său și ieși.

.....
- Cum adică a plecat?

- Pur și simplu, spuse lady Bridgerton privindu-l înțelegătoare. A plecat. Presiunea începu să crească în tâmpilele lui Benedict. Era de mirare că nu-i explodase capul.

- Și tu ai lăsat-o să plece așa?

- Nu ar fi fost legal să o forțez să rămână.

Benedict aproape că gemu. Nici ce făcuse el nu era legal, dar o obligase să vină la Londra chiar și așa.

- Unde s-a dus? întrebă el.

Mama lui păru să se micșoreze în scaunul pe care stătea.

- Nu știu. Am insistat să ia una dintre trăsurile noastre, în parte ca să o știu în siguranță, dar și ca să aflu unde se duce.

Benedict lovi biroul cu pumnul.

- Atunci ce s-a întâmplat?

- Așa cum încercam să îți spun, am vrut să o conving să ia o trăsură, dar e clar că nu a vrut, fiindcă a plecat înainte să mă întorc.

Benedict blestemă încet. Probabil că Sophie era încă în Londra, dar orașul era imens și foarte aglomerat. Ar fi fost aproape imposibil să găsească pe cineva care nu voia să fie găsit.

- Am presupus, spuse Violet, că v-ați despărțit.

Benedict își trecu mâna prin păr, apoi văzu că are mâneca albă.

- Iisuse.

Venise îmbrăcat în costumul de scrimă. O privi pe mama sa și dădu ochii peste cap.

- Să nu mă cerți că iau numele Domnului în deșert, te rog.

Ea zâmbi.

- Nici nu visam la așa ceva.

- Unde o să o găsec acum?

Violet se întristă din nou.

- Nu știu, Benedict. Aș vrea să știu. Îmi place Sophie.

- E fiica lui Penwood, spuse el.

Violet se încruntă.

- Presupunam eu că despre așa ceva e vorba. Nelegitimă, nu?

El aprobă. Mama sa deschise gura să vorbească, dar în acel moment se deschise ușa biroului lovindu-se de perete. Francesca, respirând greu din cauză că alergase prin casă, se lovi de biroul mamei ei, urmată de Hyacinth care se ciocni de ea.

- Ce e? întrebă Violet, ridicându-se.

- E Sophie, spuse ea dintr-o răsuflare

- Știu, spuse Violet. A plecat...

- Nu! o întrerupse Hyacinth, trântind o bucată de hârtie pe birou.

Uite!

Benedict întinse mâna ca să apuce documentul, realizând că e un articol din *Jurnalul Whistledown*, dar mama sa i-o luă înainte.

- Ce e? întrebă el speriat când o văzu pândind.

Ea îi întinse anicolul. El aruncă o privire, trecând peste informațiile despre ducle de Ashbourne, contele de Macclesfield și Penelope Featherington și ajungând la partea care avea legătură cu Sophie.

- La închisoare? spuse el abia șoptit.

- Trebuie să ne ocupăm de eliberarea ei, spuse mama sa ridicând din umeri ca un general pregătit de bătălie.

Dar Benedict era deja la ușă.

- Așteaptă! strigă Violet. Vin și eu.

Benedict se opri înaintea scării.

- Nu vii, ordonă el. Nu vreau să fii expusă la...

- Te rog! se răsti ea. Nu sunt o floare delicată. Și pot să depun mărturie că Sophie e onestă și integă.

- Vin și eu, spuse Hyacinth oprindu-se brusc lângă sora ei, care îi urmasc în hol.

- Nu! spuseră mama și fratele lor în același timp.

- Dar...

- Am spus nu, repetă Violet pe un ton dur.
- Francesca pufni supărată.
- Presupun că nu are rost să insist asupra...
- Să nu cumva să termini propoziția, o avertiză Benedict.
- Ca și cum m-ai lăsa.
- El o ignoră și se întoarce către mama sa.
- Dacă vrei să mergi, plecăm imediat.
- Ea aprobă.
- Adu trăsura în față. Te aștept acolo.
- Zece minute mai târziu erau deja pe drum.

Capitolul XXII

Ce agitație în Bruton Street. Vicontesa moștenitoare Bridgerton împreună cu fiul ei, Benedict, au fost văzuți plecând în grabă din casa acesteia vineri dimineața. Domnul Bridgerton aproape că a aruncat-o pe mama sa în trăsură și au plecat cu o viteză amețitoare. Francesca și Hyacinth, surorile sale, au fost văzute în prag. Autoarea știe din surse sigure că Francesca a fost auzită murmurând un cuvânt foarte nedelicat.

Dar casa Bridgerton nu a fost singura care a avut parte de astfel de agitație. Familia Penwood a fost și ea foarte activă, iar totul a culminat cu o ceartă publică pe treptele din față, între contesă și fiica ei, domnișoara Posy Rielling.

Autoarea nu a simpatizat-o niciodată pe lady Penwood așa că nu poate decât să o felicite pe fiica acesteia.

Era frig. Foarte frig. Și se auzea un zgomot făcut, cu siguranță, de un rozător mic. Sau, mai rău, de vreun animal mare. Mai exact, un animal mare din specia rozătoare. Șobolani.

- Doamne! gemu Sophie.

Nu lua adesea numele Domnului în deșert, dar acum părea a fi un moment potrivit. Poate că El o va auzi și va omorî șobolanii. Da, ar fi frumos. Un fulger mare. Imens. De proporții biblice. Ar putea lovi pământul, și-ar putea trimite săgețile în jurul globului și ar putea ucide toți șobolanii.

Era un vis minunat. Alături de acelea în care ea și Benedict trăiau fericiți până la adânci bătrâneți, căsătoriți. Sophie tresări din cauza unei înțepături în piept. Dintre cele două visuri, se temea că genocidul șobolanilor era mai plauzibil.

Era pe cont propriu acum. Cu adevărat singură. Nu știa de ce o supăra atât de tare acest lucru. Adevărul era că fusese mereu singură. De când o lpsase bunica pe treptele reședinței Penwood, nimeni nu o apăraseră, nimeni nu pusese interesul ei înaintea interesului propriu. Nici măcar la același nivel cu interesul propriu.

Stomacul îi scoase un sunet, amintindu-i că putea adăuga și foamea pe lista lucrurilor din cauza cărora suferea. Și setea. Nu îi aduseseră nici măcar o înghițitură de apă. Începea să aibă fantezii ciudate cu ceai.

Expiră încet, încercând să își amintească să respire pe gură. Mirosul era copleșitor. I se dăduse o oală de noapte, dar până acum nu o folosise, încercând să se abțină cât de mult putea. Obiectul fusese golit înainte să fie aruncat în celula ei, dar nu fusese curățat, și când Sophie îl ridicase era ud, ceea ce o făcuse să îl arunce și să se cutremure, scârbită. Acum nu numai că îi era frig și foame, dar se simțea și murdară. Era oribil.

- Ai un vizitator.

Sophie sări în picioare la auzul vocii neprietenoase a gardianului. Oare o găsisse Benedict? Oare ar vrea el să o ajute? Oare...

- Ia te uită ce avem aici!

Araminta. Sophie se întristă imediat.

- Sophie Beckett, spuse ea, venind mai aproape și ținând o batistă la nas, ca și cum din cauza fetei ar fi mirosit așa acolo. Nu aș fi crezut că ai obrăznicia să îți arăți fața prin Londra.

Sophie închise gura. Știa că Araminta voia să o scoată din sărite și nu avea de gând să îi dea această satisfacție.

- Mă tem că nu îți merge prea bine, continuă Araminta, scuturând capul batjocoritor.

Se aplecă înainte și șoptit:

- Judecătorului nu îi plac hoții.

Sophie încrucișă brațele și se uită fix la perete. Dacă ar fi privit-o pe Araminta, probabil că nu ar fi reușit să se abțină și s-ar fi repezit la ea. Iar gratiile din fier ale celulei ar fi rănit-o.

- Era destul de rău că mi-ai furat clemele pantofilor, spuse Araminta atingându-și bărbia cu degetul. Dar s-a înfuriat cu adevărat când i-am spus despre verighetă.

- Eu nu am luat...

Sophie se opri înainte să apuce să țipe mai mult. Exact asta era ce dorea Araminta.

- Nu? răspunse ea zâmbind cu răutate.

Își agită degetul în aer.

- Eu nu o am pe deget, și e cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Sophie deschise gura, dar nu scoase niciun sunct. Araminta avea dreptate. Niciun judecător nu ar fi crezut-o pe ea în defavoarea contesei de Penwood.

Araminta zâmbi cu o expresie ușor felină.

- Bărbatul din față, gardianul, a spus că probabil nu o să fii spânzurată, așa că nu te îngrijora. Cel mai probabil e că te vor trimite peste ocean.

Sophie îi veni să râdă. Exact la o zi după ce se gândise să plece în America. Acum se părea că va pleca oricum, doar că în Australia. Și ar fi fost legată.

- O să îi rog să aibă milă de tine, spuse Araminta. Nu vreau să fii ucisă. Doar să nu mai fii aici.

- Ești un model de milă creștină, spuse Sophie. Sunt sigură că justiția va fi impresionată.

Araminta își atinse tâmpla cu degetele și își mută o șuviță de pe frunte.

- Așa e. Nu?

O privi direct și zâmbi. Era o expresie dură și goală, și, deodată, Sophie simți nevoia să știe...

- De ce mă urăști?

Araminta o privi fix o clipă, apoi șopti.

- Fiindcă el te iubea.

Sophie nu știu ce să spună, de uimire. Femeia din fața ei o privi cu ură.

- Nu o să îl iert niciodată pentru asta.

Sophie scutură din cap, neîncrezătoare.

- Nu m-a iubit niciodată.

- Te-a îmbrăcat și te-a hrănit.

Araminta își încordă buzele.

- M-a obligat să locuiesc cu tine.

- Nu era iubire, spuse Sophie. Se simțea vinovat. Dacă m-ar fi iubit, nu m-ar fi lăsat cu tine. Nu era prost. Știa cât mă urai. Dacă mă iubea, nu m-ar fi uitat în testament. Dacă mă iubea... se opri. Încercându-se.

Araminta încrucișă brațele.

- Dacă mă iubea, ar fi putut să-mi vorbească. Ar fi putut să mă întrebe ce mai fac, ce studiez, dacă mi-a plăcut micul dejun.

Înghiți cu greu, răsucindu-se. Nu o mai putea privi pe Araminta.

- Nu m-a iubit niciodată, spuse încet. Nu știa cum să iubească.

Niciuna dintre ele nu spuse nimic multă vreme, apoi Araminta rosti:

- Mă pedepsea pe mine.

Încet, Sophie se întoarse.

- Pentru că nu i-am dat un moștenitor.

Mâinile Aramintei începură să tremure.

- Mă ura pentru asta.

Sophie nu știu ce să spună. Nu știa dacă e ceva de spus. După un

moment care dură o veșnicie, Araminta spuse:

- La început te-am urât fiindcă crai o insultă la adresa mea. Nicio femeie nu trebuie să fie obligată să o adăpostască pe copila din flori a soțului ei.

Sophie nu spuse nimic.

- Dar apoi...

Spre uimirea ei, Araminta se sprijini de perete ca și cum amintirile ar fi stors-o da vlagă.

- S-a schimbat, spuse ea până la urmă. Cum de te-a putut face pe tine cu femeia aia ușoară, dar eu nu reușeam să-i fac un copil?

Nu părea a avea rost să o apere pe mama ei.

- Nu doar că te uram. Uram și să te văd.

Cumva, Sophie nu era surprinsă.

- Îți uram vocea. Uram faptul că ai ochii lui. Uram să te știu în casa mea.

- Era și casa mea, spuse Sophie încet.

- Da, replică Araminta. Știu. Te uram și din cauza asta.

Sophie se răsuci brusc, uitându-se în ochii Aramintei.

- Ce cauți aici? Nu ai făcut destul rău? Deja mi-ai asigurat deportarea.

Araminta ridică din umeri.

- Nu pot sta departe. E ceva minunat în faptul că ești închisă. Trebuie să fac baie trei ore ca să scap de duhoare, dar merită efortul.

- Atunci scuză-mă cât merg într-un colț și mă prefac că citesc. Mie nu mi se pare că e minunat să te văd, rosti Sophie apăsât.

Merse și se așeză pe scaunul cu trei picioare care era singura piesă de mobilier din celulă, încercând să nu arate cât de rău se simte. Araminta îi venise de hac, era adevărat, dar nu-i distrusese spiritul. Și refuza să îi arate femeii ăsteia altceva. Stătea cu brațele încrucișate și cu spatele la ușă, așteptând să plece. Dar Araminta nu se lăsa. Într-un final, după zece minute, Sophie sări în picioare și strigă:

- Pleacă odată!

Araminta își aplecă puțin capul într-o parte.

- Mă gândesc.

Sophie voia să întrebe la ce, dar se temea să audă răspunsul.

- Mă întreb cum e în Australia. Nu am fost niciodată, acolo. Și nicio persoană civilizată dintre cele pe care le cunosc nu s-ar gândi vreodată să meargă acolo. Am auzit că e foarte cald. Și tu ai pielea foarte albă. Tenul tău minunat nu o să facă față. De fapt...

Dar orice ar fi vrut ea să spună nu se mai auzi, din fericire, fiindcă Sophie se temea că va fi acuzată și de tentativă de omor dacă era nevoită să mai asculte un cuvânt. După colț se auzi gălăgie.

- Ce naiba? spuse Araminta, pășind în spate și întinzându-se, ca să vadă mai bine.

Apoi Sophie auzi o voce foarte cunoscută.

- Benedict? șopti ea.

- Ce ai spus?

Dar fata se ridicase deja în picioare și se lipise de gratiile celulei.

- Am spus, se auzi vocea puternică a lui Benedict, să ne lăsați să trecem!

- Benedict! țipă fata.

Uitase că nu voia ca familia Bridgerton să o vadă la închisoare. Uitase că nu avea niciun viitor cu el. Nu se putea gândi decât la faptul că venise după ea, că era aici. Dacă ar fi putut scoate capul printre gratii, ar fi făcut-o. Ecoul unei lovituri dure se auzi în aer, urmată de un zgomot înfundat, ca și cum cineva ar fi dat la podea. Pașă grăbiți, apoi...

- Benedict!

- Sophie! Doamne! Te simți bine?

Întinse mâna printre gratii și o mângâie pe obraz. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Nu era un sărut pasional, ci unul speriat și ușurat.

- Domnule Bridgerton? spuse Araminta.

Sophie reuși să-și ia ochii de la el și să o privească. Uitase, din cauza bucuriei, că Araminta nu știa nimic despre legătura ei cu Benedict și familia lui. Era un moment perfect. Poate că era superficială și nu știa care îi sunt prioritățile, dar se bucura nespus

fiindcă Araminta, pentru care poziția și puterea erau totul, tocmai văzuse cum cel mai dorit burlac din oraș o sărută pe ea.

Sigur, Sophie se bucura mult și să îl vadă pe el. Benedict se retrase, lăsând să-i alunece mâinile pe obrazul ei. Încrucieșă brațele și se uită urât la Araminta. O privire care, Sophie era convinsă, ar fi pârjolit orice.

- Ce acuzații îi aduci? întrebă el.

Sophie nu o plăcea deloc pe Araminta, dar chiar și așa nu ar fi spus că e proastă. Acum, oricum, era gata să se răzgândească. Femeia, în loc să tremure și să se sperie așa cum ar fi făcut orice om întreg la cap în astfel de condiții, își puse mâinile în șold și spuse:

- A furat!

În acel moment, lady Bridgerton apăru pe coridor.

- Nu pot să cred că Sophie ar face așa ceva, spuse ea, grăbindu-se să i se alăture fiului ei.

O privi urât pe Araminta.

- Și, adăugă răutăcioasă, pe tine nu te-am plăcut niciodată, lady Penwood.

Araminta se retrase și își duse mâna la piept, într-un gest ofensat.

- Nu e vorba despre mine. Fata asta, spuse privind-o urât pe Sophie, a avut obrăznicia să îmi fure verigheta.

- Nu ți-am furat verigheta și știi foarte bine! Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi...

- Mi-ai furat clemenele de la pantofi.

Sophie închise gura.

- Vedeți?

Araminta se uită în jur, ca să își dea seama câtă lume văzuse gestul.

- A recunoscut că e vinovată.

- E fiica ta vitregă, spuse Benedict. Nu a fi trebuit să fie în situația de a...

Chipul Aramintei se schimonosi și se înroși.

- Să nu cumva să mai spui așa ceva vreodată, îl amenință ea. Nu

înseamnă nimic pentru mine. Nimic!

- Mă scuzi, spuse lady Bridgerton pe un ton remarcabil de politic, dar, dacă într-adevăr nu însemna nimic, nu ai fi aici, în închisoarea asta murdară, încercând să convingi judecătoria să o spânzure pentru furt.

Araminta nu trebui să răspundă fiindcă tocmai atunci sosi judecătorul, urmat de un gardian foarte supărat și cu un ochi vânăt. Fiindcă gardianul o lovise înainte să o bage în celulă, Sophie nu se putu abține și zâmbi.

- Ce se petrece aici? întrebă judecătorul.

- Femeia asta, spuse Benedict, acoperind cu vocea lui puternică și răsunătoare orice altă încercare de răspuns, a acuzat-o pe logodnica mea de furt.

Logodnică? Sophie reuși doar să închidă gura. Chiar și așa strânse gratiile în mâini, fiindcă i se înmuiaseră genunchii.

- Logodnică? tresări Araminta.

Judecătorul își îndreptă spatele.

- Și dumneavoastră cine sunteți, domnule? Era clar că își dăduse seama că Benedict era o persoană importantă, dar nu știa sigur cine este. Benedict încrucișă brațele și își spuse numele.

Judecătorul păli.

- Sunteți rudă cu vicontele?

- E fratele meu.

- Iar ea este... înghiți în sec. Logodnica dumneavoastră?

Sophie așteptă ca o forță supranaturală să se manifeste din senin și să arate că Benedict minte, dar, spre surpriza ei, nu se întâmplă nimic. Lady Bridgerton chiar dădea din cap, aprobator.

- Nu te poți însura cu ea, insistă Araminta.

Benedict se răsuci spre mama lui.

- Am vreun motiv să o includ pe lady Penwood în decizia asta?

- Nu mă pot gândi la niciunul, replică ea.

- Nu e decât o femeie ușoară, șuierea Araminta. Mama ei era la fel, iar sângele...

Benedict o apucase de beregată, înainte ca oricine altcineva să-și fi dat seama ce se petrece.

- Nu mă obliga să te lovesc.

Judecătorul îl bătu pe umăr.

- Trebuie să îi dați drumul.

- Dar pot să îi astup gura?

Judecătorul făcu o grimasă chinuită, dar scutură din cap. Cu părere de rău, Benedict o eliberă pe Araminta.

- Dacă te însori cu ea, spuse aceasta masându-și gâtul, o să mă asigur că toată lumea știe exact cine este. Copilul din flori al unci femeii ușoare.

Judecătorul se întoarse spre ea și o privi dur.

- Nu cred că e nevoie să vorbim așa.

- Vă asigur că nu am obiceiul să rostesc astfel de cuvinte, spuse ea pufnind cu dispreț. Dar ocazia cere un limbaj mai dur.

Sophie își mușcă mâna și se uită fix la Benedict, care închidea și deschidea pumnii, amenințător. Era că el era de părere că situația cere pumni mai puternici. Judecătorul își drese glasul.

- O acuzați de ceva serios.

Înghiți.

- Și va fi soția unuia dintre domnii din familia Bridgerton.

- Eu sunt contesa de Penwood, șuieră ea. Contesă!

Judecătorul se uită de la unul la celălalt. Fiindcă era contesă, Araminta avea rangul cel mai înalt. În aceleași timp era singură împotriva a doi membrii ai familiei Bridgerton, dintre care unul era mare și furios și îl lovise deja pe un gardian.

- A furat de la mine!

- Ba tu ai furat de la ea! strigă Benedict.

Se lăsă tăcerea.

- I-ai furat copilăria, spuse el tremurând de furie.

Nu știa foarte multe despre viața Sophiei, dar femeia asta îi provocase mare parte din durerea care se vedea în ochii ei verzi. Și ar fi pus pariu că dragul ei tată decedat era responsabil pentru restul. Se întoarse spre judecător și spuse:

- Logodnica mea este fiica nelegitimă a decedatului conte de Penwood. De asta o acuză contesa moștenitoare de furt. Din răzbunare și ură, pur și simplu.

Judecătorul se uită de la el la Araminta și apoi la Sophie.

- E adevărat? o întrebă. Ai fost acuzată pe nedrept?

- Mi-a luat clemele de la pantofi, șuieră Araminta. Jur pe mormântul soțului meu. Le-a luat!

- Pentru Dumnezeu, mamă! Eu am luat clemele.

Sophie rămase cu gura căscată.

- Posy?

Benedict o privi pe cea care vorbise. Era scundă și plinuță, evident fata contesei. Se uită la Sophie, albă ca hârtia.

- Pleacă de aici. Nu ai ce să cauți la procesul ăsta, șuieră Araminta.

- Ba e clar că are, spuse judecătorul, întorcându-se spre ea. Dacă a luat clemele. Vreii să o acuzați?

- E fiica mea!

- Pune-mă și pe mine în celulă cu Sophie! spuse Posy pe un ton dramatic, ducând mâna la piept, pentru efect. Dacă ea e deportată pentru furt, atunci și eu trebuie să plec cu ea.

Pentru prima dată în câteva zile, Benedict zâmbi. Gardianul își privi cheile.

- Domnule? întrebă el ezitant.

- Bagă cheile înapoi, spuse judecătorul. Nu o închidem pe fata contesei.

- Păstrează cheile la îndemână, spuse lady Bridgerton. Vreau să o eliberați imediat pe viitoarea mea noră.

Gardianul se uită speriat la judecător.

- Foarte bine, spuse acesta, arătând spre Sophie. Elibereaz-o. Dar nu pleacă nimeni până nu mă lămuresc.

Araminta protestă, dar gardianul deschise oricum celula. Sophie începu să meargă spre Benedict, dar judecătorul o opri.

- Nu atât de repede. Nu vreau nicio reuniune lacrimogenă înainte să aflu pe cine trebuie să arestez.

- Nimeni nu trebuie arestat, spuse Benedict supărat.

- Ea pleacă în Australia! țipă Araminta arătând spre Sophie.

- Închideți-mă și pe mine, oftă Posy, ducându-și dosul palmei la frunte. Eu sunt vinovată.

- Posy, taci din gură! șopti Sophie. Crede-mă că nu vrei să stai în celula aia. E oribil. Sunt și șobolani.

Fata începu să se îndepărteze de celulă.

- Nu o să mai fii invitată niciunde în orașul ăsta, îi spuse lady Bridgerton Aramintei.

- Sunt contesă, șuicră aceasta.

- Eu sunt mai populară, raspunse Violet pe un ton neobișnuit pentru ea, care îi facu pe Sophie și Benedict să rămână cu gura căscată.

- Destul! spuse judecătorul.

Se răsuci spre Posy și întrebă, arătând-o pe Araminta.

- E mama ta?

Posy aprobă.

- Și tu i-ai luat clemele de la pantofi?

Posy dădu din cap.

- Și nu i-a fost furată verigheta. E în cutia de bijuterii, acasă.

Nimeni nu tresări, fiindcă nimeni nu era cu adevărat surprins.

Dar Araminta spuse:

- Ba nu e.

- În cealaltă cutie cu bijuterii, clarifică Posy. Cea din al treilea sertar din stânga.

Araminta păli. Judecătorul spuse:

- Nu cred că aveți destule dovezi împotriva domnișoarei Beckett, lady Penwood.

Accasta începu să tremure de furie, arătând spre Sophie:

- A furat de la mine, spuse cu o voce foarte joasă, întorcându-se apoi spre Posy. Fiica mea minte. Nu știu de ce, și nu știu ce speră să obțină, dar minte.

Ceva foarte incomod începu să se nască în stomacul Sophiei. Posy avea să fie într-un mare bucluc odată ajunsă acasă. Nu se știa de ce e în stare Araminta după o astfel de umilire publică. Nu o putea lăsa pe Posy să-și asume vina în locul ei. Trebuia să...

- Posy nu a...

Cuvintele îi izbucliră din gură înainte să apuce să se gândească la ce face, dar nu reuși să termine fraza, fiindcă Posy o lovi cu

cotul. Destul de tare.

- Ai spus ceva? întrebă judecătorul.

Sophie clătină din cap, fiindcă nu mai putea scoate niciun sunet. Posy o lovise atât de tare că nu mai putea respira. Judecătorul oftă obosit și își trecu mâna prin părul rar și blond. O privi pe Posy, apoi pe Sophie, pe Araminta. Apoi se uită la Benedict. Lady Bridgerton își dresе glasul, forțându-l să o privească și pe ea.

- E clar, spuse el dorindu-și să fie oriunde altundeva, că e vorba despre mai mult decât un clips furat.

- Clipsuri, pufni Araminta. Erau două.

- Indiferent. E clar că vă detestați, iar mie mi-ar plăcea să știu de ce, înainte să condamn pe cineva.

O secundă, nimeni nu spuse nimic. Apoi, începură cu toții să vorbească.

- Liniște! tună judecătorul. Tu, spuse, arătând spre Sophie.

Începe.

- Ei bine...

Acum că avea cuvântul, fata se simțea foarte prost. Judecătorul își dresе glasul. Tare

- Ce a spus el e adevărat. Sunt fata contelui de Penwood, deși nu am fost recunoscută niciodată.

Araminta deschise gura, dar judecătorul o privi dur, așa că ea nu spuse nimic.

- Am locuit la Penwood Park înainte ca ea să se mărite cu tatăl meu, continuă arătând spre Araminta. Conte spunea că sunt protejata lui, dar toată lumea știa adevărul.

Făcu o pauză, amintindu-și de chipul tatălui ei și gândindu-se că nu era de mirare că nu și-l putea imagina zâmbind.

- Seamăn mult cu el.

- L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse încet lady Bridgerton. Și pe mătușa ta. De asta mi s-a părut mereu că ai un chip familiar.

Sophie îi zâmbi recunoscătoare. Ceva din tonul lui Violet era încurajator și o făcea să se simtă mai bine, mai în siguranță.

- Te rog, continuă, spuse judecătorul.

Sophie înclină capul apoi adăugă:

- Atunci când tata s-a însurat cu contesa, ea nu voia ca eu să locuiesc acolo, însă el a insistat. Nu îl vedeam decât rar și nu cred că îi păsa prea mult de mine, dar mă vedea ca pe o responsabilitate a lui, așa că nu i-a dat voie să mă arunce în stradă. Dar după ce el a murit...

Sophie se opri și înghiți, încercând să scape de nodul din gât. Nu își mai spusese povestea niciodată, iar cuvintele păreau străine și ciudate.

- Când el a murit, în testament se specifica faptul că lady Penwood va moșteni de trei ori mai mulți bani dacă mă găzduia până împliniam douăzeci de ani. Și ea așa a făcut. Dar poziția mea s-a schimbat mult. Am devenit o servitoare. Și nu una adevărată.

Zâmbi trist.

- O servitoare primește bani. Eu eram mai mult o sclavă.

O privi pe Araminta. Stătea cu brațele încrucișate și cu nasul în aer, cu buzele strânse. Sophie realiză deodată de câte ori mai văzuse expresia asta. Nici nu își amintea numărul. De destule ori încât să-i distrugă spiritul. Dar iat-o aici, murdară și săracă, dar cu mintea și spiritul intacte.

- Sophie? întrebă Benedict îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Ea clătină din cap încet, fiindcă își dăduse seama că, de fapt, totul era în regulă. Bărbatul pe care îl iubea o ceruse de nevastă, chiar dacă pe ocolite. Araminta urma să primească ceea ce merita, și încă de la familia Bridgerton, nici mai mult, nici mai puțin, care, cu siguranță, aveau să o facă mici fărâme. Iar Posy... Asta probabil că era cel mai frumos. Posy, care întotdeauna dorise să îi fie ca o soră, dar care nu avusese niciodată curajul, îi ținuse acum piept mamei ei și, probabil, o salvase pe ea. Sophie era sigură că, dacă Benedict nu ar fi declarat că e logodnica lui, mărturia fetei ar fi fost singurul lucru care ar fi salvat-o de la deportare sau chiar de la execuție. Iar ea știa mai bine decât oricine că Posy va plăti cu vârf și îndesat acest gest de curaj. Probabil că Araminta plănuia deja cum să îi facă viața un iad.

Da. Totul era în regulă, iar Sophie se simți mai bine spunând:

- Dați-mi voie să termin povestea. După moartea contelui, lady

Penwood m-a ținut pe post de cameristă neplătită. Deși adevărul este că munceam cât trei.

- Același lucru l-a scris și lady Whistledown luna trecută! spuse Posy încântată. I-am spus mamei că...

- Posy, taci din gură! spuse Araminta.

- Nu cred că am auzit suficient, replică Benedict.

Sophie îl privi pe judecător, cerându-i îndrumare. El aprobă din cap, iar ea continuă.

- Pot să îmi imaginez doar că îi făcea plăcere să dea cuiva ordine. Sau poate că îi plăcea pur și simplu să aibă o cameristă pe care să nu fie nevoită să o plătească. Fiindcă nu mai rămăsese nimic din banii lăsați prin testament.

- Nu e adevărat, spuse Posy.

Sophie se răsuci spre ea, privind-o uimită.

- Ți-a lăsat bani și ție, continuă fata.

Sophie rămase cu gura căscată.

- Nu se poate. Nu aveam nimic. Tata s-a ocupat de bunăstarea mea doar până împlineam douăzeci de ani. După asta...

- După asta aveai o zestre.

- O zestre? șopti Sophie.

- Nu e adevărat! țipă Araminta.

- Ba este, insistă Posy. Nu ar fi trebuit să lași dovada la vedere.

Am citit o copie a testamentului contelui.

Se întoarse către ceilalți și spuse:

- Era în cutia în care ține verigheta.

- Mi-ai furat zestre? spuse Sophie abia respirând.

Toți anii în care crezuse că tatăl ei nu îi lăsase nimic. Știa că nu o iubise și că o vedea doar ca pe ceva mai mult decât o responsabilitate, dar o duruse că Rosamund și Posy, care nici măcar nu erau copiii lui, aveau zestre, dar ea nu. Nu credea că o ignorase special. Presupusese că pur și simplu a uitat-o. Ceea ce era și mai rău decât dacă ar fi făcut-o intenționat.

- Mi-a lăsat o zestre, spuse ea uimită.

Apoi îi spuse lui Benedict.

- Am zestre.

- Nu îmi pasă de asta. Nu am nevoie de ea, spuse el.
- Îmi pasă mie. Credeam că m-a uitat. În toți anii ăștia, am crezut că și-a scris testamentul și a uitat de mine. Știam că nu îi poate lăsa bani copilului din flori, dar spusese lumii întregi că sunt protejata lui. Nu avea de ce să nu îmi lase nimic.
- O privi, nu știa nici ea de ce, pe lady Bridgerton.
- Putea să îi lase ceva protejatei lui. Oamenii fac asta mereu. Judecătorul își drese glasul și se întoarse către Araminta:
- Și unde este zestrea ei?
- Ea nu răspunse nimic. Lady Bridgerton spuse:
- Nu cred că e tocmai legal să îi iei zestrea unei tinere femei. Zâmbi mulțumită.
- Așa e, Araminta?

Capitolul XXIII

*Lady Penwood a plecat din oraș. La fel și lady Bridgerton.
Interesant...*

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI LADY WHISTLEDOWN. 18 IUNIE 1817

Benedict nu o iubise niciodată mai mult decât o iubise în acea clipă pe mama lui. Încerca să nu zâmbească, dar era foarte greu, fiindcă lady Penwood se chinuia să respire precum un pește pe uscat. Judecătorului îi ieșiră ochii din orbite.

- Doar nu vreți să spuneți că ar trebui să o arestez pe contesă?
- Nu, sigur că nu, spuse timid Volet. Probabil că ar fi eliberată. Aristocrația plătește rar pentru crimele comise. Dar, adăugă

aplecând capul și privind-o fix pe lady Penwood, dacă ar fi să o arestați, situația ar fi foarte jenantă.

- Ce vrei să spui? întrebă Araminta printre dinți.

Violet se răsuci spre judecător.

- Pot să vorbesc puțin cu lady Penwood?

- Sigur, milady.

Aplecă din cap și tună:

- Toată lumea, afară!

- Nu, nu, spuse Violet, apăsându-i în palmă ceva ce semăna tare mult cu o bancnotă de o liră. Familia mea poate să rămână.

Judecătorul roși puțin, apoi îl apucă de braț pe gardian și îl trase afară.

- Așa. Unde eram? întrebă Violet.

Benedict radia de mândrie privind-o pe mama sa cum se apropie de lady Penwood și o privește fix. Se uită repede la Sophie. Era cu gura căscată.

- Fiul meu o să se însoare cu Sophie. Și tu o să spui oricui vrea să te asculte că ea a fost protejata regretatului tău soț.

- Nu o să mint niciodată pentru ea.

Violet ridică din umeri.

- Bine. Atunci poți să aștepti să vină avocații mei în căutarea zestrei lui Sophie. Până la urmă, Benedict o să aibă dreptul la banii aceia odată ce se însoară cu ea.

Fiul ei o apucă pe logodnica lui de talie și o strânse puțin.

- Dacă mă întreabă cineva, spuse lady Penwood cu ranchiună, o să îi spun orice vrei tu. Dar să nu te aștepti să îmi dau silința să o ajut.

Violet se gândi puțin, apoi spuse:

- Excelent. Cred că e suficient.

Se întoarse către fiul ei.

- Benedict?

El aprobă scurt. Ea se întoarse către lady Penwood.

- Tatăl lui Sophie a fost numit Charles Beckett, un văr îndepărtat de-al contelui. Nu?

Aceasta părea să fi înghițit o moluscă, dar aprobă, oricum.

Violet se întoarce cu spatele la ea și spuse:

- Sunt sigură că unii dintre membrii înaltei societăți o vor considera mai puțin bună decât ei, fiindcă nimcni nu îi cunoaște familia, dar măcar va fi respectabilă. Până la urmă, se răsuci și îi zâmbi larg Aramintei, există legătura cu familia Penwood.

Araminta scoase un sunet ciudat ca un geamăt. Benedict se abținu cu greu să nu rătă.

- Domnule judecător! strigă Violet și, când acesta intră din nou, îi zâmbi și spuse: cred că eu am terminat ce aveam de făcut aici.

El răsufllă ușurat:

- Atunci nu trebuie să mai arestez pe nimeni.

- Se pare că nu.

Omul aproape că alunecă pe lângă perete.

- Eu plec, spuse Araminta, ca și cum ar fi contat pentru cineva.

Se răsuci spre fiica ei, furioasă. Haide Posy.

Benedict văzu cum fata se albește la față. Înainte să poată interveni el, Sophie se repezi înainte și strigă:

- Lady Bridgerton! exact când Araminta răcnea „Acum“.

- Da, drăguțo?

Sophie o apucă de braț și o trase mai aproape șoptindu-i ceva.

- Ai dreptate, spuse Violet și se întoarce spre Posy. Domnișoară Gunningworth?

- De fapt, Reiling. Conteale nu m-a adoptat.

- Sigur. Domnișoară Reiling. Câți ani ai?

- Douăzeci și unu, milady.

- Ești destul de mare ca să iei propriile decizii. Ai vrea să vii la mine în vizită?

- Da!

- Posy, nu ai voie să mergi să locuiești la familia Bridgerton! ordonă Araminta.

Violet o ignoră și îi spuse fiicei ei:

- Cred că o să plec mai devreme din Londra anul ăsta. Vrei să vii să stai cu noi în Kent, mai multă vreme?

Posy aprobă repede.

- V-aș fi extrem de recunoscătoare.

- Atunci s-a aranjat.
- Nu s-a aranjat deloc, se răsti Araminta. E fiica mea, și...
- Benedict, spuse lady Bridgerton pe un ton plictisit, cum îl cheamă pe avocatul nostru?
- Mergi! strigă la Posy mama ei. Și să nu mai bați la ușa mea. Sophie păși înainte și o luă pe fată de braț.
- Acum o să putem fi surori, spuse sărutând-o pe obraz.
- Sophie! strigă Posy, izbucnind în plâns. Îmi pare atât de rău! Nu ți-am luat apărarea niciodată. Ar fi trebuit să spun ceva. Ar fi trebuit să fac ceva, dar...
- Sophie scutură din cap.
- Eram mici amândouă. Și eu știu mai bine decât oricine cât de greu e să îi ții ei piept.
- O privi cu dispreț pe Araminta.
- Să nu îmi vorbești tu mie așa, suieră lady Penwood, ca și cum s-ar fi pregătit să atace.
- Hei! interveni Violet. Nu uita de avocați.
- Araminta lăsă mâna jos, dar arătând ca gata, gata să ia foc.
- Benedict? strigă lady Bridgerton. Cât de repede putem ajunge la biroul avocaților?
- Zâmbind în gând, dar fără să îi scape nici măcar un surâs, el se scărpină la bărbie.
- Nu e foarte departe. Douăzeci de minute? Treizeci dacă e aglomerație pe stradă.
- Araminta tremura de furie.
- Ia-o, atunci. Oricum nu e decât o dezamăgire. Și poți să rămâi cu ea până mori, fiindcă nimeni nu o vrea. Trebuie să plătești bărbații ca să o invite la dans.
- Atunci se întâmplă un lucru ciudat. Sophie începu să tremure. Se înroși, i se încheștară dinții și un sunet puternic îi zbură de pe buze. Înainte ca oricui să îi vină ideea să o oprească, o lovise pe Araminta direct în ochiul stâng, trimitând-o la podea.
- Benedict credea că nu putea fi mai surprins decât fusese de dispoziția machiavelică a mamei sale. Se înșelase.
- Asta, spuse Sophie, nu e pentru că mi-ai furat zestrea. Și nu e

pentru toate momentele în care ai încercat să mă dai afară din casa mea, înainte să moară tata. Și nici măcar pentru că m-ai făcut sclava ta.

- Sophie, spuse Benedict calm, atunci pentru ce?

Ea nu-și luă privirea de la Araminta și rosti:

- Pentru că nu ți-i iubit amândouă fiicele la fel de mult.

Posy începu să plângă.

- Există un loc special în iad pentru mamele ca tine, spuse Sophie cu o voce foarte scăzută.

- Știți, spuse judecătorul, trebuie să eliberă celula pentru următorul deținut.

- Are dreptate, spuse Violet repede, pășind în fața lui Sophie înainte ca ea să se decidă să o mai lovească pe Araminta.

Se întoarse spre Posy.

- Vrei să iei ceva de acasă?

Posy scutură din cap. Privirea lui Violet deveni tristă și o strânse pe față de mână.

- O să ai amintiri noi, draga mea.

Araminta se ridică, o privi cu ură pe Posy, apoi se îndepărtă.

- Credeam că nu mai pleacă, spuse Violet.

Benedict își retrase brațul de pe talia lui Sophie și murmură:

- Nu te mișca, apoi se apropie de mama sa.

- Ți-am spus în ultima vreme, îi șopti el, cât de mult te iubesc?

- Nu, spuse ea zâmbind. Dar știi eu, oricum.

- Ți-am spus că am cea mai bună mamă? - Nu. Dar și asta știi. - Foarte bine. Se aplecă și o sărută pe obraz.

- Mulțumesc. E o onoare să fiu copilul tău.

Mama sa, care rezistase o zi întreagă, dovedind că e cea mai încăpățânată și mai isteată dintre ei, izbucni în lacrimi.

- Ce i-ai spus? întrebă Sophie.

- E în regulă, spuse Violet suspinând. Este... spuse, îmbrățișându-l pe Benedict. Și eu te iubesc!

Posy spuse:

- Ce familie frumoasă!

Sophie răspunse:

- Știu.

O oră mai târziu, Sophie era în sufrageria lui Benedict, așezată pe divanul pe care își pierduse inocența cu numai câteva săptămâni înainte. Lady Bridgerton se întrebese cât de înțelept și de cuviincios era ca ei doi să meargă acasă la el, însă fiul ei o privise într-un fel care o făcuse să spună doar:

- Să o aduci acasă înainte de șapte.

Ceea ce însemna că au o oră la dispoziție.

- Îmi pare rău, spuse Sophie în clipa în care se așeză.

Nu spusese nimic în timpul drumului cu trăsura. Se ținuseră de mână, iar Benedict îi sărutase degetele, dar nu spusese nimic. Sophie se simțea ușurată. Nu era pregătită pentru cuvinte. La închisoare era ușor, cu atâta agitație și cu atâția oameni, dar acum, că erau singuri... Nu știa ce să spună. Doar „Îmi pare rău.“

- Nu. Mie îmi pare rău, spuse el așezându-se lângă ea și luând-o de mână.

- Ba nu. Mie... zâmbi deodată. Ce prostic.

- Te iubesc, spuse el.

Ea era mută de uimire.

- Vreau să mă însor cu tine.

Sophie nici nu mai respira.

- Și nu mă interesează despre părinții tăi sau de târgul pe care l-a făcut mama cu lady Penwood.

O privi cu dragoste.

- M-aș fi însurat cu tine orice ar fi fost.

Sophie clipi. Avea lacrimi în ochi și simțea că se va face de râs fiindcă nu era în stare să spună nimic. Reuși să îi rostească numele, dar mai departe nu știa ce să facă. Benedict îi strânse mâinile.

- Nu am fi putut locui la Londra, dar nici nu ar fi fost nevoie. Când m-am gândit de ce anume am nevoie pe lumea asta, nu ce vreau, ci de ce am nevoie, singura la care mă puteam gândi erai tu.

- Eu...

- Nu. Lasă-mă să termin, spuse el răgușit. Nu trebuia să îți cer

să-mi fii amantă. Nu a fost cinstit.

- Benedict, spuse ea încet. Ce altceva puteai face? Credeai că sunt o servitoare. Într-o lume perfectă, ne puteam căsători. Dar asta nu e o lume perfectă. Bărbații ca tine nu se însoară cu...

- Bine. Nu am greșit fiindcă te-am întrebat.

Încercă să zâmbescă. Nu reuși prea bine.

- Aș fi fost nebun să nu îți cer asta. Te doream atât de mult și cred că deja te și iubeam, și...

- Benedict, nu trebuie să...

- Îți explic? Ba da. Nu trebuia să insist după ce m-ai refuzat. Nu a fost cinstit din partea mea, mai ales că știam amândoi că trebuia să mă însor cândva. Aș muri înainte să te împart cu altul. Cum aș fi putut să îți cer ție să faci ceva ce eu n-aș fi putut?

Ea îl mângâie pe obraz. Iisuse, oare plângea? Nu își amintea când plânsese ultima dată. Poate când murise tatăl lui? Chiar și atunci plânsese singur.

- Te iubesc din multe motive, spuse, atent la fiecare cuvânt.

Știa că o câștigase. Nu voia să fugă. O va lua de soție. Dar voia ca momentul să fie perfect. Un bărbat are o singură ocazie să îi declare dragoste iubitei lui. Nu voia să strice clipa.

- Unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult este faptul că tu știi cine ești. Știi cât valorezi. Ai principii, Sophie, și te ții de ele.

Îi sărută mâna.

- Asta e ceva foarte rar.

Ochii ei se umplură de lacrimi. El nu dorea decât să o îmbrățișeze, dar trebuia să termine ce avea de zis. Adunase atâtea cuvinte care trebuiau spuse!

- Și, spuse mai încet, tu m-ai văzut pe mine. Eu. Benedict. Nu domnul Bridgerton, nu Al Doilea. Benedict.

Ea îi atinse obrazul.

- Ești cel mai bun om pe care îl cunosc. Îți ador familia, dar pe tine te iubesc.

El o strivi în brațe. Nu se putea abține. Trebuia să o simtă, să se asigure că e acolo și că va fi mereu acolo. Cu el, alături, până când moartea îi va despărți. Era ciudat, dar tot ce-și dorea era să o

îmbrățișeze. O și dorea, normal. O dorise mereu. Dar mai mult decât atât voia să o strângă în brațe. Să îi simtă parfumul, să o atingă. Înțelese că prezența ei îl liniștea. Nu era nevoie să spună nimic. Nu era nevoie nici măcar să se atingă, deși nu voia să îi dea drumul. Mai simplu spus, era mai fericit și, probabil, mai bun atunci când ea era aproape. Își ascunse chipul în părul ei, inhalând și simțind... Simțind... Se retrase.

- Vrei să faci o baie?

Ea se înroși imediat.

- Nu se poate, gemu înfundat, fiindcă își astupase gura cu mâinile. Era atâta mizerie în închisoare, și am dormit pe jos...

- Nu-mi mai spune.

- Dar...

- Te rog. Dacă mai auzea ceva ar fi putut să comită o crimă. Dacă nu există niciun rău permanent, nu voia să știe detaliile.

- Cred, spuse el zâmbind, că ar fi bine să faci o baie.

- Așa e. Mă duc direct la mama ta acasă și...

- Aici.

- Aici?

El zâmbi mai larg.

- Da.

- Dar i-am spus mamei tale...

- Că o să fii acasă la nouă.

- Cred că ea a spus șapte.

- Da? Ciudat. Eu am auzit nouă.

- Benedict...

El o luă de mână și o trase spre ușă.

- Șapte seamănă cu nouă.

- Benedict...

- De fapt, mic mi se pare că sună mai mult a unsprezece.

- Benedict!

El o lăsă lângă ușă.

- Stai aici.

- Poftim?

- Nu te mișca, spuse el atingându-i vârful nasului.

Sophie îl privi cum iese pe coridor. Reveni repede.

- Unde ai fost?

- Să cer să pregătească baia.

- Dar...

Privirea lui căpătă un aer foarte necuviincios.

- Pentru amândoi.

Ea înghiți în sec. El se aplecă înainte.

- Apa se încălzea deja.

- Da?

- Că se umple în câteva minute.

Ea se uită la ușa din față.

- E aproape șapte.

- Dar am voie să te păstrez cu mine până la doisprezece.

- Benedict!

El o trase mai aproape.

- Vrei să rămâi cu mine.

- Nu am spus așa ceva.

- Nici nu e nevoie. Dacă nu erai de acord, ai fi spus mai mult decât „Benedict“.

Ea zâmbi, fiindcă o imitase bine.

Tânărul întrebă, amuzat:

- Mă înșel?

Ea se uită în altă parte, dar surâdea.

- Așa mă gândeam și eu, spuse el.

Arătă spre scări.

- Vino cu mine.

Merse cu el.

Spre uimirea ei, Benedict ieși cât timp ea se pregăti pentru baie. Își ținu respirația și își trase rochia peste cap. Avea dreptate. Mirosea. Camerista care pregătise baia o parfumasă cu ulei și spumă. Odată rămasă goală, înmuie un deget în apă. Nu dură mult înainte să se scufunde cu totul. Raiul pe Pământ. Era greu de crezut că trecuseră numai două zile de când nu făcuse baie. O noapte la închisoare și parcă trecuse un an întreg de atunci.

Sophie încercă să nu se gândească la nimic și să se bucure de moment, dar era dificil să nu devină nerăbdătoare. Știa că Benedict plănuise să i se alăture. Ar fi putut refuza. Chiar dacă lui nu i-ar fi plăcut și ar fi insistat, până la urmă ar fi dus-o înapoi la casa mamei sale. Dar decisese să rămână. Undeva între sufragerie și ușa de la capătul scării își dăduse seama că voia să rămână. Fusese lung drumul până la acest moment și nu era tocmai pregătită să îl lase să scape, chiar și pentru o noapte, când el ar fi venit la micul dejun. O să vină curând. Și atunci... Tremură. Chiar și în apa fierbinte, tremură. Apoi, când se scufundase și mai mult, cu apa ajungându-i deasupra umerilor, la gât, aproape de nas, auzi sunetul ușii care se deschidea.

Benedict. Purta un halat verde închis, legat cu cordon. Nu avea papuci și picioarele îi erau dezgolite dela genunchi în jos.

- Sper că nu te superi dacă distrug asta, spuse el privind cu dezgust la rochia de pe jos.

Ea zâmbi și scutură din cap. Nu se aștepta ca el să spună asta și știa că el o spusese numai ca să o liniștească.

- Trimit pe cineva să-ți aducă alta.

- Mulțumesc. Îi făcu loc în apă, dar el se îndreptă spre capătul căzii.

- Apleacă-te înainte, murmură el.

Ea oftă de plăcere când Benedict începu să o spele pe spate.

- Visez de ani întregi să fac asta.

- Ani? întrebă ea amuzată.

- Îhm. Te-am visat în multe ipostaze după balul mascat.

Sophie se bucură că are fruntea pe genunchi, fiindcă roși.

- Lasă capul pe spate, ca să-ți spăl părul.

Ea alunecă sub apă și ieși repede. Benedict se săpuni pe mâini și începu să-i maseze scalpul.

- Era mai lung înainte.

- Am fost nevoită să-l tund. Am vândut din el unui peruchier.

Nu era sigură, dar i se păruse că îl aude scoțând un sunet de nemulțumire.

- A fost și mai scurt.

- E gata de clătit.

Își scufundă din nou capul, mișcându-l în toate direcțiile, apoi ieși la aer. Benedict își umplu palmele cu apă.

- Mai ai puțin săpun aici, spuse și turnă apă.

Sophie îl lăasă să repete procesul de câteva ori. dar până la urmă întrebă:

- Tu nu intri?

Era foarte îndrăzneată și știa că probabil obrajii ei sunt de culoarea zmeurei, dar trebuia să știe. El scutură din cap.

- Așa voiam, dar îmi place prea mult ce fac acum.

- Să mă speli? întrebă ea neîncrezătoare.

El zâmbi pe jumătate.

- Abia aștept să te și șterg.

Se aplecă și luă un prosop mare și alb.

- Hopa-sus!

Sophie își mușcă buza, indecisă. Fusese deja pe cât de aproape de el ar fi putut omenește fi, dar nu era suficient de sofisticată încât să poată ieși goală din apă fără să se simtă foarte jenată. Benedict zâmbi și desfăcu prosopul, ridicându-se. Îl ținu desfăcut și se uită în altă parte.

- O să te îmbrac în el și nu o să văd nimic.

Sophie respiră adânc, cu impresia clară că acest lucru simplu era semnul că începe o viață nouă. Benedict o înfășură atent în prosop, ștergându-i chipul cu un colț. Îi tamponă obrajii, unde încă mai avea picături mici de apă, apoi se aplecă și o sărută pe nas.

- Mă bucur că ești aici, spuse.

- Și eu mă bucur.

El îi atinse bărbia, privind-o în ochi și făcând-o să simtă că îi atinge sufletul. Apoi, încet și tandru, o sărută. Sophie se simțea nu doar iubită, ci adorată.

- Ar trebui să aștept până luni, dar nu vreau, spuse el.

- Nu vreau să aștepti.

O sărută din nou, de data asta cu mai multă pasiune.

- Ești așa de frumoasă! Tot ce am visat.

Buzele lui îi atinseră obrazul, bărbia, gâtul. Fiecare sărut o

dezechilibra și îi tăia răsuflarea. Era sigură că va cădea, răpusă de acest atac tandru, și când era convinsă că nu mai poate sta în picioare, el o luă în brațe și o duse în pat.

- În inima mea, jură el, așezând-o pe perne, tu ești deja soția mea.

Sophiei i se tăie respirația.

- După ce ne căsătorim o să fie legal, spuse el așezându-se alături de ea, binecuvântați de Dumnezeu și aprobați de societate, dar de data asta... vocea îi deveni răgușită.

Se sprijini în cot ca să o poată privi în ochi.

- De data asta e adevărat.

Sophie îi atinse obrazul.

- Te iubesc, șopti ea. Te-am iubit mereu. Cred că te-am iubit dinainte să te cunosc.

El se aplecă să o sărute din nou, dar ea îl opri.

- Nu. Așteaptă.

Se opri la distanță mică de buzele lui.

- La balul mascat, înainte să te văd, te-am simțit. Anticipare. Magie. Era ceva în aer. Când m-am întors și tu erai acolo, ca și cum m-ai fi așteptat, am știut că pentru tine mă strecurasem în sala de bal.

Ceva umed o atinse pe obraz. O lacrimă căzută din ochii lui.

- Pentru tine exist, spuse ea încet. Pentru tine am venit pe lume.

El deschise gura și, o clipă, ea crezu că vrea să spună ceva, dar singurul sunet care se auzi fu un geamăt înfundat. Era copleșit și nu putea vorbi. Sophie se topi. Benedict o sărută din nou, încercând să îi arate ceea ce nu putea rosti. Nu credea că ar putea să o iubească mai mult decât cu cinci secunde înainte, dar când ea spusese... când mărturisise că... Îi crescuse inima și el simțise că ar putea muri de fericire. O iubea. Dintr-o dată, lumea era simplă. O iubea și numai asta era important.

Halatul lui și prosopul ei se topiră, iar el o adoră cu mâinile și cu buzele. Voia ca ea să știe cât o dorește și voia să îl dorească și ea la fel.

- Sophie! gemu el. Nu putea decât să-i rostească numele. Sophie.

Ea îi zâmbi, iar lui îi veni să râdă. Era fericit. Foarte fericit. Era bine. Se ridică deasupra ei, gata să o facă a lui. Era altfel decât data trecută, când se lăsaseră purtați de emoție. De data asta era ceva deliberat. Aleseseră mai mult decât pasiunea. Se aleseseră unul pe celălalt.

- Ești a mea, spuse el privind-o în timp ce aluneca în ea. Ești a mea.

Mult mai târziu, când erau amândoi epuizați, satisfăcuți și îmbrățișați, el îi șopti:

- Și eu sunt al tău.

.....
Câteva ore mai târziu, Sophie căscă și clipi, trezindu-se. Oare de ce se simțea atât de bine?

- Benedict! tresări ea. Cât e ceasul?

El nu răspunse, așa că ea îi scutură umărul.

- Benedict!

Mormăi și se întoarse.

- Dorm.

- Cât e ceasul?

El își ascunse fața în pernă.

- Habar n-am.

- Trebuia să fii la mama ta înainte de șapte.

- Unsprezece.

- Șapte!

El deschise un ochi. Părea a fi fost un mare efort.

- Știai că nu o să ajungi acolo la șapte de când ai decis să faci o baie.

- Știu, dar nu credeam că o să dureze atât.

Benedict clipi de câteva ori și privi în jur.

- Nu cred că mai ajungi...

Dar ea văzuse deja ceasul de deasupra șemineului și nu mai putea respira.

- Te simți bine?

- E trei dimineța!

Benedict zâmbi.

- Atunci poți să rămâi aici în noaptea asta.
- Benedict!
- Doar nu vrei să trezești servitorii. Sigur dorm.
- Dar eu...
- Ai milă de mine, femeie, spuse el până la urmă. Te iau de soțic săptămâna viitoare.

Asta îi atrase atenția.

- Săptămâna viitoare? țipă ea.

El încercă să fie serios.

- E bine să ne ocupăm repede de asta.

- De ce?

- De ce? repetă el.

- Da. De ce?

- Ca să nu fim subiect de bârfă.

Ea deschise gura și îl privi uimită.

- Crezi că lady Whistledown o să scrie despre mine?

- Doamne, sper să nu, mormăi el.

Ea se întristă.

- Presupun că s-ar putea. Dar de ce ai vrea așa ceva?

- Îi citesc jurnalul de ani întregi și am visat mereu să scrie și despre mine.

El scutură din cap.

- Ai idealuri tare ciudate.

- Benedict!

- Foarte bine, da, cred că lady Whistledown o să scrie despre nunta noastră, dacă nu înainte de ceremonie, atunci foarte repede după aceea. E diabolică.

- Aș vrea să știu cine este.

- Tu și jumătate din Londra.

- Eu și toată Londra, cred.

Oftă, apoi spuse neconvingător:

- Ar trebui să plec. Sunt sigură că mama ta e îngrijorată.

El ridică din umeri.

- Știe unde ești.

- Dar o să mă respecte mai puțin.

- Nu cred. O să fie înțelegătoare dat fiind faptul că ne căsătorim peste trei zile.

- Trei zile? Țipă ea. Parcă ai spus că săptămâna viitoare.

- Peste trei zile este săptămâna viitoare.

Sophie se încruntă.

- Ai dreptate. Luni, nu?

El aprobă din cap cu un aer mulțumit.

- Ca să vezi. O să scrie despre mine în *Jurnalul Whistledown*.

El se ridică în cot și o privi ciudat.

- Ești nerăbdătoare să te măriți cu mine, întrebă el amuzat, sau doar să îți vezi povestea în jurnal?

Ea îl lovi în joacă.

- De fapt, *Whistledown* a scris deja despre tine.

- Da? Când?

- După balul mascat. Lady Whistledown a remarcat că am fost cucerit de o domnișoară misterioasă, îmbrăcată în rochie argintie. Oricât a încercat, nu a reușit să afle cine ești.

Zâmbi.

- Probabil că e singurul secret din Londra pe care ea nu l-a putut afla.

Sophie deveni serioasă și se îndepărtă de el.

- Benedict, trebuie să... vreau să spun...

Se opri și se uită puțin în altă parte. Apoi reveni și spuse:

- Îmi pare rău.

Se gândi să o tragă înapoi alături de el, dar părea atât de sinceră că nu avu de ales și trebui să o ia în serios.

- Pentru ce?

- Fiindcă nu ți-am spus cine sunt. Nu a fost bine.

Își mușcă buza.

- Nu a fost chiar greșit. El se retrase puțin.

- Atunci cum a fost?

- Nu știu. Nu pot explica de ce am făcut ce am făcut, dar eu...

Își mai mușcă puțin buzele. El începu să creadă că s-ar putea să lase urme permanente dacă nu se oprea. Oftă.

- Nu ți-am spus cine sunt fiindcă nu avea sens. Eram atât de

sigură că ne vom despărți după ce plecăm de la familia Cavender... Dar apoi te-ai îmbolnăvit, și eu am avut grijă de tine, tu nu m-ai recunoscut și...

El îi acoperi buzele cu degetul.

- Nu mai contează.

Ea ridică sprâncenele.

- Acum două seri părea foarte important.

Nu știa nici el de ce, dar nu voia o discuție atât de serioasă.

- S-au schimbat multe de atunci.

- Nu vrei să știi de ce nu ți-am spus cine sunt?

El îi atinse obrazul.

- Știi cine ești.

Ea își mușcă buza.

- Vrei să știi ce e mai amuzant? continuă el. Unul dintre motivele pentru care ezitam să îți dau inima mea era că păstram o bucățică pentru domnișoara de la balul mascat, pe care speram să o regășesc într-o zi.

- Benedict, oftă ea, încântată de cuvintele lui, dar și nefericită fiindcă îl rănise atât.

- Când am decis să mă însor cu tine, am renunțat la ideea de a mă însura cu ea. Ironic, nu?

- Îmi pare rău că ai suferit, spuse ea fără să îl privească. Dar nu știu dacă îmi pare rău că am procedat așa. Are sens?

El nu răspunse.

- Cred că așa face la fel dacă ar fi să o luăm de la început.

El tot nu răspunse. Sophie începu să se simtă incomod.

- Mi s-a părut lucrul potrivit, insistă ea. Nu avea rost să îți spun că am fost la balul mascat.

- Aș fi știut adevărul, spuse el încet.

- Da. Și ce ai fi făcut?

Se ridică și se acoperi cu așternutul.

- Ai fi vrut-o pe domnișoara misterioasă drept amantă, așa cum ai vrut-o și pe cameristă.

El nu răspunse. O privi doar.

- Ce vreau să spun e că, dacă aș fi știut atunci ce știu acum, aș fi

spus ceva. Dar nu știam și m-am gândit că aș fi suferit și mai mult...

Se înecă, încercând să-și dea seama ce simte el.

- Te rog, spune ceva.

- Te iubesc, spuse el.

Sophie nu avea nevoie de mai mult.

Epilog

Evenimentul din această duminică de la casa Bridgerton va fi petrecerea sezonului. Va veni toată familia, care va sărbători împreună cu o sută de prieteni apropiați, aniversarea zilei de naștere a vicontesei moștenitoare.

Nu e frumos să spui vârsta unei doamne, așa că autoarea nu va menționa a câta aniversare a lui lady Bridgerton este aceasta. Dar nu vă temeți... eu știu!

JURNALUL DE SOCIETATE AL LUI
LADY WHISTLEDOWN, 30 APRILIE 1824

- Încetează!

Sophie țipă coborând în fugă treptele de piatră care duceau în grădina din spatele casei Bridgerton. După trei copii și șapte ani de căsnicie, Benedict încă o mai putea face să zâmbească, să râdă... Și încă o mai urmărea prin casă cu fiecare ocazie pe care o avea.

- Unde sunt copiii? Întrebă ea când el o prinse la baza scârilor.

- Are Francesca grijă de ei.

- Și mama ta?

El zâmbi.

- Cred că Francesca are grijă și de ea.

- Ar putea să ne găsească oricine spuse ea privind temătoare în jur.

El zâmbi îndrăzneț.

- Poate, spuse prinzând-o de rochia din catifea verde și trăgând-o spre el, că ar trebui să ne retragem pe terasa privată.

Cuvintele îi erau cunoscute, și ca își aminti imediat de balul mascat de acum nouă ani.

- Terasa privată, zici? Întrebă amuzată. Și cum știi tu, mă rog, despre o terasă privată?

O sărută.

- Am căile mele.

- Și eu, spuse ea zâmbind timid, am secretele mele.

El se retrase.

- Vrei să mi le împărtășești?

- Noi cinci, spuse ea aprobând din cap, o să fim în curând șase.

El se uită la chipul ei, apoi își coborî privirea spre pânțele.

- Ești sigură?

- La fel de sigură pe cât am fost și data trecută.

El îi sărută mâna.

- De data asta o să avem o fată.

- Așa ai spus și data trecută.

- Știu, dar...

- Și înainte.

- Cu atât mai mari șansele să am dreptate de data asta.

Ea scutură din cap.

- Mă bucur că nu ești parior.

Benedict zâmbi.

- Hai să nu spunem nimănui încă.

- Cred că sunt câțiva care bănuiesc deja, recunosc eu ea.

- Vreau să văd cât îi ia lui Whistledown ca să-și dea seama.

- Vorbești serios?

- A naibii femeie, a știut despre Charles, despre Alexander și despre William.

Sophie zâmbi și îl lăsă să o tragă la umbră.

- Îți dai seama că a scris despre mine de două sute treizeci și două de ori?

El rămase nemișcat.

- Le-ai numărat?

- De două sute treizeci și trei, dacă includem și balul mascat.

- Nu pot să cred că ai numărat.

Ea ridică indiferentă din umeri.

- E plăcut să se scrie despre tine.

Lui Benedict i se părea un inconvenient, dar nu voia să îi strice bucuria, așa că spuse:

- Măcar scrie lucruri frumoase despre tine. Dacă nu, ar trebui să o găsec și să cer să fie deportată.

Sophie zâmbi.

- Te rog. Nu cred că poți să afli tocmai tu cine este, când nimeni din aristocrație nu a reușit.

El ridică, arogant, din sprânceană.

- Nu mi se pare că ești o soție prea devotată și încrezătoare.

Ea se prefăcu interesată de mânușa pe care o purta.

- Nu e nevoie să te obosești. Se pricepe foarte bine.

- Nu o să știe și despre Violet, jură Benedict. Cel puțin nu înainte ca sarcina să se vadă.

- Violet? întrebă Sophie încet.

- E momentul ca mama să aibă o nepoată care să îi poarte numele. Nu crezi?

Sophie se sprijini de el, cu obrazul pe gulcrul cămășii lui.

- Mi se pare că Violet e un nume minunat, șopti adăpostindu-se mai adânc în brațele lui. Sper să fie fată. Dacă e băiat, nu o să ne ierte niciodată.

Mai târziu în aceeași seară, într-o casă din cel mai respectabil cartier al Londrei, o femeie ridică pana de scris și notă:

Jurnalul de Societate al lui lady Whistledown
3 mai 1824

Dragă cititorule, autoarea a aflat că numărul nepoților familiei Bridgerton va ajunge în curând la unsprezece.

Dar când încercă să scrie mai mult, nu reuși decât să închidă ochii și să ofteze. Scria de atât de multă vreme. Se împliniseră deja unsprezece ani? Poate că era momentul să treacă la o nouă etapă. Obosise să scrie despre toți ceilalți. Era momentul să trăiască și pentru ea.

Așa că lady Whistledown lăsă pana din mână și merse la fereastră, dădu la o parte draperiile verzi și privi noaptea de culoarea cernelii.

- E timpul pentru ceva nou, șopti ea. E timpul să fiu eu însămi.

SFÂRȘIT